¡COLLEEN' '!
HOOVER

AUTOAREA BESTSELLERULUI INTERNATIONAL

ÎNAINTE de totul se termina cu noi,

POVESTEA A ÎNCEPUT CU ATLAS.

Lily şi Ryle şi-au găsit, în cele din urmă, echilibrul în viaţă şi împart, în mod civilizat, custodia asupra fiicei lor, Emerson. Acum, la doi ani după ultima lor discuţie, Lily îi întâlneşte pe Atlas din întâmplare. El e în culmea fericirii pentru că, în sfârşit, pare să fie momentul potrivit ca sentimentele dintre ei să înflorească într-o relaţie adevărată. Prin urmare, Atlas o invită pe Lily la o întâlnire.

însă bucuria pe care o simte Lily se transformă în nelinişte şi groază. Deşi Ryle nu-i mai este soţ, el încă face parte din viaţa ei şi ar avea resentimente faţă de orice bărbat cu care ea ar alege să se întâlnească. Pur şi simplu detestă gândul că Atlas Corrigan ar putea face parte din viaţa lui Lily şi a lui Emerson.

Scris din perspectiva lui Lily şi a lui Atlas, romanul *Totul începe cu noi* face o incursiune în trecutul lui Atlas, pe măsură ce el şi Lily îşi redescoperă legătura şi reaprind flacăra dragostei din adolescenţă. în acelaşi timp, sunt nevoiţi să se confrunte cu fostul soţ al lui Lily. Ryle, un bărbat impulsiv, crede că Atlas e unul dintre motivele destrămării căsniciei sale.

Povestea începe în punctul în care se încheie epilogul cărţii *Totul se termină cu noi* şi le oferă cititorilor mult aşteptata continuare a acestui roman-fenomen, bestseller internaţional.

COLLEEN HOOVER este autoarea a peste douăzeci şi trei de bestselleruri internaţionale, dintre care nu mai puţin de zece figurează topurile publicaţiei *New York Times*. Printre ele amintim: *Totul se* f *cu noi, Ugly Love* şi

Verity. **În** 2015, Colleen împreună cu familia pus bazele asociației nonprofit The Bookworm Box, prin care cititorii primesc cărți cu autografe și multe alte surprize. Ea locuiește în Texas, împreună cu soțul ei și cu cei trei băieți ai lor. Puteți afla mai multe informații accesând site-ul www.colleenhoover.com.

Editor: Anca
EFTIME

TOTUL ÎNCEPE CU

NOI

COLLEEN HOOVER

Editor: Anca EFTIME
Redactor: ANCA EFTIME DTP: Simona BĂNICA

It starts with us, Colleen Hoover Copyright © 2022 by Colleen Hoover

Toate drepturile asupra ediţiei in limba română aparţin Editurii Epica. © 2023, Editura Epica.

București, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României HOOVER, COLLEEN
Totul începe cu noi / Colleen Hoover; trad, din limba engleză: Ioana Socolescu. – Bucureşti: Epica, 2023

I. Socolescu, Ioana (trad. ; note)

TOTUL ÎNCEPE CU NOI

COLLEEN HOOVER

Traducere din limba engleză și note de
IOANA SOCOLESCU

Editor: Anca
EFTIME
EPICLOVE Editura Epica, București, 2023

Această carte este dedicată curajoasei şi
îndrăzneţei Maria Blalock

Dragă cititorule,

Această carte este continuarea romanului *Totul se termină cu noi,* iar pentru o experienţă de lectură reuşită, *Totul începe cu noi* trebuie citită prima.

După publicarea cărţii *Totul se termină cu noi,* nu mi-am închipuit că, într-o zi, voi scrie continuarea cărţii şi nici că volumul avea să fie primit cu atâta entuziasm de către atâţia cititori. Va sunt nespus de recunoscătoare vouă, cei care aţi considerat că povestea lui Lily este la fel de inspiraţională şi de plină de forţă precum mi se pare mie povestea de viaţă a mamei mele.

Când cartea *Totul se termină cu noi* a luat avânt pe TikTok, am fost inundată de cereri din partea cititorilor care doreau să citească mai mult despre povestea lui Lily şi a lui Atlas. în definitiv, cum aş fi putut refuza rugămintea unei comunităţi care mi-a schimbat viaţa? Romanul de faţă se doreşte a fi un „mulţumesc" pentru sprijinul imens de care m-am bucurat. Tocmai din acest motiv am dorit să ofer o experienţă de lectură mai puţin apăsătoare.

Lily şi Atlas o merită.

Sper că veţi savura călătoria lor.

Cu toată dragostea,
Colleen Hoover

Capitolul unu
Atlas

Cuvintele *ass*[1] *whole*[1] sunt scrise cu vopsea roşie, pe uşa din spate a localului Bib's. Greşeala de ortografie îmi aduce aminte de mama, care avea obiceiul să o facă. îmi venea să râd de fiecare dată când le pronunţa aşa, dar când eşti copil şi te trezeşti că ţie ţi se adresează aceste cuvinte, nu prea ţi se mai pare amuzant.

— *Whole... ass,* mormăie Darrin. Sigur a scris-o vreun puşti. Majoritatea adulţilor ştiu cum se scrie corect cuvântul

îi zic:

— Ai fi surprins să afli câţi adulţi îl scriu aiurea.

Ating vopseaua roşie. Nu-mi rămân urme pe degete. Individul probabil c-a făcut isprava azi-noapte, după ce am închis.

— Crezi c-a făcut-o dinadins? mă întreabă Darin. O fi vrut să-ţi transmită că eşti aşa un mare nesimţit, încât eşti un cur de-a-ntregul?

Darin îşi scoate geaca. O foloseşte ca să desprindă un ciob mare de sticlă din fereastra spartă.

---

1 întreg, tot, adesea confundat cu *hole* – gaură, (din engl.)

— Şi, mă rog, de ce presupui că se referă la *minei* Poate că ţinta erai tu. Ori Brad.

— E restaurantul tău, Atlas. Poate c-a făcut-o vreun angajat nemulţumit.

— Păi, am angajaţi nemulţumiţi? mă minunez.

Nu-mi vine în minte nici măcar un singur angajat de-al
meu care ar avea motiv să facă aşa ceva. Ultima dată când cineva şi-a dat demisia de aici, s-a întâmplat acum cinci luni. Iar fata a plecat de la mine în termeni amiabili, după ce a terminat facultatea şi şi-a luat diploma.

— înainte să-l angajezi pe Brad, aici a lucrat tipul ăla care spăla vasele. Cum îl chema? Avea nume de mineral sau ceva de genul ăsta. Un nume superciudat.

— Cuarţ, îi amintesc eu.

Nu m-am mai gândit la Cuarţ de un car de ani. După atâta amar de vreme, mă-ndoiesc că încă îmi poartă pică. L-am dat afară aproape imediat ce am deschis restaurantul, fiindcă am aflat că nu spăla vasele decât dacă vedea pe ele urme de mâncare. Indiferent ce era adus de la mese – pahare, farfurii, tacâmuri –, dacă arăta cât de cât curat, Cuarţ îl punea direct în suportul cu vase curate.

Dacă nu l-aş fi dat afară, Departamentul de Protecţie a Consumatorului mi-ar fi închis restaurantul.

— Ar trebui să suni la poliție, mă sfătuiește Darin. Dacă vrei să primești banii de asigurare, va trebui să faci dovada c-ai depus plângere în mod oficial.

Nici n-apuc să protestez, că Brad apare la ușa din spate. Pantofii lui scrâșnesc pe cioburile împrăștiate pe podea. A fost înăuntru, să verifice dacă ni s-a furat ceva.

Brad se scarpină în bărbie şi zice:

— A luat crutoanele.

Urmează o tăcere plină de nedumerire.

Darin cere o confirmare:

— Ai zis „crutoane”?

— Da. A şterpelit toate crutoanele pe care le-am pregătit aseară. Dar nu pare să fi luat altceva.

Informaţia asta mă ia complet prin surprindere. Dacă un om intră prin efracţie într-un restaurant, însă nu ia ustensile de bucătărie scumpe sau alte obiecte de valoare, probabil că face aşa ceva pentru că e flămând. Iar eu cunosc foarte bine genul ăsta de disperare.

Le zic:

— N-o să depun plângere la poliţie.

Darin se răsuceşte spre mine şi întreabă:

— De ce nu?

— Fiindcă s-ar putea să prindă făptaşul.

— Tocmai asta-i ideea, insistă Darin.

Scot din tomberon o cutie goală, de carton, şi încep să adun cioburile de pe jos.

— Odată, şi eu am intrat cu forţa într-un restaurant. Am furat un sendviş cu şuncă de curcan.

Darin şi Brad se zgâiesc la mine.

— Erai beat? vrea Darin să ştie.

— Nu. Eram flămând. Nu vreau să fie

arestat cineva pentru că a furat crutoane.

Darin nu se dă bătut:

— Bine, dar poate c-a fost doar începutul. Dacă data viitoare o să fure ustensile? Camera de supraveghere e tot defectă, nu?

Darin mă tot bate la cap de luni întregi s-o repar.

— Am avut prea multe de făcut.

Darin îmi ia cutia din mâini şi se apucă să strângă restul cioburilor.

— Ar fi bine să chemi pe cineva să repare camera de supraveghere. Din moment ce Bib's a fost o ţintă aşa de uşoară, poate c-o să-ncerce să intre pe şest şi în Corrigan's.

— La Corrîgan's avem paznici. Pe deasupra, mă-ndoiesc că hoţul o să-mi vandalizeze noul restaurant. A fost ceva spontan, o chestiune de oportunitate, nu ceva plănuit dinainte.

— Aşa *speri* tu, îmi zice Darin.

Dau să-i răspund, însă telefonul meu mă întrerupe, anun- ţându-mă că am primit un mesaj. Nu cred c-am întins vreodată atât de iute mâna după telefon. Când văd că mesajul nu e de la Lily, mă dezumflu puţin.

Azi-dimineaţă aveam treabă în oraş şi m-am întâlnit cu ea, din întâmplare. E prima oară când ne vedem, după un an şi jumătate. însă n-am apucat să vorbim mult, fiindcă era în întârziere la muncă, iar Dean tocmai îmi trimisese mesaj cum că cineva a intrat prin efracţie în Bib's. Ne-am despărţit puţin stânjeniţi, iar ea a promis c-o să-mi dea un mesaj după ce ajunge la serviciu.

A trecut o oră și jumătate de-atunci, dar n-am primit nimic de la ea. O oră și jumătate e o nimica toată. Și totuși nu-mi pot ignora apăsarea din piept; ceva îmi spune că Lily are îndoieli cu privire la ce s-a spus între noi, pe trotuar, în conversația aceea de cinci minute.

Eu, unul, cu siguranţă nu regret nimic din ce-am zis. Da, poate că m-am lăsat dus de val când am văzut cât de fericită pare şi când am aflat c-a divorţat, dar am vorbit serios.

Sunt pregătit pentru noi doi. *Mai mult* decât pregătit.

îi caut numărul de telefon în agendă. în ultimul an şi jumătate am vrut de nenumărate ori să-i trimit un mesaj, însă la ultima noastră discuţie am lăsat-o pe ea să decidă ce va fi între noi. Pe atunci avea atâtea pe cap, încât n-am vrut să-i complic şi mai mult viaţa.

însă acum s-a despărţit de el. Din câte mi-a zis azi, e pregătită, în sfârşit, să dea o şansă unei relaţii cu mine. Dar a avut la dispoziţie o oră şi jumătate ca să cugete la conversaţia noastră; o oră şi jumătate e timp destul ca să înceapă să-şi regrete cuvintele. Fiecare minut care trece fără să primesc un semn de la ea mi se pare lung cât o zi de post.

în agenda telefonului, numele ei e înregistrat drept „Lily Kincaid". Modific informaţiile de contact şi înlocuiesc numele ăsta de familie cu „Bloom".

Simt că Darin îmi suflă în ceafa. Se uită peste umărul meu, la ecranul mobilului.

— Asta-i Lily *a noastră*?

Brad ciuleşte urechile şi zice:

— îi scrie lui Lily?

— „Lily *a noastră*”? îi întreb nedumerit. Aţi întâlnit-o doar o dată.

— Mai e măritată? se interesează Darin.

Clatin din cap, în chip de răspuns.

— Bravo ei! Parcă era însărcinată, nu? Are fată sau băiat?

Nu vreau să discut despre Lily, fiindcă deocamdată nu e nimic de discutat. Nu vreau ca situaţia să pară mai mult decât e în realitate.

— Are o fată. Şi să ştii că e ultima întrebare la care răspund.

Mă răsucesc spre Brad şi întreb:

— Theo vine azi aici?

— Azi e joi, deci o să vină.

Intru în restaurant. Theo e singurul om cu care sunt dispus să discut despre Lily.

Capitolul doi
Lily

Chiar dacă au trecut aproape două ore de când eu şi Atlas ne-am intersectat din întâmplare, mâinile încă îmi tremură. Nu-mi dau seama dacă am reacţia asta pentru că m-am fâstâcit sau fiindcă n-am mâncat nimic de dimineaţă. Sunt prea ocupată ca să mănânc. Abia dacă am avut parte de cinci secunde de linişte, ca să analizez ce s-a petrecut adineauri; cu atât mai puţin să mănânc micul-dejun pe care l-am adus cu mine.

Chiar s-a întâmplat? Chiar i-am pus lui Atlas nişte întrebări aşa de stânjenitoare, că o să-mi crape obrazul de ruşine două săptămâni de-acum înainte?

Şi totuşi, nu mi-a lăsat impresia că era jenat. Părea foarte fericit că mă vede, iar când m-a îmbrăţişat, am simţit cum o părticică din mine – una adormită de mult – s-a trezit deodată la viaţă.

De când am ajuns la muncă, abia acum am puţin răgaz să merg la toaletă. Stau în faţa oglinzii. După ce m-am privit în ea, îmi vine să plâng. Am pete roşii în obraji, bluza mi-e împroşcată cu piure de morcovi, iar oja de pe unghiile mele e ciobită de-o veşnicie, fiindcă n-am

avut deloc timp s-o şterg.

Atlas nu dorește să fiu perfectă. Nu are asemenea așteptări. Însă, când îmi imaginam cum ar fi să ne-ntâlnim din întâmplare – și am visat de nenumărate ori la scenariul ăsta –, niciodată nu se întâmpla în toiul unei dimineți foarte aglomerate, după ce un bebeluș de unsprezece luni m-a luat la țintă cu mâncarea.

Atlas arăta și mirosea așa de bine!

Eu probabil că miroseam a lapte de mamă.

Întâlnirea noastră de azi m-a tulburat așa de mult, încât mi-a luat de două ori mai mult timp să organizez totul pentru șoferul care face livrări. Nici măcar n-am verificat site-ul florăriei, ca să văd dacă am primit comenzi noi. Arunc o ultimă privire în oglindă. Tot ce văd e o mamă epuizată, care muncește prea mult.

Ies din baie și mă întorc la birou. Scot din imprimantă un formular de comandă completat și citesc mesajul pe care clientul îl vrea scris pe cartonaș. Am mare nevoie să-mi distrag atenția de la gândurile despre Atlas. Prin urmare, mă bucur că dimineața asta e superaglomerată.

Comanda e din partea unui tip numit Jonathan: un buchet de trandafiri pentru o femeie numită Greta. Iar mesajul lui este: *îmi pare rău pentru aseară. Mă ierți?*

Scot un geamăt de iritare. Nu-mi place să pregătesc buchete care vor fi dăruite în chip de

scuze. De fiecare dată, mă gândesc obsesiv pentru ce anume își cer scuze clienții cu pricina. Oare tipul n-a venit la întâlnire? S-a întors târziu acasă? Poate că s-au certat?

Oare el a lovit-o?

Câteodată, îmi vine să scriu pe cartonaş numărul de telefon al adăpostului pentru victimele violenţei domestice, dar trebuie să-mi reamintesc că nu toate mesajele de scuză au legătură cu fapte atât de cumplite precum scuzele care obişnuiau să-mi fie adresate mie. Poate că Jonathan e amicul (îretei şi vrea să-i ridice moralul. Poate că e soţul ei şi a cam exagerat cu vreo glumă proastă.

Indiferent de motivul pentru care buchetul ăsta va fi trimis, sper că e ceva de bine. Pun cartonaşul în plic şi îl strecor în buchetul de trandafiri, pe urmă îl aşez pe raftul cu buchete care urmează să fie preluate de şofer. Tocmai scot din imprimantă următorul formular de comandă, când primesc un mesaj pe telefon.

Mă reped la telefon de parcă mesajul urmează să se autodistrugă, iar eu am la dispoziţie doar trei secunde ca să-l citesc. Când mă uit la ecran, mă simt dezamăgită. Nu e de la Atlas. Mi-a scris Ryle.

Are voie să mănânce cartofi prăjiţi?

îi răspund rapid. Da. Dar să fie moi!

Las telefonul să cadă pe tejghea, cu un zgomot înfundat. Nu-mi place ca fetiţa mea să mănânce des cartofi prăjiţi. Ryle are drept de vizită două zile pe săptămână, aşa că mă asigur că fetiţa primeşte mâncare sănătoasă când e cu mine.

A fost plăcut să nu trebuiască să mă gândesc la

Ryle pentru câteva minute, însă mesajul mi-a reamintit de existența lui. Atât timp cât Ryle e prin preajmă, mă tem că între mine și Atlas nu poate exista niciun fel de relație. Nici măcar una de prietenie. Dacă încep să mă văd cu el, oare cum o să reacționeze

Ryle? Cum ar reacționa dacă el și Atlas ar fi nevoiți să petreacă timp unul în prezența celuilalt?

Poate că mă ambalez cam mult.

Mă uit lung la telefon, întrebându-mă ce să-i scriu lui Atlas. I-am zis c-o să-i trimit un mesaj după ce deschid florăria, dar când am ajuns aici, deja aveam clienți la ușă. Acum, după ce mi-a scris Ryle, mi-am adus aminte că și el e prezent în această ecuație. Tocmai de asta ezit să-i scriu lui Atlas.

Ușa de la intrare se deschide. Apare Lucy, una dintre angajatele mele. E întotdeauna aranjată din cap până-n picioare, chiar și atunci când e în toane proaste.

— Bună dimineața, Lucy!

Își dă la o parte părul din ochi, apoi își pune poșeta pe tejghea, cu un oftat.

— Chiar e bună? vine replica ei.

Lucy nu-i tocmai o persoană matinală. Din acest motiv, fie eu, fie Sarah – cealaltă angajată a mea – stăm la casa de marcat până pe la ora unsprezece. în acest răstimp, Lucy pregătește aranjamente florale, în partea din spate a florăriei. După o ceașcă de cafea – sau mai degrabă vreo cinci –, devine mult mai prietenoasă cu clienții.

— Tocmai am aflat că nu ne-au fost livrate cartonașele cu numele invitaților, pentru că modelul ăla nu se mai produce, iar acum e prea târziu ca să comand altele. Nunta e peste *o lună*|

Pregătirile pentru nunta ei au întâmpinat atâtea probleme până acum, încât mai că-mi vine să-i sugerez să nu se mai mărite deloc. Dar nu sunt superstiţioasă. Sper că nici Lucy nu e.

îi dau o idee:

— Acum sunt la modă cartonaşele hand-made.

Lucy îşi dă ochii peste cap şi declară:

— Urăsc lucrurile hand-made. Nici nu mai vreau nuntă. Am senzaţia că planificăm nunta asta de mai mult timp decât durează relaţia noastră.

Are dreptate.

— Poate ar trebui să anulăm totul şi să mergem în Las Vegas, adaugă Lucy. Tu ai fugit de-acasă ca să te măriţi, nu? Ţi-a părut rău după aia?

Nici nu ştiu la ce întrebare să răspund mai întâi.

— Cum adică urăşti chestiile hand-made? Doar lucrezi într-o florărie. Sunt divorţată, deci da, mi-a părut rău.

Îi întind un vraf de formulare de comenzi, de care n-am apucat să mă ocup, şi adaug:

— Dar recunosc că *la început* a fost distractiv.

Lucy se duce în spate şi începe să se ocupe de comenzi. Eu mă gândesc iar la Atlas. *Şi la Ryle.* în mintea mea, parcă s-a dezlănţuit Apocalipsa. Aşa mă simt gândindu-mă la amândoi în acelaşi timp.

Habar n-am cum şi dacă o să funcţioneze treaba asta. Când eu şi Atlas ne-am ciocnit unul de celălalt, azi-dimineaţă, a fost ca şi cum totul în jurul meu a dispărut; până şi Ryle. Dar acum fostul meu soţ mi se strecoară iar în gânduri.

Adevărat, nu *ca altădată*; acum, gândul la el e ca un ambuteiaj pe şosea. După ce n-am avut deloc o viaţă amoroasă în ultimul an şi jumătate, acum, în sfârşit, existenţa mea se îndreaptă în direcţia cea bună, pe o şosea fără hârtoape sau curbe. Însă în clipa asta am senzaţia că în faţă mă aşteaptă un drum neasfaltat, plin de obstacole şi de bolovani.

Oare merită efortul? Bineînţeles că *Atlas* merită.

Dar oare merită atâta bătaie de cap? Merită stresul pe care o relaţie cu Atlas l-ar aduce în celelalte aspecte din viaţa mea?

De mult nu m-am mai simţit atât de sfâşiată între două porniri. Mi-ar plăcea s-o sun pe Allysa şi să-i spun despre întâlnirea cu Adas, dar nu pot. Ea ştie ce simte Ryle pentru mine. E conştientă de cum s-ar simţi fostul meu soţ dacă Atlas ar apărea mai des în viaţa mea.

Cu mama nu pot vorbi despre el, tocmai fiindcă e mai- că-mea. Deşi în ultimul timp am devenit mai apropiate, tot nu aş discuta cu ea despre bărbaţii cu care mă întâlnesc.

Cu o singură femeie m-aş simţi în largul meu discutând despre Atlas.

— Lucy!

îşi face apariţia din spatele florăriei, scoţându-şi o cască din ureche.

— M-ai strigat?

— Poţi să stai la casa de marcat, te rog? Am ceva de făcut. Mă întorc peste o oră.

Lucy trece la casă, iar eu îmi iau poşeta. De când am năs- cut-o pe Emerson, nu prea mai am timp doar pentru mine. Prin urmare, fur câte o oră-două în timpul zilelor lucrătoare, atunci când mai lucrează cineva cu mine, în florărie, aşa încât

poate să-mi ţină locul.

Din când în când, simt nevoia să stau de una singură, doar cu gândurile mele – un lucru imposibil de făcut în prezenţa unui copil. Chiar şi când Emmy doarme, sunt atentă doar la ea. Iar la florărie avem de lucru aproape în permanenţă.

Rareori se întâmplă să treacă o perioadă ceva mai lungă fără să fiu întreruptă.

Am descoperit că, uneori, să stau singură în maşina mea, ascultând muzică – şi, ocazional, savurând o felie de tort cumpărat de la Cheesecake Factory – mi-e de ajuns ca să-mi limpezesc mintea.

Am parcat. De aici am vedere directă asupra Golfului Boston. îmi înclin scaunul pe spate, iau carneţelul şi pixul pe care le-am adus cu mine. Nu ştiu dacă mă va ajuta la fel de mult ca o felie de tort, dar am nevoie să-mi exteriorizez gândurile aşa cum făceam altădată. Metoda asta m-a ajutat în trecut, atunci când doream ca ideile mele să se cearnă, să prindă contur. De data asta, sper că a nota totul pe hârtie mă va ajuta să nu se ducă totul pe apa sâmbetei.

Dragă Ellen,

Ia ghici cine s-a întors!
Eu.
Şi Atlas.
Amândoi.

Azi-dimineaţă, eu şi Emmy ne duceam să ne întâlnim cu Ryle. Mi-a părut aşa de bine să-l văd pe Atlas! Dar, chiar dacă a fost plăcut să-l reîntâlnesc şi să aflu în ce ape ne scăldăm amândoi în acest punct, mica întrevedere s-a încheiat oarecum stânjenitor.

El avea o urgenţă legată de restaurantul lui şi era pe fugă. Eu încă nu deschisesem florăria. Ne-am despărţit, dar nu înainte să-i promit c-o să-i scriu un mesaj.

Vreau să-i scriu. Chiar vreau! Mai ales că, văzându-l, mi-am adus aminte cât de mult îmi lipseşte senzaţia pe care o am în preajma lui.

Mi-am dat seama cât de singură mă simt abia după ce am petrecut câteva minute cu el. Şi, din moment ce am divorţat de Ryle...

A, ia stai!

Uau! Nici măcar nu ţi-am povestit despre divorţ.

A trecut mult prea mult timp de când nu ţi-am mai scris. Hai să-ţi fac rezumatul.

După ce am născut-o pe Emmy, am decis că trebuie să mă despart permanent de Ryle. I-am cerut divorţul imediat după ce am născut. Nu am vrut să fiu crudă; pur şi simplu n-am ştiut ce aveam să fac decât atunci când am ţinut-o în braţe pentru prima dată şi am simţit cu toată fiinţa mea că voi face orice e necesar ca să întrerup ciclul abuzului.

Da, a fost dureros să-i cer divorţul. Mi-a frânt inima, dar nu-mi regret decizia. Alegerea asta m-a ajutat să înţeleg că, de multe ori, cele mai dificile hotărâri au cele mai bune rezultate.

Nu pot să mint; Ryle îmi lipseşte. Mi-e dor de ceea ce a fost cândva între noi. Mi-e dor de familia pe care noi doi i-am fi putut-o oferi lui Emerson. Şi totuşi, sunt convinsă că am ales corect, chiar dacă din când în cândpovara acelei decizii mă copleşeşte. Egreu, pentru că încă sunt obligată să interacţionez cu Ryle. Nu şi-a pierdut calităţile frumoase de care m-am îndrăgostit. În plus, acum, când relaţia noastră s-a terminat, rareori îi văd latura negativă, care a dus la încheierea căsniciei noastre. Bănuiesc

că asta are de-a face cu faptul că se simte presat să se poartefrumos. A fost nevoit

să fie amabil și să nu se împotrivească prea mult divorțului. Știa că aș fi putut depune plângere la poliție din cauza episoadelor de violență pe care le-am îndurat. Deci ar fi putut pierde mai mult decât o soție. Așadar, când s-a pus problema împărțirii custodiei, lucrurile s-au rezolvat mai amiabil decât îmi închipuisem.

Una dintre posibilele explicații este că m-am împotrivit mai puțin decât el. Când i-am zis că vreau custodie exclusivă asupra lui Emmy, avocatul meu a vorbit fără ocolișuri: dacă nu eram dispusă să scot la iveală, în sala de judecată, cele mai sordide părți ale căsniciei mele cu Ryle, nu prea aveam cum să-l împiedic să obțină drept de vizită. Chiar dacă aș fi jucat cartea violenței domestice, avocatul mi-a explicat că se întâmplă foarte rar ca un tată iubitor,

care își întreține familia și care are o carieră de succes să fie lipsit de orice drept părintesc.

Aveam de ales: să depun plângere împotriva lui și să-l târăsc prin tribunale, cu toate că, foarte probabil, mi s-ar fi impus împărțirea custodiei, sau să încerc să ajung la o înțelegere cu Ryle – una care să ne convină amândurora. Și am decis să împărțim sarcina creșterii lui Emerson.

Se poate spune că am ajuns la un compromis, deși niciun fel de înțelegere de pe lumea asta nu m-ar face să mă împac cu gândul de a-mi lăsa fiica singură cu un om care știu că e impulsiv. Tot ce pot să fac este să aleg răul mai mic, în speranța că Emmy nu va vedea niciodată acea latură a lui.

îmi doresc ca Emmy să aibă o relație cu tatăl ei. Niciodată nu mi-am propus să o țin departe de el. Vreau doar să mă asigur că e în siguranță. De asta l-am rugat pe Ryle

să accepte doar vizitele de zi, măcar în primii ani. Nu i-am zis niciodată în față adevăratul motiv. N-am încredere că Ryle nu-și va pierde cumpătul când Emmy e cu el. Atunci când mi-am justificat rugămintea, am dat vina pe faptul că încă alăptez și că el trebuie să fie disponibil pentru lobul lui la orice oră din zi și din noapte. Dar sunt convinsă că, în sinea lui, Ryle știe de ce nu vreau s-o las pe Emmy să stea cu el peste noapte.

Nu vorbim deloc despre abuzurile fizice. Discutăm despre Emmy, despre muncă, zâmbim atunci când fiica noastră e de față. Câteodată, interacțiunile noastre mi se par forțate, false. Cel puțin asta simt eu. Oricum, tot e mai bine așa decât

dacă am fi ajuns amândoi la tribunal, iar eu aş fi pierdut procesul. O să zâmbesc forţat până când Emmy împlineşte optsprezece ani, dacă asta îmi garantează că nu voi fi nevoită să împart cu el custodia şi să risc ca fetiţa mea să fie expusă mai des laturii întunecate a tatălui ei.

Deocamdată, aranjamentul nostru funcţionează, dacă nu pui la socoteală tendinţa lui Ryle de-a minimaliza gravitatea faptelor lui din trecut şi momentele în care – spre neplăcerea mea – flirtează cu mine. Deşi pe tot parcursul divorţului i-am spus foarte clar ce simt şi care-mi sunt intenţiile, Ryle încă speră că ne vom împăca. Uneori, ceea ce spune îmi dă de bănuit că nu a renunţat la speranţa că totul va fi ca înainte. Mă tem că, în mare parte, cooperarea lui Ryle se sprijină pe speranţa lui că, dacă se poartă bine îndeajuns de mult timp, o să mă recucerească. E convins că, odată cu timpul, o să mă înduplec.

Dar n-o să se întâmple aşa, Ellen. în cele din urmă, îmi voi vedea de viaţă. Sincer vorbind, sper să se înfiripe ceva între mine şi Atlas. E prea devreme ca să-mi dau seama dacă sunt şanse mari să se întâmple; cu toate astea, am cel puţin o certitudine: n-o să mă întorc niciodată la Ryle.

A trecut aproape un an de când i-am cerut să divorţăm şi s-au scurs aproape nouăsprezece luni de la cearta care a dus la despărţirea noastră. Deci de un an şi jumătate nu am avut niciun iubit.

Notiâsprezece luni e un interval de timp îndeajuns de lung între două relaţii. Cum să procedez? Ce mă fac dacă-i trimit mesaj lui Atlas, iar el mă invită să luăm prânzul împreună? Cum să reacţionez dacă întâlnirea ar fi foarte plăcută – şi nu mă-ndoiesc că aşa ar fi –, iar prânzul ar duce la o cină în doi? Ce să fac dacă pe urmă ne vom întoarce în punctul în care s-a încheiat relaţia noastră, când eram mai tineri? Ce mă fac dacă o să fim fericiţi şi o să ne îndrăgostim din nou, iar el o să facă parte permanent din viaţa mea?

Ştiu, pare că m-am ambalat cam mult, dar îţi reamintesc că vorbim despre Atlas. Ellen, în afară de eventualitatea în care a făcut un transplant de personalitate, amândouă ştim cât de uşor îmi este să-l iubesc. Tocmai de aceea ezit atât de mult. Sunt speriată c-o să începem iar o relaţie.

Şi dacă suntem fericiţi împreună, ce o să creadă Ryle despre noua mea relaţie? Emerson are aproape un an. În tot acest timp, am fost scutite de tevatură şi de scandaluri, iar eu ştiu motivul: am intrat într-

un ritm plăcut, pozitiv, neîntrerupt de vreun incident. Şi atunci, oare de ce

presimt că, dacă aș pomeni numele lui Atlas de față cu Ryle, aș declanșa un tsunami?

Sigur, nu merită să mă frământ atât pentru Ryle, însă, pe de altă parte, știu că e capabil să-mi transforme viața într-un iad. Oare de ce mă gândesc la el atât de mult? Mă simt ca și cum mi se întâmplă lucruri minunate, dar când încep să mă bucur cu adevărat de ele, ajung în cele din urmă într-un punct în care încă iau decizii luându-l în considerare pe Ryle și posibilele lui reacții.

De ele mă tem cel mai mult. Vreau să cred că n-o să fie gelos, dar știu bine că așa o să se întâmple. Dacă încep o relație cu Atlas, Ryle o să ne facă necazuri. Chiar dacă știu că divorțul a fost decizia corectă, decizia asta încă are consecințe. Una dintre ele este că Ryle îl va considera mereu pe Atlas motivul care ne-a destrămat căsnicia.

Ryle e tatăl fiicei mele. Indiferent cu cine voi avea o relație de acum încolo, Ryle va fi cel pe care va trebui să-l îmbunez, dacă vreau ca viața lui Emmy să fie cât mai liniștită. Iar dacă Atlas Corrigan se întoarce în viața mea, va fi imposibil să-l îmbunez pe Ryle.

Tare aș vrea să-mi zici ce hotărâre să iau. Să-mi sacrific fericirea, ca să evit problemele provocate de prezența lui Atlas?

Voi rămâne mereu cu un gol în inimă?

Se aşteaptă să-i trimit un mesaj, dar am nevoie de mai mult timp ca să cântăresc situaţia asta pe toate părţile. Nici măcar nu ştiu ce să-i spun. Habar n-am ce să fac.

Dacă mă lămuresc, o să te anunţ.

Lily

Capitolul trei
Atlas

— „în sfârşit, am ajuns la mal”? îmi zice Theo. Chiar i-ai spus asta? Cu voce tare?!

Mă foiesc pe canapea, cuprins de stânjeneală. încerc să mă justific:

— Când eram mai tineri, amândurora ne plăcea *în căutarea lui Nemo*.

Theo îşi roteşte capul, cu un gest exagerat de agasare.

— Ai folosit o replică dintr-un film de desene animate. Şi, din câte văd, n-a funcţionat. V-aţi întâlnit acum opt ore, şi iot nu ţi-a trimis mesaj.

— Poate că e ocupată.

— Ori poate ai fost tu prea insistent, îşi dă Theo cu părerea, aplecându-se spre mine.

îşi uneşte palmele şi le strecoară între genunchi.

— Aşa, şi ce s-a întâmplat după ce i-ai dat replica asta jenantă?

Băiatul ăsta e nemilos.

— Nimic. Şi eu, şi ea trebuia să ajungem la muncă. Am întrebat-o dacă mai are numărul meu, iar ea mi-a zis că da, că îl ştie, pentru că l-a învăţat pe de rost. Pe urmă ne-am luat ră...

Theo mă întrerupe.

— Stai așa! Adică tipa a *memorat* numărul tău de telefon?

— Se pare că da.

Prietenul meu pare un pic mai optimist.

— OK. Păi, asta-i mare lucru. Cine mai face asta în ziua de azi?

Și eu m-am gândit la același lucru, dar, pe de altă parte, mă întreb dacă nu cumva Lily mi-a ținut minte numărul din alte motive. Atunci când l-am notat pe o bucățică de hârtie și i l-am pus în carcasa de protecție a telefonului, am facut-o pentru o eventuală urgență. Poate că Lily s-a gândit că, într-o zi, o să aibă nevoie de el, așa că l-a ținut minte din motive care n-au nicio legătură cu mine.

— Ce să fac acum? Să-i dau un mesaj? Să o sun? Să aștept să-mi scrie ea prima?

— Atlas, s-a întâmplat acum opt ore. Calmează-te!

Observ că Theo se contrazice singur.

— Acum două minute te purtai de parcă opt ore fără niciun mesaj e o perioadă prea lungă, iar acum îmi ceri să mă calmez. Cum vine asta?

Theo ridică din umeri. Se împinge cu un picior în biroul meu, ca să se învârtă cu scaunul.

— Hei, am doisprezece ani. Nici măcar n-am telefon, și totuși mă întrebi despre ce se face și ce nu atunci când trimiți SMS-uri?

Mă miră că încă nu are telefon mobil. Brad nu mi-a lăsat impresia c-ar fi un tată sever.

— De ce nu ai telefon?

— Tata a spus c-o să-mi ia unul când împlinesc treisprezece ani. Mai sunt două luni până atunci, adaugă Theo, cu năduf.

l) e acum şase luni, când l-am promovat pe Brad, fiul lui a început să vină la restaurant câteva zile pe săptămână. Theo mi-a spus că vrea să devină psihoterapeut, aşa că-l las să prac- t ic e pe mine. La început, discuţiile noastre erau menite să-l ajute pe el, dar acum am senzaţia că eu sunt cel care se bucură de ajutor.

Brad îşi strecoară capul pe uşa biroului meu. îşi caută fiul.

— Hai să mergem! îl îndeamnă el. Atlas are treabă.

îi face semn să se ridice, dar Theo continuă să se învârtă cu scaunul.

— Atlas m-a chemat. Are nevoie de un sfat.

— N-o să pricep în veci ce se petrece aici, între voi doi, /ice Brad, gesticulând către mine şi către fiul lui. Ce fel de sfaturi primeşti de la fiu-miu? Vrei să afli cum să te fofilezi de la treburile prin casă ori cum să câştigi când joci *MinecrafP*.

Theo se ridică şi îşi întinde braţele deasupra capului.

— Vrea sfaturi despre fete. Tată, la *Minecraft* nu câştigul este important. Scopul e să-ţi foloseşti creativitatea.

înainte de-a ieşi pe uşă, Theo îmi aruncă o privire peste umăr şi mă sfătuieşte:

— Pur şi simplu trimite-i un mesaj.

O zice de parcă ar fi cea mai evidentă soluţie. Poate că aşa e.

Brad îl zoreşte să iasă din biroul meu.

Mă aşez pe scaun şi mă holbez la ecranul telefonului meu, unde, în continuare, nu apare niciun mesaj. *Poate că Lily nu ştie numărul corect.*

îi caut numărul în agendă. Ezit. Poate că Theo are dreptate. Poate că azi-dimineaţă am părut cam insistent. Eu şi Lily nu ne-am zis multe, dar cuvintele pe care le-am rostit aveau înţeles şi ascundeau o anumită intenţie. E posibil ca treaba asta s-o fi speriat.

Sau... poate că eu am dreptate, iar Lily chiar a învăţat alt număr.

Degetele mele au încremenit în aer, deasupra tastaturii telefonului. Vreau să-i trimit un mesaj, însă nu vreau să pun presiune pe ea. Şi eu, şi ea ştim că acum vieţile noastre ar arăta cu totul altfel, dacă n-aş fi făcut atâtea greşeli.

Ani buni am tot căutat pretexte să-mi confirm că viaţa mea nu e îndeajuns de bună pentru ca Lily să facă parte din ea; dar ea s-a potrivit încă de la bun început în viaţa mea. S-a potrivit perfect. De data asta, n-o s-o las să dispară fără să fac mai multe eforturi. Şi o să încep asigurându-mă că are numărul meu de telefon.

Lily, m-am bucurat să te văd azi.

Aştept să văd dacă o să-mi răspundă. Când observ pe ecran trei puncte săltăreţe, îmi ţin respiraţia.

Şi eu m-am bucurat.

Mă uit la mesajul ei mult, mult timp. Sper c-o să-mi mai scrie şi altceva. Dar asta-i tot. Atât primesc astăzi.

Doar patru cuvinte. Dar pot citi printre rânduri.

Oftez şi las telefonul să cadă pe birou.

Capitolul patru Lily

încă de la naşterea lui Emerson, situaţia dintre mine şi Ryle a fost neobişnuită. Mă îndoiesc că multe cupluri depun i iTcre de divorţ în aceeaşi zi în care semnează certificatul de naştere al copilului lor.

Chiar dacă m-am simţit dezamăgită fiindcă Ryle m-a for- |.n să iau decizia de a pune capăt acestei căsnicii, nu am vrut s.i-I îndepărtez de fiica lui. Dat fiind că programul lui de muncă e aşa de haotic şi de complicat, încerc să fiu cât mai < noperantă. Câteodată, chiar o duc pe Emmy la spitalul unde lucrează Ryle, ca să-l viziteze în pauza lui de prânz.

încă dinainte ca Emmy să se nască, Ryle are cheia de la apartamentul meu. I-am dat-o doar fiindcă locuiam singură şi mă temeam că voi intra în travaliu, iar el nu va avea cum să intre la mine în casă. Dar, după ce am născut-o pe Emmy, Ryle nu mi-a restituit cheia. Am tot vrut să i-o cer înapoi. O foloseşte câteodată, când are o operaţie mai târziu în cursul dimineţii, aşa că are mai mult timp la dispoziţie ca să stea cu Emmy, după ce eu plec la muncă. De asta nu i-am cerut cheia deocamdată. însă în ultima vreme şi-a făcut un obicei din a folosi cheia ca s-o aducă pe Emmy acasă la mine.

Azi, înainte să închid florăria, Ryle mi-a trimis un mesaj – Emmy e obosită, iar el vrea să vină la mine, ca s-o culce. Având în vedere cât de des foloseşte cheia, de la o vreme încoace, mă întreb dacă nu cumva mai vrea să petreacă timp şi cu mine, în afară de Emerson.

Când ajung acasă, uşa de la intrare e descuiată. Ryle e în bucătărie. Aude când închid uşa şi ridică privirea spre mine.

îmi arată o sacoşă care poartă inscripţionat numele restaurantului meu thailandez preferat.

— Am adus cina, îmi zice. Nu cred c-ai mâncat, aşa-i?

Nu-mi place situaţia asta: începe să se simtă din ce în ce
mai în largul lui în apartamentul meu. însă, după ziua de azi, mă simt stoarsă de puteri. Clatin din cap şi hotărăsc să abordez subiectul altă dată.

— N-am apucat să mănânc. Mulţumesc!

îmi pun poşeta pe masă şi dau să mă îndrept spre camera lui Emmy.

— Tocmai am culcat-o, mă anunţă el.

Mă opresc în faţa uşii închise şi-mi lipesc urechea de ea. înăuntru e linişte. Mă întorc în bucătărie fără să o trezesc.

Mă simt tare aiurea pentru mesajul sec pe care i l-am trimis lui Atlas, ceva mai devreme, însă interacţiunea asta cu Ryle îmi confirmă toate temerile. Cum să încep o relaţie cu alt bărbat, când fostul meu soţ îmi aduce acasă cina şi încă are cheia

apartamentului meu?

înainte să iau în calcul o nouă relație cu Atlas, trebuie să impun limite pe care Ryle să le respecte.

Ryle alege o sticlă cu vin roșu din suportul meu cu vinuri.

— Pot s-o desfac?

îmi pun *pad thai* în farfurie. Ridic din umeri.

— Da. Eu nu vreau vin.

I'une sticla la loc. în schimb, îşi toarnă nişte ceai. Iau o si it hi cu apă din frigider. Ne aşezăm la masă.

— Cum s-a purtat Emmy azi?

— A fost cam ţâfnoasă. Adevărul e că am avut multă ueabă prin oraş. Cred că pur şi simplu se săturase s-o pun şi s o scot iar şi iar din scaunul de maşină. Când ne-am dus la Allysa's, s-a mai înveselit.

— Când mai ai zi liberă?

— Nu ştiu. O să te anunţ.

Se apleacă spre mine şi se foloseşte de degetul lui mare ca s.i-mi şteargă obrazul. Tresar, dar Ryle nu observă. Sau poate i .i se preface că nu observă. Habar n-am dacă-şi dă seama că, de fiecare dată când mâinile lui se apropie de mine, reacţionez negativ. Din câte-l ştiu pe Ryle, probabil are impresia că am 11 esărit fiindcă am simţit o scânteie între noi.

După naşterea lui Emmy, din când în când, *chiar* apărea o scânteie între mine şi Ryle. De exemplu, spunea ceva drăguţ sau o ţinea în braţe pe Emmy şi îi cânta, iar eu simţeam că în mine se iveşte iar acea veche dorinţă pentru el. Şi totuşi, de fiecare dată am găsit puterea de a mă stăpâni. O singură amin- lire urâtă e de-ajuns pentru a sugruma orice sentiment pozitiv laţă de fostul meu soţ.

A fost un proces lung şi anevoios, însă acum, în

sfârşit, sentimentele acelea au dispărut, mulţumită unei liste pe care am alcătuit-o: o listă cu motive pentru care am ales divorţul. Uneori, după ce Ryle pleacă de la mine, mă duc în dormitorul

meu şi o recitesc ca să-mi confirm că, pentru noi toţi, acest aranjament e cel mai bun.

Mda. Poate nu chiar aranjamentul *ăsta*. încă vreau să-mi dea cheia înapoi.

Mă pregătesc să iau o gură de *noodles* când aud sunetul care anunţă c-am primit un mesaj. Las furculiţa deoparte şi mă reped la telefon. Vreau să pun mâna pe el înainte ca Ryle să mi-o ia înainte. Nu mă tem c-o să-mi citească mesajele, dar n-am deloc chef s-o facă pe amabilul, întinzându-mi telefonul.

însă mesajul nu e de la Atlas. E de la mama. Mi-a trimis poze cu Emmy, făcute săptămâna asta. Pun telefonul pe masă şi iau iar furculiţa. Ryle se uită lung la mine.

— Un mesaj de la mama, îl informez.

Habar n-am de ce am zis asta. Doar nu-i datorez nicio explicaţie. Nu-mi place felul în care mă priveşte.

— De la cine *sperai* să fie mesajul? Aproape că te-ai aruncat peste masă ca să ajungi la telefon.

— De la nimeni.

Sorb din apă. în continuare, Ryle se holbează la mine. Nu ştiu cât de priceput este la a-mi descifra stările, dar probabil ştie că mint.

înfige furculiţa în *noodles*. Strânge din dinţi şi îşi

pironeşte privirea în farfurie.

— Te vezi cu cineva?

Tonul lui a devenit tăios, încordat.

— Nu. Nu c-ar fi treaba ta, dar nu mă văd cu nimeni.

— N-am zis că-i treaba mea. Pur şi simplu făceam conversaţie.

I ac. Ştiu că e o minciună. Când un bărbat care a divorţat de curând îşi întreabă fosta soţie dacă se întâlneşte cu un alt li.ii bat, asta nu-i deloc o simplă conversaţie.

— La un moment dat, înainte ca vreunul dintre noi să •ulucă alţi oameni în preajma lui Emerson, va trebui să discu- t.un serios despre relaţii, zice Ryle. Ar fi o idee bună să stabilim nişte reguli de bază.

I)au aprobator din cap şi comentez:

— Ar trebui să stabilim reguli de bază pentru mai mult de atât.

Mă priveşte cu suspiciune.

— De pildă?

— De pildă, faptul că intri în apartamentul meu oricând ai chef.

înghit un alt dumicat şi adaug:

— Vreau să-mi dai înapoi cheia de la apartament.

înainte de-a răspunde, Ryle mă ţintuieşte din priviri. Se
sierge la gură şi spune:

— Adică nu am voie să-mi culc fiica?

— Nu asta am zis.

— Lily, ştii că programul meu e haotic. Şi-aşa de-abia apuc s-o văd pe Emmy.

— Nu zic că vreau s-o vezi mai rar. Pur şi simplu îmi vreau cheia înapoi. Vreau să am şi eu

parte de intimitate.

Expresia lui e încordată. S-a supărat. Ştiam că aşa va reacţiona, dar acum chiar face din ţânţar armăsar. Chestia asta n-are nicio legătură cu dorinţa mea ca Ryle s-o vadă mai rar pe Emmy. Nu vreau să poată intra oricând în apartamentul

meu. M-am mutat și am divorțat de ei din motive foarte întemeiate.

N-o să fie o schimbare uriașă, dar e musai să aibă loc. Dacă nu, vom rămâne blocați permanent în rutina asta nesănătoasă.

Ryle ripostează:

— în cazul ăsta, o s-o iau pe Emmy la mine, peste noapte.

O spune cu toată convingerea, apoi mă supraveghează, ca să-mi vadă reacția. Știu că intuiește cât de aiurea mă simt în clipa asta.

Mă asigur că-i vorbesc pe un ton calm:

— Nu cred că-s pregătită pentru asta.

Cu o mișcare bruscă, Ryle își lasă furculița să cadă în farfurie.

— Poate c-ar fi cazul să modificăm aranjamentul custodiei.

Deși cuvintele lui mă înfurie, reușesc să mă stăpânesc. Mă ridic și îmi iau farfuria.

— *Pe bune*, Ryle? Îți cer cheia mea, iar tu mă amenințI cu tribunalul?

Amândoi am căzut de acord cu aranjamentul ăsta, însă acum se poartă de parcă mi-a făcut o favoare când a ales să fie cooperant. Știe foarte bine că, după tot ce-am îndurat din cauza lui, aș fi putut să-l

târăsc prin tribunale ca să obţin custodie exclusivă. Nici măcar n-am chemat poliţia ca să-l aresteze. Ar trebui să fie recunoscător că am fost atât de îngăduitoare.

Intru în bucătărie. Pun farfuria deoparte şi strâng cu putere muchia blatului de bucătărie. îmi aplec capul. *Calmea- zâ-te, Lily! Pur şi simplu e nervos.*

Ryle oftează şi vine după mine. Se sprijină de blat, în vreme ce eu îmi clătesc farfuria.

Poţi măcar să-mi zici cu aproximare când o să fii de ,u nni ca Emmy să rămână la mine peste noapte?

Mă răsucesc cu faţa la el şi-i răspund:

Când Emmy o să poată vorbi.

De ce tocmai atunci?

Mă enervează cumplit că e nevoie s-o zic cu voce tare, ca li IM ului meu soţ să-i pice fisa.

Ca să-mi poată spune în caz că se-ntâmplă ceva, Ryle.

(äind pricepe înţelesul cuvintelor mele, îşi muşcă buza de |us şi dă din cap, cu un gest aprobator. îmi dau seama că e 111 im rat, fiindcă venele de pe gâtul lui au ieşit în relief. Ia cheile din buzunar şi scoate cheia mea de pe inel. O aruncă pe lil.u, apoi iese din bucătărie.

('.înd îşi ia haina şi dispare pe uşa de la intrare, simt în |ni |)i bine cunoscuta senzaţie de vinovăţie. De fiecare dată, vinovăţia e însoţită de îndoială. *Oare mă port prea dur cu el? I htcă Ryle s-a schimbat?*

(ai toate că ştiu răspunsurile la aceste întrebări, uneori îmi |ninde bine să recitesc lista mea, ca să-mi aduc aminte de ce mă port aşa. Mă duc în dormitor şi scot lista din cutia de bijuterii.

1) Te-a plesnit fiindcă ai râs.

2)Te-a împins pe scări.

3)Te-a muşcat.

4) A încercat să te violeze.

5) Din cauza lui, a fost nevoie să ţi se pună copci.

6) Soţul tău te-a rănit de multe ori. Dacă n-ai fi divorţat, violenţele s-ar fi repetat.

7) Ai făcut toate astea pentru fiica ta.

îmi trec degetele peste tatuajul de pe umărul meu şi simt cicatricile pe care dinţii lui le-au lăsat acolo. Dacă Ryle mi-a făcut aşa ceva atunci când ne aflam în cea mai bună perioadă a noastră, de ce lucruri ar fi capabil în cel mai prost punct al relaţiei?

împăturesc iar lista şi o pun la loc, pentru data viitoare când voi avea nevoie să-mi reamintesc.

Capitolul cinci
Atlas

Cu siguranţă, tipul te-a avut în vizor pe tine, spune Brad.

Persoana care a vandalizat localul Bib's, acum două zile, a .În îs să se „ocupe" azi-noapte de celălalt restaurant al meu. H.M.iurantul Corrigan's are două ferestre sparte, iar pe uşa din ■.paie stă scris un alt mesaj.

/>u-te dracu, Atlass!

A adăugat un *s* la sfârşit şi a subliniat *ass.* Sunt cât pe ce să i ad de găselniţa isteaţă a infractorului, dar în dimineaţa asta am o dispoziţie care nu prea se potriveşte cu umorul.

Ieri nu m-a tulburat faptul că Bib's a fost vandalizat. Poate . a e datorită întâlnirii întâmplătoare cu Lily. Poate că ieri ei.im bine-dispus tocmai fiindcă am văzut-o. Dar azi-dimi-ii(.iţă m-am trezit obsedat de gândul că mă evită. Din cauza ■isi.i, stricăciunile de la noul meu restaurant mă deranjează m.ii (are.

- O să verific înregistrarea de pe camerele de supraveghere.

Sper să descopăr ceva util. încă nu m-am hotărât dacă vi viii să depun plângere la poliţie. Dacă vinovatul e cineva pe . .trc-l cunosc, aş putea măcar să discut cu persoana respectivă, înainte să

apelez la poliție.

Eu şi Brad intrăm în biroul meu. Pornesc computerul şi deschid aplicaţia de securitate. Am impresia că Brad îmi simte frustrarea. Nu spune nimic în vreme ce verific înregistrarea.

După câteva minute, Brad îmi atrage atenţia, arătând spre colţul de jos, din stânga ecranului. Pun înregistrarea în ralanti, până când în imagine apare o siluetă.

Când apasă butonul *Play*, eu şi Brad ne zgâim la ecran, nedumeriţi. Cineva stă ghemuit şi nemişcat pe treptele din spatele restaurantului. Ne uităm la înregistrare cam jumătate de minut, apoi o derulez de la capăt, ca s-o revăd. Conform orei afişate pe ecran, persoana asta a stat pe trepte mai mult de două ore, fără pătură, deşi suntem în octombrie. Şi în Boston, pe deasupra, unde toamna e foarte rece.

— A *dormit* aici? se miră Brad. Nu s-a temut c-o să fie prins.

încă o dată, mă uit la înregistrare. Necunoscutul apare pentru prima dată în imagine puţin după ora unu dimineaţa. Fiindcă era întuneric, mi-e greu să-i disting trăsăturile feţei, însă pare să fie tânăr. Mai degrabă un adolescent.

Omul scotoceşte prin tomberon pentru câteva minute. Verifică lacătul de la uşa din spate. Scoate un spray cu vopsea şi scrie mesajul ăla haios.

Pe urmă se foloseşte de spray ca să încerce să spargă ferestrele. însă ferestrele restaurantului au

trei straturi de sticlă şi, în cele din urmă, intrusul se plictiseşte. Sau poate că oboseşte. A încercat să facă o gaură îndeajuns de mare încât să se strecoare înăuntru, aşa cum a procedat la Bib's. Pe urmă s-a întins pe trepte şi a adormit.

Cu puţin înainte de răsărit, s-a trezit, a aruncat o privire în jur şi a plecat tacticos, de parcă n-ar fi făcut nimic rău.

— îl recunoşti? întreabă Brad.

— Nu. Tu?

— Nu.

Pun înregistrarea pe pauză. Ăsta e cel mai clar cadru în care apare persoana, dar calitatea înregistrării lasă de dorit. Văd că poartă jeanşi şi un hanorac negru. Şi-a potrivit gluga atât de strâns pe cap, că părul nu se vede deloc.

Dacă l-am vedea faţă în faţă, ne-ar fi imposibil să-l recunoaştem. Imaginea nu e îndeajuns de clară, iar necunoscutul nu s-a uitat direct la camera de supraveghere. Nici poliţia n-ar avea ce să facă cu înregistrarea asta.

Pentru orice eventualitate, îmi trimit înregistrarea pe e-mail. Exact când apăs butonul *Send*, aud un telefon. Mă uit la al meu, dar Brad e cel care a primit un mesaj.

— Darin zice că totu-i în regulă la Bib's.

Brad pune telefonul în buzunar şi se îndreaptă spre uşa biroului. Mă anunţă:

— Mă apuc să fac curat.

Aştept până când filmuleţul e trimis complet către adresa mea de e-mail. Pe urmă mă apuc să revăd înregistrarea. Simt mai degrabă milă decât iritare. îmi aduc aminte de nopţile reci pe care le-am petrecut în casa aia părăsită, înainte ca Lily să-mi ofere adăpost în dormitorul ei. Când mă gândesc la perioada aceea, pot să simt frigul în

oase.

Habar n-am cine e intrusul. Mă nelinişteşte că a scris numele meu pe uşă. Şi mai tulburător e faptul că s-a simţit atât de în largul lui, încât a rămas aici şi a tras un pui de somn pentru două ore. Parcă m-ar provoca să-l înfrunt şi să-i cer socoteală.

Telefonul meu începe să vibreze. Mă sună cineva de pe un număr necunoscut. De obicei, în astfel de cazuri nu răspund, dar încă mă gândesc la Lily. Poate că mă sună de pe un telefon de serviciu.

Dumnezeule! Ce jalnic sunt!

Duc telefonul la ureche.

— Alo?

Aud un oftat. E o voce de femeie. Pare uşurată că am răspuns.

— Atlas?

E rândul meu să oftez, dar nu de uşurare. Oftez pentru că nu e vocea lui Lily. Habar n-am cine mă sună, dar, dat fiind că nu e Lily, mă simt dezamăgit.

Mă sprijin de spătarul scaunului.

— Pot să te-ajut cu ceva?

— Eu sunt.

N-am idee cine e acest „eu". Mă întreb dacă nu cumva mă sună una dintre fostele mele iubite, dar glasul ăsta nu-mi pare cunoscut. Pe deasupra, niciuna dintre ele nu ar presupune că ştiu automat cine e la telefon, dacă mă sună şi zic doar „Eu sunt".

— Cine e la telefon?

— *Eu,* repetă apăsat femeia, de parcă aşa m-ar ajuta să mă dumiresc. Sutton. *Mama* ta.

Imediat, îndepărtez telefonul de ureche şi mă

uit la numărul de pe care mă sună. Sigur e o farsă. De unde ar putea maică-mea să facă rost de numărul meu? Şi de ce ar *vrea* să-l aibă? Acum mulţi ani, a demonstrat cât se poate de clar că nu vrea să mă mai vadă vreodată.

Tac. *N-am nimic de spus.* îmi îndrept spinarea şi mă aplec. Aştept să-mi explice de ce s-a obosit să mă sune, în cele din urmă.

— Eu... ăăă..., bâiguie ea.

Tace. Aud un televizor în fundal. Am senzaţia că se uită la emisiunea *Preţul corect.* Aproape c-o văd cu ochii minţii: la zece dimineaţa, stă pe canapea, cu o bere într-o mână şi cu o ţigară în cealaltă. Când eram copil, de obicei lucra în tura de noapte. înainte să se culce, lua „cina" şi se uita la *Preţul corect.*

Era perioada din zi care-mi plăcea cel mai puţin.

— Ce vrei? o întreb.

Vocea mea e dură, tăioasă.

Maică-mea scoate un sunet din gâtlej. Deşi au trecut ani buni de când nu am mai văzut-o, îmi dau seama că e iritată. A fost de-ajuns oftatul ăla ca să înţeleg că mi-a telefonat nu pentru că *a vrut să.* mă sune, ci fiindcă *nu are încotro.* Nu a luat legătura cu mine ca să-şi ceară scuze; pur şi simplu e disperată.

— Eşti pe moarte? o întreb.

Ar fi singurul lucru care m-ar împiedica să închei această conversaţie.

— *Dacă-s pe moartei*

întrebarea ei e însoţită de un hohot de râs, ca şi cum aş fi absurd, nerezonabil şi un *ass... whole.*

— Nu, nu sunt pe moarte. Mă simt

foarte bine.

— Ai nevoie de bani?

— Cine n-are?

În aceste câteva secunde petrecute la telefon, cu maică-mea, anxietatea pe care mi-o provoca altădată răsare din nou. îi închid în nas. N-am nimic să-i spun. Pe deasupra, îi blochez

numărul. Îmi pare rău că i-am acordat chiar şi câteva secunde. Ar fi trebuit să închid imediat după ce mi-a spus cine e.

Mă aplec peste birou şi-mi cuprind capul în mâini. Ce s-a întâmplat adineauri e aşa de neaşteptat, încât mi s-a întors stomacul pe dos.

Sincer vorbind, mă surprinde reacţia mea. Am bănuit că o să se întâmple asta într-o zi, dar mi-am închipuit că n-o să-mi pese. Am crezut c-o să fiu la fel de nepăsător faţă de întoarcerea ei în viaţa mea precum am fost atunci când maică-mea m-a obligat să dispar dintr-a ei. însă pe atunci multe lucruri îmi erau indiferente.

Acum, viaţa mea chiar îmi *place*. Sunt mândru de ce am realizat. Nu-o să-i permit cuiva din trecutul meu să apară din senin şi să-mi ameninţe liniştea.

îmi frec faţa, silindu-mă să-mi revin după apelul ei, apoi mă ridic de la birou. Mă duc să-l ajut pe Brad cu reparaţiile şi fac tot posibilul ca să trec peste momentul ăsta. Dar mi-e greu. E ca şi cum trecutul meu s-ar prăbuşi peste mine, iar eu n-am pe nimeni căruia să mă destăinui.

După câteva minute în care eu şi Brad lucrăm în

tăcere, îi

— Trebuie să-i cumperi un telefon lui Theo. Are aproape treisprezece ani.

Brad râde.

— Iar tu trebuie să-ţi găseşti un terapeut de-o vârstă cu tine.

Capitolul şase Lily

— Te-ai hotărât ce vrei să faci de ziua lui Emerson? mă întreabă Allysa.

Când Rylee, fetiţa lor, a împlinit un an, Allysa şi Marshall au organizat o petrecere atât de mare, încât ai fi crezut că sărbătoreau un majorat.

— O să-i cumpăr un tort şi o să-i dau câteva cadouri. N-am destul spaţiu pentru o petrecere mare.

— Am putea organiza ceva la noi acasă, propune ea.

— Şi pe cine să invit? Ce prieteni ai la un an?

Allysa îşi dă ochii peste cap şi-mi explică:

— Când copiii noştri îşi aniversează zilele de naştere, nu dăm petreceri pentru ei. Le organizăm ca să ne impresionăm prietenii.

— Tu eşti singura mea prietenă, iar pe tine nu-i nevoie să te impresionez.

îi întind o comandă proaspăt scoasă la imprimantă.

— Luăm cina diseară?

De cel puţin două ori pe săptămână, cinăm acasă la Allysa. Din când în când, vine şi Ryle, dar mă asigur că-mi planific vizitele în zilele când Ryle e de serviciu la spital. Nu ştiu dacă

Allysa şi-a dat seama de asta. Dacă a observat, probabil că nu mă învinuieşte. Mi-a zis că e dureros să vadă cum se poartă fratele ei atunci când sunt prin preajmă. Şi Allysa bănuieşte că el încă speră să ne împăcăm. Preferă să petreacă timp împreună cu el atunci când eu nu sunt de faţă.

— Părinţii lui Marshall sosesc azi în oraş. Ţii minte că ţi-am spus mai demult?

— A, da! Multă baftă! îi urez.

Allysa îi simpatizează pe părinţii lui Marshall, dar mă-n- doiesc că există vreo persoană care abia aşteaptă să-şi găzduiască socrii pentru o săptămână.

Se aude soneria de la uşa din faţă. Amândouă privim într-a- colo în acelaşi timp. Dar probabil că doar eu am senzaţia că lumea începe să se rotească.

Atlas se apropie de noi.

— Hei, nu cumva e...

— O, Dumnezeule! izbucnesc.

— Da, *chiar* arată ca un zeu, îmi şopteşte Allysa.

Ce caută aici?

Şi de ce arată aşa de bine? Din cauza asta, hotărârea pe care o tot întorc pe toate părţile, în minte, e şi mai greu de luat. Vocea m-a lăsat. Nu reuşesc nici măcar să-l salut. Pur şi simplu

zâmbesc şi aştept să ajungă în dreptul nostru, dar distanţa de la uşă până la tejghea pare cu un kilometru mai mare decât de obicei.

Atlas nu-şi ia ochii de la mine. Când ajunge în dreptul nostru, o salută, în sfârşit, pe Allysa. Pe urmă se uită iar la mine. Pune pe tejghea un castron de plastic, acoperit cu un capac.

— Ţi-am adus prânzul, îmi zice nonşalant, de parcă ar face asta în fiecare zi, iar eu mă aştept să o facă.

Ah! Uitasem cât de tare mă emoţionează să-i aud vocea.

Iau castronul. Nu ştiu ce să-i zic, mai ales că Allysa nu se clinteşte de lângă noi. Vrea să asiste la interacţiunea noastră. Mă uit la ea cu subînţeles. La început, se preface că nu observă, dar când mă uit la ea tot mai insistent, se dă bătută.

— Bine. Mă duc să mă ocup de flori, îmi spune.

Şi se îndepărtează.

Atenţia mea se îndreaptă către castron.

— Mulţumesc! Ce mi-ai adus?

— Specialitatea noastră de weekend. Se numeşte „paste *de ce mă eviţi*".

Izbucnesc în râs. Pe urmă mă cuprinde jena.

— Nu te evit...

Dar ştiu că nu pot să-l mint, aşa că oftez şi clatin din cap.

— OK. De fapt, chiar te evit.

îmi sprijin coatele pe tejghea şi îmi acopăr faţa cu mâinile.

— îmi pare rău.

Atlas e atât de tăcut, încât, în cele din urmă, îl privesc.

— Vrei să plec?

Pare că mi-a pus întrebarea asta cu toată sinceritatea.

Clatin din cap, în semn că nu. Imediat, ochii lui se încreţesc uşor la colţuri. Abia dacă surâde, însă e de-ajuns să simt un val cald în piept.

Ieri-dimineaţă, când ne-am intersectat din întâmplare, am vorbit o grămadă. Acum sunt prea confuză ca să scot vreo vorbă. Habar n-am cum o să port o conversaţie normală cu el,

despre tot ce mă frământă de douăzeci şi patru de ore încoace, când acum simt că în preajma lui mi-e limba legată.

Are acelaşi efect asupra mea ca în adolescenţă, însă pe atuncî eram mult mai naivă. Nu ştiam cât de rar întâlneşti băieţi ca Atlas, deci nu ştiam cât de norocoasă eram fiindcă făcea parte din viaţa mea.

Acum ştiu, şi tocmai de-asta mi-e aşa de teamă c-o să stric totul. Sau că *Ryle* va strica totul.

Iau castronul.

— Pastele miros foarte bine.

— Şi *sunt* foarte bune. EU LE-AM GĂTIT.

Ar trebui să râd de replica asta – sau măcar să zâmbesc –, dar reacţia mea nu se potriveşte cu conversaţia noastră. Pun bolul deoparte. Când ridic iar privirea spre el, Atlas îşi dă seama, din expresia mea, că în mine se duce o bătălie. îmi oferă o privire liniştitoare. Nu zicem mare lucru, iar liniştea dintre noi este mai mult decât grăitoare. Ochii mei îi cer iertare pentru că nu i-am dat niciun semn douăzeci şi patru de ore; privirea lui îmi transmite că e în regulă. Şi ne

întrebăm amândoi ce urmează.

Încet, mâna lui Atlas alunecă pe tejghea, mai aproape de a mea. Ridică arătătorul şi îl plimbă de-a lungul degetului meu mic. E o mişcare abia simţită, dar inima mea o ia la goană.

Îşi retrage mâna şi strânge degetele în pumn, ca şi cum şi el a simţit acelaşi lucru. Îşi drege vocea.

— Pot să te sun diseară?

Tocmai mă pregătesc să fac un gest de aprobare, când Allysa dă buzna pe uşile din spate. Are ochii cât cepele. Se apleacă şi-mi şopteşte:

— Vine Ryle!

Am senzaţia că sângele mi-a îngheţat în vene.

— *Poftim?*

Nu o zic fiindcă vreau să repete, ci fiindcă sunt şocată.

— A zis Ryle că trece pe aici. Acum. Tocmai mi-a trimis mesaj.

Prietena mea flutură din mână spre Atlas şi adaugă:

— Ai zece secunde să-l ascunzi.

Sunt convinsă că Atlas vede limpede frica pe chipul meu. Mă întreabă foarte calm:

— Unde să mă duc?

Arăt spre biroul meu şi-l zoresc s-o ia într-acolo. După ce intrăm în birou, nu mai sunt aşa de sigură de alegerea asta.

— S-ar putea să intre aici.

în timp ce mă gândesc la altă soluţie, îmi acopăr gura cu o mână tremurândă. Pe urmă arăt spre debaraua cu rezerve de birotică.

— Poţi să te ascunzi aici?

Atlas aruncă o privire spre debara, apoi se uită la mine.

— în debara?

Aud clopoţelul de la intrare. Acum intru de-a binelea în panică.

— Da, te rog!

Deschid uşa debaralei. Nu-i tocmai cea mai bună ascunzătoare, dar Atlas o să încapă acolo.

Când trece pe lângă mine şi păşeşte în debara, nici nu-l pot privi în ochi. îmi vine să mor de ruşine.

— îmi pare rău, bâigui în timp ce închid uşa.

Fac tot ce pot ca să-mi compun o expresie normală. Când ies din birou, o văd pe Allysa vorbind cu Ryle. Ryle mă salută

din cap, dar pe urmă se concentrează iar la sora-sa, care în clipa asta scotocește prin poșeta ei.

— Adineauri erau aici, îi zice ea.

Nerăbdător, Ryle bate darabana în tejghea.

— Ce cauți? o întreb.

— Cheile de la mașină. Din greșeală, le-am luat cu mine. Iar Marshall are nevoie de SUV ca să meargă la aeroport, să-i ia pe ai lui.

Ryle pare iritat. O întreabă:

— Ești sigură că nu le-ai pus deoparte când ți-am spus că vin să le iau?

— Știai că Ryle urma să vină încoace? îi zic.

Cum naiba a uitat să-mi zică așa ceva, când a văzut că Atlas a intrat în florărie?

Prietena mea se înroșește.

— Mi-au distras atenția niște... evenimente neașteptate.

Cu un gest victorios, Allysa ridică o mână în aer.

— Le-am găsit!

Le pune în palma lui Ryle, pe urmă îi zice:

— OK, pa! Acum poți pleca!

Ryle dă să plece, dar apoi se răsucește spre noi

și adulmecă aerul.

— Ce miroase așa de bine?

El și Allysa se uită la castron. Allysa îl trage spre ea și-l strânge la piept.

— Am gătit prânzul pentru mine și pentru Lily.

Ryle ridică dintr-o sprânceană.

— *Tu* ai gătit?

întinde mâna spre castron.

— Trebuie să văd aşa ceva! Ce-ai gătit?

Sora lui şoväie, dar pe urmă îi dă castronul.

— Păi, mda... E carne de... pui... *barbadoula*.

Allysa se uită la mine, făcând ochii mari.

Nu se pricepe debc să mintă.

Ryle scoate capacul şi inspectează conţinutul.

— Ce fel de pui zici că e? Aduce a paste cu creveţi.

Soră-sa îşi drege glasul.

— Da, am gătit creveţii în... zeamă de carne de pui. De-aia se cheamă *barbadoula* de pui.

Ryle pune capacul la loc şi-mi aruncă o privire îngrijorată, împinge castronul pe tejghea, în direcţia Allysei.

— Dac-aş fi în locul tău, aş comanda pizza pentru prânz, mă sfătuieşte el.

Şi eu, şi Allysa ne forţăm să râdem. Reacţia noastră pare artificială, mai ales că gluma lui Ryle nu e foarte amuzantă.

Fostul meu soţ face câţiva paşi înapoi şi ne priveşte bănuitor. Dar, dat fiind că s-a obişnuit ca eu şi Allysa să avem micile noastre glume, nu pune întrebări. Ne întoarce spatele şi iese repede din florărie, ca să-i ducă lui Marshall cheile SUV-ului. Până când Ryle iese din clădire şi suntem sigure că e prea departe ca să ne audă, rămânem amândouă neclintite ca două statui. Pe urmă îi

arunc o privire consternată.

— *Barbadoula* de pui?! Tocmai ai inventat cuvântul ăsta?

— Păi, trebuia să zic *ceva,* se justifică Allysa. în schimb, tu ai stat ca o momâie. Ti-am salvat pielea! N-ai pentru ce...

Aştept câteva minute, să mă asigur că Ryle s-a îndepărtat destul. Ies din florărie ca să mă conving că maşina lui a dispărut. Pe urmă intru în biroul meu şi mă duc la debara, ca să-l

anunț pe Atlas că acum poate ieși de acolo, înainte să deschid ușa, răsuflu cu putere.

Atlas așteaptă răbdător. Stă sprijinit de un raft, cu brațele încrucișate la piept, ca și cum nu-l deranjează deloc c-a fost ascuns într-o debara.

— îmi pare tare, tare rău!

Habar n-am de câte ori va trebui să-mi cer scuze față de el pentru ce l-am pus să facă, dar știu că sunt pregătită s-o zic de o mie de ori.

— Aplecat?

îi fac semn că da, însă, în loc să iasă din debara, Atlas mă ia de mână, mă trage înăuntru și închide ușa.

E destul de întunecos, dar nu e chiar atât de întuneric încât să-mi scape sclipirea din ochii lui. Sclipirea asta înseamnă că-și reține zâmbetul. *Poate că totuși nu s-a supărat fiindcă l-am pus să se ascundă aici.*

îmi dă drumul la mână. E atât de înghesuit înăuntru, încât suntem nevoiți să ne atingem. Stomacul mi se strânge ghem. îmi apăs spinarea în raftul din spatele meu. încerc să nu mă lipesc de Atlas, și totuși am senzația că ființa lui mă învăluie ca o pătură caldă. E așa de aproape, că simt mirosul șamponului cu care s-a spălat. încerc să respir adânc, ca să-mi stăpânesc emoția.

— Deci pot? mă întreabă în şoaptă.

N-am idee la ce se referă. Aş vrea să-i răspund cu un *da* ferm, plin de încredere. în schimb, în loc să răspund afirmativ la o întrebare pe care n-o înţeleg, număr în gând până la trei şi întreb:

— Ce să poţi?

— Să te sun diseară.

A reluat imediat conversaţia noastră, de parcă Ryle nici nu ne-a întrerupt.

îmi muşc buza de jos. Mi-ar plăcea să accept. îmi doresc să mă sune, dar, în acelaşi timp, vreau ca Atlas să ştie un lucru: faptul că l-am ascuns de Ryle într-o debara o să fie reprezentativ pentru restul interacţiunilor noastre, dat fiind că Ryle va fi mereu prin preajmă, deoarece avem o fiică.

— Atlas…

îi rostesc numele de parcă mă pregătesc să zic ceva cumplit, dar el mă întrerupe.

— Lily…

îmi spune numele cu un surâs, ca şi cum nimic din ce-aş putea adăuga nu poate fi neplăcut.

— Atlas, am o viaţă complicată.

N-am vrut să sune a avertizare, şi totuşi aşa mi-a ieşit.

— Vreau să te ajut s-o simplifici.

— Mi-e teamă că prezenţa ta o s-o complice şi mai mult.

Atlas ridică dintr-o sprânceană.

— Vrei să zici c-o să complice viaţa *ta* sau pe *a lui Ryle?*

— Complicaţiile din viaţa lui devin şi complicaţiile *mele.* E tatăl copilului meu.

Atlas îşi apleacă uşor capul într-o parte.

— Exact! E doar tatăl ei. Nu mai e soţul tău, deci n-ar trebui să permiţi ca grija faţă

de sentimentele lui să te facă să renunţi la ceea ce ar putea fi al doilea cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată.

Vorbeşte cu atâta convingere, încât inima mea începe să facă tumbe. *Al doilea cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat*

vreodată? As vrea ca încrederea lui în relaţia noastră să fie nemolipsitoare.

— Şi care e *primul* cel mai bun lucru?

Mă priveşte lung.

— Emerson.

Când îl aud spunând asta, aproape că mă topesc. Mă cuprind cu braţele şi îmi reţin zâmbetul.

— O să-mi fie greu cu tine, aşa-i?

Atlas clatină încet din cap.

— Lily, ultimul lucru pe care-l doresc e să-ţi îngreunez situaţia.

Înaintează puţin, iar uşa debaralei începe să se deschidă. Lumina se strecoară înăuntru. Atlas se răsuceşte spre mine. Cu o mână se sprijină de perete, iar cu cealaltă propteşte uşa.

— La ce oră să te sun diseară?

Pare că e aşa de în largul lui purtând conversaţia asta, încât îmi vine să-l trag înapoi în debara şi să-l sărut. Poate că aşa mă voi molipsi de răbdarea şi siguranţa lui de sine.

Când îi răspund, simt că abia pot rosti cuvintele:

— Poţi suna oricând.

Pentru o fracţiune de secundă, ochii lui

poposesc asupra gurii mele. îi simt privirea până în vârful degetelor de la picioare. Apoi Atlas închide uşa, lăsându-mă singură în debara.

Am meritat-o.

Am obrajii fierbinţi. Simt un amestec de stânjeneală, agitaţie şi, poate, chiar puţină dorinţă. Nu mă clintesc din loc decât când aud clopoţelul care anunţă că uşa de la intrare s-a deschis.

Câteva clipe mai târziu, când Allysa deschide uşa debaralei, îmi fac vânt cu mâinile. Imediat, le las să cadă. Vreau să ascund efectul pe care Atlas îl are asupra mea.

Prietena mea îşi încrucişează braţele la piept.

— L-ai ascuns în debara?

De ruşine, mă cocoşez.

— Da, ştiu că-i foarte aiurea...

— *Lily...*

Vorbeşte de parcă am dezamăgit-o. Dar, la urma urmei, ce ar fi trebuit să fac?

— Mă bucur că l-ai ascuns, fiindcă nu-s sigură cum s-ar fi terminat toată tărăşenia dacă ar fi aflat frate-miu, dar... l-ai ascuns în *¿iebara*. Pur şi simplu l-ai îngrămădit aici, ca pe o haină veche.

Faptul că-mi spune asta nu mă ajută deloc să-mi revin din stânjeneală. Mă duc la casă. Allysa mă urmează.

— N-am avut de ales. Atlas e singurul tip de pe pământ cu care Ryle n-ar accepta nici în ruptul capului să mă întâlnesc.

— Nu-mi place s-o zic, dar există un singur tip cu care Ryle ar accepta să te vezi: Ryle.

Nu-i răspund. Mi-e groază că Allysa are dreptate.

— Stai aşa! zice Allysa. Tu şi Atlas sunteţi *împreună?*.

— Nu.

— Dar adineauri ai zis că Atlas e singurul tip cu care Ryle n-ar accepta să te vezi.

— Am spus-o pentru că, dacă Ryle l-ar fi văzut aici, ar fi presupus automat că am o relație cu Atlas.

Allysa își sprijină coatele pe tejghea. Pare că s-a întristat.

— Mă simt cam lăsată pe dinafară, îmi zice. Ai o grămadă de lucruri cu care trebuie să mă pui la curent.

— Să te pun la curent? Ce vrei să spui?

Mă prefac ocupată: trag o vază spre mine şi mut câteva flori de colo-colo. Allysa îmi ia vaza din mâini.

— Ţi-a adus prânzul. De ce să facă aşa ceva, dacă voi doi nu sunteţi un cuplu? Iar dacă v-aţi cuplat, *mie* de ce nu mi-ai spus?

Smulg vaza din mâinile ei.

— Eu şi Adas ne-am întâlnit ieri, din întâmplare. N-a fost mare lucru. N-am mai vorbit cu el încă de dinainte ca Emmy să se nască.

Din nou, prietena mea înhaţă vaza.

— Şi eu mă intersectez, din întâmplare, cu prieteni vechi. Dar ei nu-mi aduc masa de prânz la serviciu.

îmi întinde vaza. Constat că o folosim pe post de cochilie[1], de parcă avem nevoie de ea ca să putem vorbi.

încerc să justific gestul lui Atlas:

— Probabil că prietenii tăi nu sunt chefi. Asta fac chefii: gătesc prânzul pentru alţii.

îi întind vaza, dar Allysa nu spune nimic. E

1 Aluzie la romanul *împăratul muştelor*, de William Golding. Pentru a menţine ordinea socială, băieţii naufragiaţi pe insulă folosesc o cochilie: cel care o are in mână are dreptul de a lua cuvântul.

foarte concentrată. Parcă se străduiește să-mi citească gândurile, ca să vadă dincolo de minciunile pe care își închipuie că le îndrug. îi iau iarăși vaza din mâini.

— îți spun foarte sincer: între mine și Atlas nu e nimic. *încă*. Dacă se schimbă ceva, vei fi prima care află.

Pare mulţumită de replica mea. Şi totuşi, înainte să-mi întoarcă spatele, zăresc pe chipul ei o expresie ciudată. Nu-mi dau seama dacă e îngrijorare sau tristeţe. Nici nu cer să aflu. Ştiu că Allysei îi este greu. îmi închipui că o întristează gândul că un alt bărbat în afară de Ryle îmi aduce prânzul.

într-o lume ideală – ideală din perspectiva ei –, fratele ei nu m-ar răni niciodată, iar eu aş fi în continuare cumnata ei.

Capitolul şapte Atlas

— Când lucrezi cu plătici, să ţii mereu cuţitul aşa!

îi arăt lui Theo cum să înceapă de la coada peştelui, cu partea mai puţin ascuţită, dar, imediat ce încep să curăţ peştele de solzi, Theo se uită în altă parte.

— Ce scârbos! mormăie el, acoperindu-şi gura cu palma. Nu pot să mă uit.

Se mută de cealaltă parte a blatului de bucătărie, ca să se distanţeze de lecţia de gătit.

— Nu fac decât să îndepărtez solzii. Nici măcar nu l-am despicat încă.

Theo scoate un sunet de parcă e pe cale să vomite.

— Nu mă atrage deloc meseria asta. Mă mulţumesc să fiu psihoterapeutul tău.

Theo îşi ia avânt şi se aşază pe un blat.

— Apropo: i-ai trimis mesaj lui Lily?

— Da.

— Şi ţi-a răspuns?

— într-un fel, da. Mi-a trimis un mesaj scurt, aşa că azi am hotărât să-i duc prânzul, ca să văd în ce ape se scaldă.

— Ce mişcare îndrăzneaţă!

— Toată viaţa, nu am făcut mişcări îndrăzneţe cu Lily. Dar de data asta am vrut să ştie clar care-mi sunt intenţiile.

— Aoleu, nu! exclamă Theo. Ce chestie siropoasă i-ai spus despre peşti, plaje şi ţărmuri?

N-ar fi trebuit să-i destăinui ce i-am spus lui Lily despre ajunsul la mal. Theo o să mă ia peste picior la nesfârşit.

— Ia mai taci! Probabil că n-ai vorbit cu o fată în viaţa ta! Ai doar doisprezece ani.

Theo râde, însă observ un fel de stânjeneală în atitudinea lui, când are impresia că nu sunt atent. în zgomotul care ne înconjoară, Theo devine tăcut. în clipa asta, în afară de mine în bucătărie lucrează alte cinci persoane, dar toată lumea e concentrată asupra propriei munci, aşa că nimeni nu trage cu urechea la discuţia noastră.

— îţi place de cineva? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Mda.

De obicei, discuţiile pe care le port cu Theo sunt unidirecţionale. Cu toate că adoră să pună întrebări, nu prea răspunde la cele care îl vizează, aşa că trebuie să fiu cu băgare de seamă.

— A, serios?

încerc să vorbesc pe un ton relaxat. Sper că asta o să-l încurajeze să-mi dea detalii.

— Cine-i fata?

Theo își privește mâinile. își zgândăre o unghie. Când aude întrebarea, văd cum umerii lui coboară puțin, ca și cum am făcut ceva aiurea.

Sau ca și cum *am spus* ceva aiurea.

— Sau *băiatul*, adaug în şoaptă, ca să mă asigur că Theo e singurul care mă aude.

Ochii lui se ridică iute spre ai mei.

Nu-i nevoie să-mi confirme sau să dezmintă. Văd adevărul în teama din privirea lui. Mă uit din nou la peştele pe care îl pregătesc şi întreb cât de nonşalant pot:

— Tu şi el învăţaţi la aceeaşi şcoală?

Nu-mi răspunde imediat. Habar nu am dacă sunt primul căruia îi împărtăşeşte această parte din viaţa lui. Vreau să mă port cu grijă, aşa cum merită. Vreau ca Theo să ştie că-i sunt aliat. Şi sper că ştie că mai are un aliat: pe tatăl lui.

Theo se uită de jur împrejur, ca să se asigure că nimeni nu stă îndeajuns de aproape încât să prindă firul discuţiei.

— De la începutul anului, amândoi facem parte din clubul de matematică.

Vorbele lui sunt iuţi şi concise, ca şi cum vrea să le dea drumul în lume şi apoi să nu le mai rostească vreodată.

— Tatăl tău ştie?

Theo clatină din cap. îmi dau seama că e neliniştit. în mintea lui se învârt tot felul de gânduri.

Când termin de curăţat peştele, las cuţitul deoparte şi vin mai aproape de Theo, la chiuvetă, ca să mă spăl pe mâini.

— îl cunosc pe tatăl tău de multă

vreme. Există un motiv bine întemeiat pentru care e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Nu mă împrietenesc cu oameni care nu sunt de treabă.

S-a mai liniştit puţin, dar înţeleg că se simte stânjenit. Probabil că vrea să schimbe subiectul.

— Ţi-aş spune să-i trimiţi un mesaj persoanei respective, dar cred că eşti singurul băiat de doisprezece ani din lumea

asta care n-are mobil. Dac-o ţii tot aşa, n-o să ai nicio relaţie. Probabil c-o să rămâi singur şi fără telefon pentru totdeauna.

Theo se simte uşurat că-l iau peste picior.

— Ce mă bucur că ai hotărât să te faci bucătar, nu psiho- terapeut! Habar n-ai să dai sfaturi.

— Hei, nu mă jigni! Dau sfaturi bune.

— OK, Atlas. Cum zici tu.

Am impresia că s-a mai relaxat. Mă întorc la blatul meu de lucru, iar Theo mă urmează.

— Ai invitat-o pe Lily la o întâlnire când te-ai dus la ea la muncă?

— Nu. O s-o invit diseară. O sun după ce ajung acasă.

în drum spre congelator, trec pe lângă Theo şi-l ciufulesc
prietenește.

— Hei, Atlas…

Mă opresc. Are o privire îngrijorată. Chiar în clipa asta, un chelner intră în bucătărie şi trece printre noi. Theo nu mai apucă să spună ce avea de spus. Dar nu e nevoie să-mi adreseze niciun cuvânt.

— N-o să suflu o vorbă, Theo. Confidenţialitatea din cabinetul de terapie e valabilă şi pentru client, şi pentru terapeut.

Cuvintele mele par să-l liniştească.

— Foarte bine, fiindcă, dacă i-ai spune

tatei, i-aş zice şi eu cât de jenante sunt replicile tale de agăţat.

în glumă, Theo îşi cuprinde obrajii în palme şi mă maimuţăreşte:

— „în sfârşit, am ajuns pe plajă, balenuţa mea!

îi arunc o căutătură urâtă.

— Nu i-am zis asta lui Lily.

Theo arată spre celălalt capăt al bucătăriei.

— „Uite! Nisip! Am atins uscatul!”

— Termină!

— „Lily, ce naiba?! Barca noastră e avariată.”

Când tura lui taică-său se încheie, Theo încă se ţine după mine prin bucătărie, făcând mişto de mine. N-am fost niciodată atât de bucuros să-l văd plecând.

Capitolul opt
Lily

E aproape nouă şi jumătate seara, şi totuşi nu am niciun apel ratat. Emerson a adormit acum o oră şi jumătate. De obicei, se trezeşte la şase dimineaţa. În general, pe la ora zece mă duc la culcare. Dacă nu dorm măcar opt ore, funcţionez la capacitatea unui zombie. Dar, dacă Atlas nu mă sună înainte de zece, n-o să pun geană peste geană. O să mă întreb dacă ar fi trebuit să-mi mai cer scuze de şaptezeci de ori fiindcă l-am ascuns în debara.

Intru în baie, ca să-mi fac rutina de frumuseţe de seară, şi iau telefonul cu mine. De azi, de când a apărut la florărie şi mi-a spus c-o să mă sune în seara asta, am cărat mobilul cu mine peste tot. Ar fi trebuit să clarific ce înseamnă termenul *diseară*.

Pentru Atlas, ar putea însemna unsprezece noaptea.

Pentru mine, ar putea însemna ora opt.

Cel mai probabil, noi doi avem definiţii complet diferite pentru conceptele de „dimineaţă” şi „seară”. El e un chef de succes, care ajunge acasă după miezul nopţii, iar eu sunt în pijama la şapte seara.

Telefonul meu scoate un sunet. Dar nu e sunetul de apel. Cineva mă sună pe FaceTime.

Te rog, te rog, să nu fie de la Atlas!

Nu sunt pregătită pentru un apel video; tocmai m-am dat cu *scrub* pe faţă. Mă uit la telefon. Bineînţeles că e Atlas.

Accept cererea şi mut ecranul laoparte, ca să nu mă vadă. îl las pe marginea chiuvetei şi dau zor să termin mai repede cu curăţatul.

— M-ai întrebat dacă poţi să mă *suni,* dar nu ne-am înţeles să facem un apel video.

îi aud râsul.

— Nu te văd, Lily.

— Nu mă vezi pentru că mă spăl pe faţă şi mă pregătesc de culcare. N-ai nevoie să mă vezi.

— Ba da, Lily, am nevoie.

Când aud vocea lui Atlas, simt furnicături pe piele. Ridic mobilul în dreptul feţei şi îi arunc o privire care vrea să-i transmită: *Ce ţi-am spus eui* Mi-am înfăşurat părul încă umed într-un prosop, port o cămaşă de noapte care cred că i-a aparţinut bunică-mii, iar faţa mea e plină de spumă verde.

Zâmbetul lui e fluid şi sexy. Poartă un tricou alb. Stă aşezat în pat, sprijinit de tăblia neagră a patului. Singura dată când am fost la el acasă, nu am intrat în dormitor. Acum văd că peretele din spatele lui e albastru, de culoarea jeanşilor.

— Pe bune c-a meritat decizia să facem un apel video, spune Atlas.

Sprijin telefonul de perete, de data asta cu obiectivul camerei îndreptat spre mine, şi continui să mă spăl pe faţă.

— Mulțumesc pentru prânzul de azi!

Deși nu vreau să-l ridic în slăvi, trebuie să recunosc că au fost cele mai bune paste pe care le-am mâncat vreodată, chiar dacă se răciseră de două ore atunci când am avut răgaz să-mi iau pauza de masă.

— Ţi-au plăcut pastele mele *„de ce mă eviţi?*

— De ce mă mai întrebi? Ştii foarte bine că erau grozave.

După ce termin ce am de făcut în baie, mă duc spre pat.

Sprijin mobilul de o pernă şi mă întind pe o parte.

— Cum a fost azi? Bine?

— Da, a fost bine.

Dar vocea îi coboară când pronunţă *bine,* iar asta îmi dă impresia că nu e prea convins de propria replică.

Mă strâmb la ecran, ca să-i dau de înţeles că nu îl cred.

Se uită în altă parte pentru o clipă, ca şi cum s-ar gândi la ceva ce nu a mers OK.

— Pur şi simplu am o săptămână mai grea, Lily. Dar acum mă simt mai bine.

Buzele lui schiţează un surâs, ceea ce mă face şi pe mine să zâmbesc.

Nici măcar nu e nevoie să facem conversaţie. Aş fi încântată chiar dacă am sta amândoi în linişte, iar eu l-aş admira vreo oră.

— Cum se numeşte noul restaurant?

Deja ştiu că poartă numele lui de familie, dar nu vreau să afle că l-am căutat pe Google.

— Corrigan's.

— Cu acelaşi fel de mâncare ca la Bib's?

— într-un fel, da. E un restaurant

gourmet, cu specific italian.

Îşi sprijină mobilul de ceva şi se întinde în pat, imitându-mi poziţia. Parcă ne-am fi întors în trecut, când stăteam treji până noaptea târziu şi discutam în patul meu.

— Nu vreau să vorbesc despre mine. Ce mai faci? Cum merge afacerea cu florăria? Ce mai face fiica ta?

— Ai o grămadă de întrebări.

— Mai am şi altele, dar hai să începem cu astea.

— OK. Păi, eu fac bine. Sunt epuizată mai tot timpul, dar e de aşteptat atunci când ai propria afacere şi eşti mamă singură.

— Nu arăţi epuizată.

Izbucnesc în râs.

— Am lumină bună aici.

— Când o să-mplinească Emerson un an?

— Pe unsprezece, luna asta. îmi vine să plâng. Primul ei an a trecut aşa de repede.

— Nu-mi vine să cred cât de mult seamănă cu tine.

— Aşa crezi?

După ce dă aprobator din cap, Atlas continuă:

— Dar florăria merge bine? îţi place ceea ce faci?

Clatin din cap şi mă strâmb.

— Mda, e în regulă.

— Doar „în regulă"?

— Nu ştiu. Cred că am obosit să fac asta. Sau am obosit în general. E o muncă solicitantă şi minuţioasă, din care nu obţin cine ştie ce profit. Adică sunt mândră că florăria are succes şi că am făcut pasul ăsta, dar uneori visez cum ar fi să lucrez într-o fabrică, la linia de producţie.

— Te înţeleg, zice el. E tentantă ideea de-a te întoarce acasă fără să fie nevoie să te

gândeşti la jobul tău.

— Te plictiseşti vreodată lucrând ca chef?

— Din când în când. Sincer să fiu, de-asta am deschis Corrigans: am hotărât să preiau mai mult rolul de proprietar şi mai puţin rolul de chef. Tot mai gătesc câteva seri pe săptămână, dar în mare mă ocup mai mult de partea de administrare a afacerii.

— Lucrezi la ore ciudate?

— Da. Dar pot să strecor o întâlnire de seară în programul meu.

Replica asta mă face să zâmbesc. îmi fac de lucru cu pilota şi evit să mă uit în ochii lui, fiindcă ştiu că roşesc.

— Mă inviţi la o întâlnire?

— Da. Accepţi?

Acum zâmbim amândoi. Dar pe urmă Atlas îşi drege glasul, ca şi cum se pregăteşte pentru o parte mai puţin plăcută a discuţiei.

— Lily, pot să-ţi pun o întrebare dificilă?

— OK.

Am emoţii cu privire la ce urmează, însă încerc să nu mă exteriorizez.

— Azi mi-ai spus că ai o viaţă complicată. Dacă chestia asta... *noi doi*... duce la ceva mai serios, pe Ryle chiar o să-l deranjeze?

Nici măcar nu ezit să-i răspund.

— Da.

— De ce?

— Nu te place.

— Nu mă place pe mine sau ar avea ceva împotriva oricărui alt tip cu care te-ai întâlni?

îmi încreţesc nasul.

— Are ceva cu tine, în special.

— Fiindcă eu şi Ryle ne-am încăierat în restaurantul meu?

— Din multe motive.

Mă întind pe spate şi iau telefonul cu mine.

— Ryle crede că certurile noastre au fost din vina ta.

Este limpede că Adas e nedumerit, aşa că îi explic:

— Mai ţii minte când eram adolescenţi, iar eu scriam în jurnalele mele?

— Da. Nu m-ai lăsat niciodată să citesc ce scriai.

— Ei bine, Ryle mi-a găsit jurnalele şi le-a citit. Nu i-a convenit ce-a aflat din ele.

Atlas oftează.

— Lily, eram doi puşti.

— Se pare că gelozia nu are dată de expirare.

Atlas strânge din buze până când gura lui devine o linie subţire. Pare că încearcă să-şi domolească frustrarea.

— Nu-mi place deloc că te stresezi pentru potenţiala reacţie a lui Ryle faţă de lucruri care nici măcar nu s-au întâmplat încă. Dar te înţeleg. Eşti într-o poziţie ingrată.

Se uită la mine cu o expresie liniştitoare.

— O s-o luăm pas cu pas, bine?

— Da. în pas *de melc*, îi sugerez.

— De acord! Cu paşi mici.

Atlas îşi potriveşte perna sub cap.

— îmi aduc aminte că te vedeam scriind în jurnalele acelea. Mă întrebam dacă scriai despre mine.

— Aproape tot ce scriam avea legătură cu tine.

— Mai ai jurnalele?

— Da. Le ţin într-o cutie, în dressingul

meu.

Atlas se ridică în capul oaselor.

— Citește-mi puţin din ele!

— Nu. Doamne, *nu*!

— Lily...

Pare plin de speranţă şi super-entuziasmat la gândul că o să-i fac pe plac, însă nu pot să-i citesc într-un apel video

gândurile mele de adolescentă notate pe hârtie. Mă înroşesc numai când mă gândesc.

— Te rog, Lily...

îmi acopăr faţa cu o mână.

— Atlas, nu te milogi!

Dacă se mai uită mult la mine cu ochii lui albaştri şi rugători, o să capitulez.

Atlas îşi dă seama că încep să cedez.

— Lily, încă de când eram adolescent muream de curiozitate să ştiu ce părere aveai despre mine. Citeşte-mi un singur paragraf! Măcar atât.

Cum aş putea să-l refuz? Scot un geamăt de agasare şi, învinsă, arunc mobilul pe pat.

— Aşteaptă două minute, îi cer.

Mă duc în dressing şi iau cutia. O duc pe pat şi încep să răsfoiesc jurnalele, căutând un paragraf care să nu mă facă să mă ruşinez prea mult.

— Ce să-ţi citesc? Vrei s-auzi cum a fost primul nostru sărut?

— Nu. Am zis c-o luăm încet, mă tachinează el. Citeşte-mi ceva de la începuturile noastre.

Asta-i mult mai uşor. Iau primul meu jurnal şi îl frunzăresc până când găsesc un text nu prea lung şi nici prea umilitor.

— Mai ţii minte seara aia când am alergat la tine, plângând, fiindcă ai mei se certau?

— îmi aduc aminte, răspunde Atlas.

Se sprijină iar de pernă şi duce un braţ laspate,

sprijinindu-şi ceafa.

îmi dau ochii peste cap.

— Aşa, fa-te comod, cât timp eu mă fac de ruşine, mormăi.

— Lily, îmi citeşti mie. E vorba de *noi doi*. N-ai absolut niciun motiv să te ruşinezi.

Vocea lui încă are acelaşi efect liniştitor dintotdeauna. Mă aşez turceşte pe pat şi, ţinând telefonul într-o mână şi jurnalul în cealaltă, încep să citesc.

Câteva secunde mai târziu, uşa din spate s-a deschis.

El s-a uitat în spatele meu, pe urmă la stânga şi la dreapta. Abia când s-a uitat la mine a observat că plângeam.

„Te simţi bine?" a întrebat, păşind afară.

Mi-am şters ochii cu tricoul. Am băgat de seamă că, în loc să mă invite înăuntru, ieşise el. M-am aşezat pe treptele verandei. S-a aşezat şi el.

„Da, mă simt bine. Pur şi simplu sunt supărată. Uneori, când mă înfurii, plâng. "

A întins un braţ şi mi-a petrecut o şuviţă de păr după ureche. îmi plăcea când facea gestul ăsta. Deodată, nu mai eram aşa de supărată. Pe urmă mi-a cuprins umerii cu braţul şi m-a tras aproape de el. Mi-am sprijinit capul de umărul lui. M-a alinat fără să-mi spună niciun cuvânt. Habar n-am cum a reuşit. Prezenţa anumitor oameni e liniştitoare, iar el face parte dintre oamenii aceia. Exact opusul tatălui meu.

Am stat aşa o vreme, până când am văzut că cineva a aprins lumina în dormitorul meu.

„A r trebui să pleci", mi-a şoptit.

Amândoi o vedeam pe mama. A intrat la mine în cameră şi se uita înjur, căutându-mă. Abia atunci mi-am dat seama că Atlas avea vedere directă în dormitorul meu.

în timp ce mă întorceam acasă, m-am gândit că Atlas locuia de ceva timp în casa aia. încercam să-mi aduc aminte dacă noaptea umblam prin camera mea cu lumina aprinsă; de obicei, dorm doar într-un tricou.

Şi uite care-i partea nebunească, Ellen: speram ca el să mă fi văzut doar în tricou.

Lily

Când termin de citit, constat că Atlas nu mai zâmbeşte. Mă priveşte cu intensitate şi cu emoţie. Tristeţea din ochii lui îmi apasă inima.

— Eram aşa de tineri!

îmi zice Atlas, în vocea lui

disting o undă de suferinţă.

— Aşa-i. Prea tineri ca să îndurăm experienţele prin care am trecut amândoi. Mai ales tu.

Atlas îşi desprinde ochii de ecran. Dă din cap, cu un gest de aprobare. Atmosfera s-a schimbat. Se gândeşte la cu totul altceva. Asta-mi aduce aminte că adineauri a încercat să schimbe subiectul, spunând că a avut o săptămână grea.

— Ce te supără? îl întreb.

îşi întoarce privirea către ecranul telefonului. Pentru o secundă, am senzaţia că iar o să schimbe subiectul, dar pe urmă Atlas oftează şi se ridică în capul oaselor. Se sprijină iar de tăblia patului.

— Cineva mi-a vandalizat restaurantele.

— Pe amândouă?

— Da. A început acum câteva zile.

— Oare a facut-o cineva pe care-l cunoşti?

— N-am recunoscut persoana, dar, pe de altă parte, înregistrarea de pe camerele de supraveghere e cam neclară. încă n-am depus plângere la poliţie.

— De ce?

Se încruntă.

— Pentru că pare să fie foarte tânăr – posibil, chiar un adolescent. Mă tem că e în aceeaşi situaţie în care am fost şi eu când eram de vârsta lui: sărac.

încordarea din privirea lui se mai domoleşte puţin.

— Şi dacă el nu are o Lily a lui care să-l salveze?

îmi ia câteva secunde să înregistrez pe deplin cuvintele lui. Nu zâmbesc. înghit cu noduri şi sper că Atlas nu-şi dă seama de reacţia mea. Nu e prima dată când îmi zice că l-am salvat, dar, de fiecare dată când o spune, vreau să-l contrazic. Nu l-am salvat. N-am făcut decât să mă îndrăgostesc de el.

Şi îmi dau seama *de ce* m-am îndrăgostit de el. Care proprietar ar fi mai preocupat de situaţia materială a persoanei care-i vandalizează localurile decât de stricăciuni?

Şoptesc:

— Atlas cel grijuliu.

— Ce-ai zis?

Am rostit cuvintele fără să vreau. îmi frec gâtul,

vrând să ascund roşeaţa care îmi cuprinde pielea.

— Nimic.

Atlas îşi drege vocea şi se apropie de telefon. Un surâs uşor apare pe buzele lui.

— Să ne-ntoarcem la jurnalul tău! Pe atunci, mă întrebam dacă ştii că pot să te văd prin fereastra camerei tale. După seara aia, ai lăsat lumina aprinsă mult mai des ca de obicei.

Izbucnesc în râs. Mă bucur că a schimbat subiectul, înseninând atmosfera.

— Nu aveai televizor, aşa că voiam să-ţi ofer ceva de privit.

Atlas scoate un geamăt de iritare.

— Lily, *trebuie* să mă laşi să citesc mai mult din jurnale.

— Nu.

— Azi m-ai închis într-o debara. Dacă m-ai lăsa să-ţi citesc jurnalele, ar fi un mod bun de a-ţi cere iertare.

— Parc-ai zis că nu te-ai simţit jignit.

— Ei, poate că mă simt jignit acum.

Dă uşor din cap.

— Da... Uite că începe. Sunt *foarte* jignit.

Râd.

Din partea cealaltă a holului izbucneşte plânsetul lui Emmy. Oftez. Nu vreau să închei conversaţia, dar nu sunt genul de mamă care-şi lasă copilul să plângă.

— S-a trezit Emmy. Trebuie să închid. Să ştii că-mi eşti dator cu o întâlnire.

— Zi când vrei să ne vedem.

— Duminica sunt liberă. Pentru mine ar fi convenabil într-o sâmbătă seară.

— Mâine e sâmbătă, îmi atrage atenţia Atlas. Dar am stabilit c-o luăm încet.

— Păi... dacă începem socoteala din ziua în care ne-am cunoscut, putem spune că am

luat-o destul de încet. între ziua aia şi prima noastră întâlnire oficială ar fi o grămadă de ani.

— Ne vedem mâine, la şase seara?

Surâd.

— La şase e perfect.

Dar imediat ce spun asta, Atlas strânge din pleoape.

— Stai aşa! Nu pot mâine. *Rahat! GăoAmm* un eveniment. Au nevoie de mine la restaurant. Ne vedem duminică?

— Duminica asta stau cu Emmy. Prefer să mai aştept înainte s-o aduc la tine.

— Pricep, spune Adas. Atunci, rămâne pe sâmbăta viitoare?

— Da. Aşa, o să am timp să găsesc pe cineva care să stea cu Emmy.

Atlas zâmbeşte larg.

— Atunci, rămâne stabilit.

Se ridică din pat şi începe să păşească prin cameră.

— Ai zis că duminica eşti liberă, corect? Deci pot să te sun duminica asta?

— Când spui că mă suni, te referi la un apel video? Vreau să fiu pregătită de data asta.

— N-ai putea fi nepregătită nici dacă te-ai strădui. Da, o să fie un apel video. De ce să pierd timpul cu un apel obişnuit, când pot să te văd?

îmi place latura asta jucăuşă a lui Atlas. Ca să-mi reţin zâmbetul larg, îmi muşc buza de jos.

— Noapte bună, Atlas!

— Noapte bună, Lily!

Până şi felul în care rosteşte vorbele astea, privindu-mă pătrunzător, e de-ajuns ca inima mea să facă tumbe. închei apelul şi îmi apăs faţa în pernă. Ţip de entuziasm, de parcă aş avea din nou şaisprezece ani.

Capitolul nouă
Atlas

— Arată-mi o poză! îmi cere Theo.

S-a aşezat pe treptele din spatele restaurantului. Mă priveşte în timp ce strâng cioburile de sticlă de pe asfalt. Am adunat câteva pungi cu gunoi după al treilea incident. S-a întâmplat aseară.

Brad m-a sunat azi-dimineaţă, să mă anunţe că Bib's a fost vandalizat iar. Deşi i-am zis că nu e nevoie, tot a venit aici, împreună Theo, ca să mă ajute să fac curat. Nu-mi place deloc când angajaţii mei sunt nevoiţi să vină la serviciu în singura lor zi liberă din săptămână.

— N-am nicio poză cu ea, îi zic lui Theo.

— Deci e urâtă?

Arunc în tomberon cutia cu cioburi.

— E superbă şi deloc de nasul meu.

— Dac-ar fi urâtă, tot n-ar fi deloc de nasul tău, mi-o trânteşte el. N-are conturi pe reţelele de socializare?

— Ba da, dar sunt setate pe modul „privat".

— Adică nu sunteţi prieteni online, pe Facebook, Instagram? Măcar ai cont de Snapchat?

— Ce ştii tu despre Snapchat? Nici

măcar n-ai telefon.

— Am eu metodele mele, mi-o întoarce Theo.

Taică-său iese iar pe uşa din spate, ducând un sac de gunoi, îl deschide. începem să aruncăm în el gunoaiele răspândite pe jos. Theo nu se ridică.

— V-aş ajuta, dar tocmai am făcut duş, se justifică el.

— Ieri ai făcut duş, zice Brad.

— Exact! Şi încă sunt curat.

Theo îşi îndreaptă iar atenţia către mine.

— Ţi-ai făcut conturi pe reţelele de socializare?

— Nu. N-am timp de aşa ceva.

— Şi atunci, cum de ştii că tipa are conturile puse pe „privat"?

Din când în când, am încercat să caut numele lui Lily Online. Nu prea-mi convine să admit c-am făcut-o, dar nu cred că există cineva pe lumea asta care nu a căutat pe Google anumite persoane din propriul trecut.

îi răspund:

— Am mai căutat-o online. Dacă vrei să ai acces la postările ei şi aşa mai departe, trebuie să ai cont pe reţele.

— Păi, în cazul ăsta, fă-ţi cont şi urmăreşte-o pe internet! zice Theo. Pe bune, uneori îngreunezi situaţia mai mult decât ar fi cazul.

— E mai complicat. Fostul ei soţ nu mă place. Dacă ar vedea că eu şi Lily suntem prieteni online, s-ar putea să-i facă probleme.

— De ce nu te place? se interesează

Theo.

— Ne-am încăierat. S-a întâmplat chiar aici, în restaurant.

Fac un gest din cap, înspre clădire.

Theo ridică puţin din sprâncene.

— Serios? V-aţi bătut pe bune?

Deodată, Brad se îndreaptă de spate şi intervine:

— Stai așa! Adică tipul ăla era *soțul* lui Lily?

— Am crezut că știi.

— Niciunul dintre noi nu știa nici cine e tipul, nici de ce vă băteați. Oricum, a fost singura dată când te-am văzut dând pe cineva afară din restaurant. Acum pricep.

De la încăierarea mea cu Ryle, e prima oară când vorbesc despre incidentul acela. îmi amintesc că am plecat acasă imediat după ce m-am bătut cu Ryle, așa că nimeni n-a apucat să-mi pună întrebări. Iar în lunea următoare, când am venit la muncă, probabil că toată lumea și-a dat seama că eram într-o dispoziție proastă și că n-aveam chef să discut despre încăierare.

— De ce v-ați bătut? cere Theo să știe.

Arunc o privire spre Brad. El știe prin ce am trecut eu și Lily. Când Lily a venit la mine acasă, le-a povestit totul lui Brad și lui Darin. însă Brad mă lasă pe mine să hotărăsc dacă vreau sau nu să fiu sincer cu Theo. De obicei, sunt sincer în aproape toate privințele, însă nu e treaba mea să discut despre viața personală a lui Lily.

îi răspund:

— Nici măcar nu-mi mai amintesc.

Din punctul meu de vedere, ar fi un prilej bun să i se explice lui Theo cum anume să nu-ți tratezi niciodată partenerul, însă deocamdată nu mă simt în largul meu discutând despre această parte din

viaţa lui Lily când ea nu este de faţă. De asemenea, este o parte a vieţii ei în care nu ar fi trebuit să mă amestec, dar n-aş fi dat înapoi dacă aş fi avut şansa asta. Da, a fost imatur din partea mea să-l pocnesc pe Ryle, însă, de fapt, în clipa aia făceam eforturi să mă stăpânesc. Aş fi vrut să fac mai mult decât să-i stâlcesc mutra. Niciodată nu am fost atât

de furios din pricina cuiva – nici măcar din cauza maică-mii sau a lui taică-miu vitreg. Nici măcar din cauza tatălui lui Lily.

Una e să antipatizez o persoană pentru cum se poartă cu mine şi cu totul altceva – cu totul altfel de furie – e atunci când cineva se poartă urât cu persoana pe care o admir cel mai mult pe lume.

Telefonul începe să bâzâie în buzunarul meu. II scot repede şi văd că mă sună Lily. Acum o oră, am încercat să fac un apel video cu ea, dar era la volan, deci am stabilit să mă sune când ajunge acasă.

De la discuţia noastră de vineri am tot schimbat mesaje, dar abia aştept să vorbesc cu ea faţă-n faţă.

Theo parcă se înviorează deodată.

— Ea te sună?

îi răspund dând din cap şi încerc să trec pe lângă el, pe trepte, însă Theo se ridică şi mă urmează în restaurant.

Mă răsucesc spre el şi-l întreb:

— Pe bune? Chiar te ţii scai de mine?

— Vreau să văd cum arată Lily, se justifică el.

Trebuie să răspund; altfel, o să ratez apelul. Degetul meu glisează pe ecranul mobilului. încerc să-l ignor pe Theo.

— O să fac un *screenshot*, ca s-o vezi. Du-te să-l ajuţi pe taică-tău!

Theo încă încearcă să intre în restaurant.

Lily răspunde. îi zâmbesc când chipul ei apare pe ecran.

— Bună!

— Lasă-mă să văd, şopteşte Theo, întinzând un braţ pe uşa întredeschisă, spre telefonul meu.

— Aşteaptă o clipă, Lily!

Lipesc ecranul de piept, ca Lily să nu vadă ce e în jur. Deschid uşa din spate şi îl călăuzesc pe Theo spre prima treaptă.

— Brad, vino şi ia-ţi copilul!

Brad îi zice:

— Theo, hai încoace! Ajută-mă cu chestia asta!

Theo e foarte dezamăgit, dar, în cele din urmă, se dă bătut. Se răsuceşte spre tatăl lui şi mormăie:

— Dar sunt *curat*.

închid uşa. Ridic din nou telefonul în dreptul feţei mele.

Lily râde.

— Ce-a fost asta?

— Nimic.

Intru în biroul meu. închid uşa, apoi o încui, ca să mă pot bucura de intimitate. Mă aşez pe canapea şi întreb:

— Ce faci? Cum eşti?

— Bine. Tocmai am luat prânzul cu mama şi cu iubitul ei. Am fost la un mic *sandwich shop* din Borden. E un loc drăguţ.

— Ce mai face mama ta?

Lily mi-a spus că i-a murit tatăl, dar, în afară de asta, nu am vorbit deloc despre părinţii ei.

— O duce foarte bine. Are o relaţie cu un tip. îl cheamă Rob. E fericită, dar să ştii că e un pic ciudat s-o văd aşa de entuziasmată de un bărbat. în orice caz, Rob îmi place.

— Acum locuieşte în Boston?

— Da. După moartea tatei, s-a mutat aici, ca să fie mai aproape de mine.

— Ce bine! Mă bucur că ai o rudă aproape de tine.

— Dar tu? Unchiul tău încă locuiește în Boston? se interesează ea.

Unchiul meu?

A, da! Chiar i-am spus că am un unchi. îmi masez ceafa şi mă strâmb. Nu-mi aduc aminte ce minciună i-am zis atunci. A trecut atâta timp...

— Unchiul meu... Unchiul meu a murit când aveam nouă ani, Lily.

Nedumerită, îşi încreţeşte fruntea.

— Ba nu. Te-ai mutat cu un unchi de-al tău când aveai optsprezece ani. De-aia ai plecat din Mâine.

Oftez. Aş vrea să mă întorc în timp, să-i spun altceva, în loc de vorbele pe care le-am rostit – sau pe care nu le-am rostit – ca să n-o fac să sufere. Dacă am avea posibilitatea să schimbăm ceva din adolescenţa noastră, oare nu am alege toţi să ne întoarcem în timp?

— Te-am minţit. Nu aveam niciun unchi în Boston.

— Cum?

Lily clatină din cap. încearcă să înţeleagă. Totuşi nu pare supărată. E mai degrabă confuză.

— Şi-atunci, cu cine te-ai mutat?

— Cu nimeni. Nu puteam să intru pe furiş în camera ta la nesfârşit. Ştiam că avea să se sfârşească prost. în afară de tine, în oraşul ăla nu exista nimic care m-ar fi putut ajuta să-mi îmbunătăţesc situaţia. în Boston existau adăposturi pentru oamenii străzii şi alte resurse. Ţi-am spus că am un unchi în Boston ca să nu-ţi faci griji.

Lily îşi sprijină capul de tăblia patului ei şi

închide ochii pentru câteva clipe.

— Atlas...

îmi rosteşte numele cu compasiune. Când deschide ochii, mi se pare că încearcă să-şi reţină lacrimile.

— Nu ştiu ce să zic. Am crezut că ai rude în viaţă.

— îmi pare rău că te-am minţit, Lily. N-am facut-o din răutate. Pur şi simplu voiam să...

Lily mă întrerupe:

— Nu-ţi cere scuze! Ai luat decizia corectă. Era la începutul iernii. N-ai fi supravieţuit în casa aia.

îşi şterge o lacrimă.

— Nici nu-mi pot imagina cât de greu ţi-a fost să te muţi în Boston, la vârsta aceea, fără să ai nimic. Fără să ai pe nimeni.

— Dar totul s-a aranjat, îi zic, etalând un zâmbet larg. Chiar s-a aranjat. Nu te mai gândi la cum eram noi doi atunci. Gândeşte-te la cum suntem acum!

încerc să destram tristeţea pe care i-am provocat-o.

Lily îmi surâde.

— Unde eşti? în biroul tău?

— Da.

Rotesc mobilul de jur-împrejur, ca să-i arăt camera.

— E un birou mic. Doar o canapea şi un computer. Dar rar se-ntâmplă să intru aici. îmi petrec majoritatea timpului în bucătărie.

— Eşti la Bib's?

— Da. Duminica, ambele restaurante sunt închise. Am venit aici ca să fac curat.

— Abia aştept să vin la Corrigan's. Acolo mergem sâmbăta viitoare, pentru întâlnirea noastră?

Izbucnesc în râs.

— Nici nu mă gândesc să te aduc acolo pentru întâlnire. Oamenii cu care lucrez sunt cam curioşi când vine vorba de viaţa mea personală.

Lily zâmbeşte larg.

— Ce amuzant! Şi eu sunt curioasă despre viaţa ta personală.

— Lily, pentru tine sunt ca o carte deschisă. Ce vrei să ştii?

Stă pe gânduri câteva clipe, apoi îmi zice:

— Vreau să ştiu cine sunt oamenii din viaţa ta. Când eram adolescenţi nu aveai pe nimeni, dar acum eşti adult, ai două afaceri, prieteni şi o viaţă cu totul nouă, despre care nu ştiu nimic. Atlas Corrigan, cine sunt oamenii tăi?

Habar n-am ce răspuns să-i dau, aşa că mă mulţumesc să râd.

Dar ea nu zâmbeşte. Asta mă face să cred că a pus întrebarea din grijă faţă de mine, nu din curiozitate. O privesc cu blândeţe. Sper să-i alung măcar o parte din îngrijorare.

— Am prieteni. I-ai întâlnit pe câţiva atunci când ai venit la mine acasă. N-am o familie, dar nu simt lipsa asta ca pe un gol. îmi plac şi cariera, şi viaţa mea.

Fac o pauză, apoi îi vorbesc cu toată sinceritatea:

— Dacă asta voiai să afli, să ştii că sunt fericit.

Colţurile gurii ei se ridică.

— Ce bine! Am vrut dintotdeauna să aflu ce ai făcut în viaţă. Am încercat să te găsesc pe reţelele de socializare, dar n-am avut noroc.

îmi vine să râd. Eu şi Theo tocmai am avut o conversaţie despre subiectul ăsta.

O lămuresc:

— Nu prea le folosesc.

Aş vrea să-i mărturisesc că le-aş folosi zilnic, dacă profilurile ei n-ar fi setate pe modul privat, dar Theo ar zice că mărturisirea asta o s-o sperie.

— Restaurantele mele au conturi online, dar le administrează doi angajaţi de-ai mei. N-am timp pentru aşa ceva. Acum câteva luni, am descărcat TikTok, dar s-a dovedit c-a fost o greşeală. într-o seară, m-am lăsat furat de aplicaţia asta

— pentru câteva ore, iar a doua zi, de dimineaţă, am ratat o şedinţă. Am şters aplicaţia în aceeaşi zi.

Lily izbucneşte în râs.

— Aş face aproape orice ca să te văd făcând filmuleţe pentru TikTok.

— N-o să vezi aşa ceva!

Pentru o clipă, ceva îi distrage atenţia. Dă să se ridice din pat, dar se opreşte.

— Aşteaptă puţin! O să pun telefonul jos.

Nu îşi dă seama că mobilul ei se agaţă de ceva şi se roteşte. Acum o văd pieziş. Obiectivul camerei e fixat asupra ei. O văd mutând-o pe Emerson de la un sân la celălalt. Durează câteva clipe. Abia după ce s-a terminat pricep ce s-a petrecut. Mai mult ca sigur, Lily nu a vrut ca obiectivul camerei să fie îndreptat spre ea.

Când observă poziţia telefonului, face ochii mari. Palma ei acoperă ecranul. Când îl ridică din nou în dreptul ei, şi-a acoperit chipul cu degetele.

— îmi pare tare rău, Atlas!

— Pentru ce?

— Am impresia că adineauri ţi-am arătat sânii, fără să vreau.

— Aşa-i, dar nu e cazul să-ţi ceri scuze. Mai degrabă eu ar trebui să-ţi mulţumesc.

Lily pare să aprecieze comentariul meu.

Izbucneşte în râs.

— Nu-i ca şi cum n-ai mai văzut sâni, îmi zice, cu o mină drăgălaşă.

Potriveşte din nou perna sub braţul cu care o sprijină pe Emerson, în timp ce fetiţa suge la sân.

— încerc s-o înţarc, fiindcă în curând o să împlinească un an. O alăptez doar o dată pe zi acum, dar duminica e greu, fiindcă sunt cu ea toată ziua.

Îşi încreţeşte nasul şi adaugă:

— Scuze! Probabil că n-ai chef să afli detalii despre hrănitul la sân.

— Niciun subiect pe care ai vrea să-l discuţi cu mine nu mi s-ar părea plictisitor.

— Pun pariu că pot să găsesc unul înainte de întâlnirea noastră, îmi zice.

Cred c-a luat comentariul meu drept o provocare.

Îşi desprind ochii de ecran şi se uită în altă parte. Nu o pot vedea pe Emerson, dar intuiesc că Lily se uită la ea. Pe chipul ei apare un zâmbet pe care îl văd numai atunci când vorbeşte despre fiica ei sau o priveşte. E un surâs născut din mândrie – una dintre expresiile ei care-mi plac cel mai mult.

— Emmy adoarme, şopteşte Lily. Trebuie să închid.

— Da, şi eu ar trebui să mă întorc la treabă.

Nu vreau să-i las pe Brad şi pe Theo să muncească singuri.

— Dacă nu te deranjează, s-ar putea să te sun diseară, îmi spune Lily.

— Bineînțeles că nu mă deranjează.

îmi aduc aminte că Theo vrea să vadă o poză cu Lily. înainte să încheie apelul, fac iute un *screenshot*. Zgomotul pe care-l scoate telefonul se aude limpede. Lily își apleacă capul într-o parte.

— Nu cumva tocmai ai făcut un...

— Am vrut să am o poză cu tine, îi zic iute. Pa, Lily!

închid imediat, fiindcă sunt foarte jenat. Habar n-aveam că telefonul va scoate acel sunet şi că Lily îl poate auzi. Sper că Theo o să aprecieze poza asta.

Când deschid uşa biroului, văd că Brad măturã podeaua bucătăriei. Sunt nedumerit pentru că, înainte să închidem restaurantul, bucătăria e curăţată. în plus, stricăciunile pe care le-a făcut intrusul necunoscut sunt afară.

îl întreb:

— N-au măturat podeaua aseară?

— Bucătăria e OK. Doar mă prefac că mătur, mă lămureşte Brad.

Fiindcă citeşte confuzia pe faţa mea, îmi explică:

— Am vrut să-l oblig pe Theo să strângă mizeria de afară, fiindcă urăşte să facă curat. E o chestie de-a taţilor.

— Aha. Are noimă.

De fapt, nu are *deloc* noimă. îl las pe Brad să se prefacă în continuare şi ies din restaurant.

Theo tocmai ridică un gunoi de jos, folosindu-se de degetul mare şi de arătător. Se strâmbă.

— Ce scârbos! mormăie băiatul, după care aruncă gunoiul în sac. Trebuie să angajezi un agent de pază. Treaba asta începe s-o ia razna.

Nu-i o idee rea.

îi arăt poza în care apare Lily.

Theo se trage uşor în spate, uimit.

— Ea e Lily?

îmi strecor telefonul în buzunar şi iau sacul de gunoi din mâna lui Theo.

— Acum se explică, adaugă puştiul şi apoi se aşază pe ultima treaptă.

— Ce se explică?

— De ce nu mai ştii ce să zici în preajma ei şi de ce debitezi tâmpenii.

Nu-s de acord cu el – nu cred că vorbele mele adresate lui Lily sunt tâmpenii –, dar băiatul are dreptate măcar într-o privinţă. Lily e aşa de frumoasă, încât uneori chiar nu mai ştiu ce să zic atunci când sunt în prezenţa ei.

— Abia aştept să-ncepi să ieşi la întâlniri! îi zic lui Theo. O să fac un mişto de tine...

Capitolul zece Lily

Mi-am proptit telefonul între obraz şi gât.

— Mamă, e-n regulă. Pe bune! Deja am ajuns la Allysa. Nu-i niciun deranj.

— Eşti sigură? Rob a zis că poate să aibă grijă de ea.

— Nu. Rob trebuie să aibă grijă de tine.

— Bine. Să-i zici lui Emmy că lui mamaie îi pare rău.

— *Mamaie?* Aşa vrei să ţi se spună?

— Doar testez cuvântul. „Bunică" nu-mi place.

De la naşterea lui Emmy încoace, maică-mea a adoptat vreo patru sinonime pentru *bunică*, dar niciunul nu i-a plăcut.

— Te iubesc, mamă! Sper să te simţi mai bine.

— Şi eu te iubesc!

închid telefonul. O iau pe Emmy din scaunul ei special. Când văd că maşina lui Ryle nu e la locul ei obişnuit, mă simt uşurată. Nu plănuisem să vin în clădirea în care locuiesc Allysa şi fratele ei, dar a trebuit s-o fac, fiindcă în săptămâna asta Emmy şi mama s-au molipsit de aceeaşi boală.

Ieri, când am luat-o pe Emmy de acasă de la mama, avea puţină febră. Febra a tot crescut până la două noaptea. Nimic din ce-am încercat nu i-a

scăzut febra. Din fericire, azi, când mă pregăteam
să plec la muncă, nu mai avea febră.

însă apoi, în după-amiaza asta, mama a fost cea care s-a pricopsit cu febră. A trebuit să plec de la serviciu ca s-o iau pe Emmy de la ea. Am intrat puțin în panică, pentru că în seara asta ies cu Atlas la întâlnire. Am crezut că va trebui să anulez, dar Allysa m-a salvat.

Nu i-am zis de ce am nevoie de o bonă. I-am trimis un mesaj, ca s-o întreb dacă poate să aibă grijă de Emmy pentru câteva ore în seara asta. Mi-a răspuns cu un singur cuvânt: „Normal!”.

Am avertizat-o că azi-noapte Emmy a avut febră. Dar, dat fiind că Emmy și Rylee petrec atâta timp împreună, de câteva luni încoace nu ne mai facem griji că una dintre fete o va îmbolnăvi pe cealaltă. Oricum, probabil că Emmy a luat răceala de la Rylee.

Bat la ușa ei. Imediat ce-mi deschide, Allysa întinde brațele spre Emmy.

— Vino-ncoace!

O strânge pe Emerson la piept.

— Ce frumos miroase! zice Allysa. Rylee nu mai miroase a bebeluș. Chestia asta mă întristează.

împinge ușa mai mult și mă îndeamnă să intru. Când păşesc în apartament, ducând geanta cu lucrurile fetiței, prietena mea observă, în sfârșit, cum m-am îmbrăcat.

Gesticulează cu arătătorul în direcția mea, de sus în jos.

— Ce se-ntâmplă? De ce ai nevoie să stau cu Emmy?

Chiar nu vreau să-i dezvălui unde mă duc, dar, la urma
urmei, e Allysa: mă poate citi mai bine decât oricine altcineva. Observă ezitarea întipărită pe chipul meu şi o interpretează corect.

— Te-ai îmbrăcat pentru o *întâlnire*? întreabă în şoaptă, după care închide uşa şi adaugă: Te întâlneşti cu zeul ăla arătos?

— Da. Ies cu Atlas. Te rog, nu-i spune lui frate-tău!

Exact când termin de rostit cuvintele astea, constat că
Marshall e aproape de noi, în sufragerie. Imediat, îşi acoperă urechile şi zice:

— N-am auzit nimic. N-am văzut nimic. La-la-la-la!

Se îndepărtează pe hol şi dispare în bucătărie.

Allysa flutură din mână, ca pentru a mă linişti.

— Marshall se pricepe de minune să fie neutru. Nu-ţi face griji din cauza lui!

îmi face semn s-o urmez în sufragerie. Rylee e în ţarcul ei de joacă. Allysa o duce pe Emmy la ea.

— Rylee, ia uite cine-a venit!

Când o vede pe Emmy, Rylee zâmbeşte. Fetele au început să dea semne de bucurie când sunt una în prezenţa celeilalte. Mă bucur mult că între ele nu e o diferenţă mare de vârstă. Cu cât creşte Emmy mai mult, cu atât mai neînsemnată pare diferenţa de şase luni dintre ele.

— Unde te duce? se interesează prietena mea.

îmi netezesc hainele, ca să înlătur o scamă.

— Mergem la cină. N-am fost niciodată la restaurantul ăla. Sper că nu m-am îmbrăcat prea elegant.

— E prima voastră întâlnire? Mi se pare că ai emoţii.

— Da, este prima noastră întâlnire şi chiar am emoţii. Dar e o altfel de stare. Una pozitivă. Deja îl cunosc aşa de bine, încât nu simt c-o să petrec seara cu un străin.

Allysa mă studiază câteva clipe, cu ochi blânzi.

— Văd că eşti entuziasmată. Mi-a fost dor să te văd aşa.

— Da, şi mie.

Le sărut pe Rylee şi pe Emmy.

— Nu stau mult. Trebuie să mă întorc la florărie şi s-o încui, după ce Lucy iese din tură, aşa că Atlas o să mă ia de acolo. Ar trebui să mă întorc pe la nouă şi jumătate. Allysa, dacă nu te superi, încearcă s-o ţii trează pe Emmy până atunci.

— De ce te întorci aşa de devreme?

— N-am dormit bine azi-noapte. Sunt epuizată. Dar nu vreau să anulez întâlnirea, deci o să suport cu stoicism.

— Bleah! Ce face maternitatea din noi! se lamentează Allysa, dându-şi ochii peste cap. O s-o ţin trează. Du-te să te distrezi! Bea o cafea!

Nici nu mai ştiu câte cafele am băut azi.

— Te iubesc! Mulţumesc mult că m-ai salvat, îi zic, în vreme ce ies din apartament.

— Ăsta-i rolul meu, îmi răspunde ea, cu voce cântată.

Capitolul unsprezece
Atlas

Chiar dacă pentru astă-seară m-am pregătit şi am chemat toţi angajaţii, am decis să ajut la bucătărie, la Bib's, fiindcă voiam ca ziua să treacă mai repede. Iar acum miros a usturoi. E a treia oară când încerc să mă spăl ca să scap de miros. Degeaba. Dar, dacă nu plec acum, o să întârzii la întâlnire.

Am stabilit c-o s-o luăm uşor. Prin urmare, mă duc s-o iau de la florărie, nu de la apartamentul ei. Habar nu am unde locuieşte acum şi nici dacă s-a mutat din clădirea unde m-am dus acum doi ani, când a avut nevoie de mine. Din cine ştie ce motiv, în discuţiile de până acum nu a apărut subiectul locuinţelor noastre. Probabil că Lily nu ştie că mi-am vândut casa şi m-am mutat în oraş, la începutul acestui an. Sunt curios să aflu: oare ce distanţă este între apartamentele noastre?

— Miroşi a parfum, comentează Darin când trece prin dreptul meu, în drum spre congelator.

Se opreşte în loc şi mă cântăreşte din ochi, după care mă descoase:

— De ce te-ai dat cu parfum? Şi de ce eşti pus la patru ace?

îmi adulmec mâinile.

— Nu miros a usturoi?

— Nu. Miroşi de parcă te pregăteşti să ieşi în oraş. Pleci?

— Da. Dar o să mă întorc pe la ora închiderii. M-am gândit să stau aici peste noapte, ca să-l prind pe tipul care vanda- lizează restaurantele.

între incidente s-au scurs câteva zile liniştite, dar azi-noapte necunoscutul a „lovit" pentru a patra oară. însă n-a lăsat în urmă multe stricăciuni. N-a făcut decât să împrăştie gunoiul peste tot. Asta e nimica toată faţă de data trecută când a trebuit să văruim. Asta explică faptul că Brad îl tot târăşte pe Theo după el, ca să-l ajute. Poate c-ar trebui să-l previn pe puşti: cu cât se plânge mai mult că e nevoit să facă o anumită treabă, cu atât creşte probabilitatea că va fi pus s-o facă.

în seara asta am de gând să-l înfrunt pe făptaş. Vreau să văd dacă îi înţeleg motivaţia de a vandaliza şi dacă reuşesc să-l conving să înceteze, ca să nu fiu nevoit să apelez la poliţie. Sunt de părere că majoritatea situaţiilor se pot rezolva cu o conversaţie sinceră, nu neapărat printr-o intervenţie radicală. Dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu ştiu cu cine am de-a face.

Darin se apleacă spre mine şi întreabă încet:

— Cu cine ieşi la întâlnire? Cu Lily?

îmi şterg mâinile cu un prosop şi dau din cap o singură dată.

Darin zâmbeşte şi pleacă. îmi place că prietenii mei o simpatizează pe Lily. După seara aceea de poker, când Lily a venit la mine acasă, au pomenit

despre ea de câteva ori, însă probabil şi-au dat seama că mă deranjează să discut despre subiectul ăsta. Când Lily nu făcea parte din viaţa mea, nu-mi plăcea să vorbesc despre ea.

Dar acum se pare că există posibilitatea ca Lily să se întoarcă. Ştiu de ce mă simt atât de agitat: Lily îşi asumă un

mare risc acceptând să iasă cu mine, în seara asta. Dacă între noi se înfiripă ceva, relaţia noastră i-ar putea afecta negativ viaţa. Probabil că din acest motiv mă simt dator să mă asigur că întâlnirea noastră va merita efortul ei.

însă miros de parcă vreau să ţin vampirii la distanţă, deci deja lucrurile nu merg aşa cum aş vrea.

La şase fără cinci minute opresc în parcare. Probabil că Lily mă aştepta deja, pentru că iese din florărie şi încuie uşa înainte s-apuc să cobor din maşină.

îndată ce dau cu ochii de ea, mă emoţionez şi mai mult. Arată incredibil. Poartă o salopetă neagră şi pantofi cu tocuri înalte. îşi netezeşte sacoul şi înaintează spre mine. Ne întâlnim la jumătatea parcării.

Mă aplec şi o întâmpin cu un sărut pe obraz.

— Arăţi minunat.

Roşeşte puţin.

— Serios? N-am dormit azi-noapte. Am senzaţia că arăt de parcă am nouăzeci de ani.

— De ce n-ai dormit?

— Emmy a avut febră toată noaptea. Acum se simte mai bine, dar…

Lily cască.

— Scuze! Adineauri am băut o cafea. Cofeina o să-şi facă efectul dintr-o clipă-n alta.

— Nicio problemă! Eu, unul, nu sunt obosit, dar miros a usturoi.

— îmi place usturoiul.

— Ce bine!

Lily se sprijină pe călcâie şi aruncă o privire la salopeta ei.

— N-am mai fost la restaurantul ăsta. Nu ştiam cum să mă îmbrac.

— Nici eu n-am mai fost, deci n-am idee de codul lor vestimentar. Oricum, presimt că te-ai îmbrăcat foarte potrivit.

Pentru întâlnirea noastră am ales un restaurant nou, la care vreau de mult să ajung. E la patruzeci şi cinci de minute de mers cu maşina, însă nu cred c-o să fie o problemă. Până ajungem acolo, o să avem ocazia să mai povestim.

— Ţi-am adus un cadou, mă anunţă Lily. E în maşina mea. Îl aduc imediat.

O urmez la maşină. Lily scoate un obiect din torpedou şi mi-l întinde. Când văd despre ce e vorba, nu-mi pot reţine zâmbetul.

— E unul dintre jurnalele tale?

Aseară Lily m-a delectat cu încă un fragment de jurnal. S-a ruşinat aşa de mult să-l citească cu voce tare, că după aceea a refuzat să mai continue.

— Da. Unul dintre ele. Dacă întâlnirea asta decurge bine, o să-ţi mai dau unul.

Ne îndreptăm spre maşina mea. Deschid portiera dinspre locul din dreapta şoferului. Lily cască iar.

Mă simt aiurea; poate că e prea obosită ca să iasă la întâlnire. Habar n-am cum e să creşti un copil. Mă simt egoist fiindcă nu am ales să amân

întâlnirea. înainte să pornesc motorul, îi ofer ocazia să se retragă:

— Dacă preferi să te duci acasă şi să dormi, putem repro- grama pentru weekendul viitor.

— Atlas, în clipa asta n-aş vrea să fee nimic altceva.

îşi cuplează centura de siguranţă şi adaugă:

— De fapt, chiar miroşi a usturoi.

Probabil că glumeşte. Când eram mai tineri, Lily glumea foarte des. Era unul dintre lucrurile care-mi plăceau cel mai mult la ea: în ciuda lucrurilor urâte care o înconjurau, părea mereu bine-dispusă. E vorba despre aceeaşi forţă lăuntrică pe care am admirat-o în zilele când am fost lângă ea, după ce a aflat că e însărcinată. Ştiu că a fost una dintre cele mai negre perioade din viaţa ei, şi totuşi a găsit puterea de a zâmbi. Pe deasupra, i-a impresionat cu umorul ei pe amicii mei, într-o seară, când ne strânseserăm să jucăm poker.

Fiecare reacţionează diferit în faţa stresului, iar toate reacţiile sunt valide. însă Lily suportă stresul cu bunăvoinţă şi graţie, iar asta e calitatea umană care mă atrage cel mai mult.

— Cum de-ai reuşit să-ţi iei liber într-o seară de sâmbătă? întreabă Lily.

Mă enervează faptul că în clipa asta conduc, fiindcă vreau să mă răsucesc spre ea când îi răspund. N-am mai văzut-o arătând atât de... feminină. Oare ar suna a compliment dacă i-aş spune-o? N-am idee. Probabil că n-ar trebui s-o zic cu voce tare, în caz c-o să sune aiurea. Când eu şi Lily ne-am îndrăgostit, nu eram oameni maturi. Dar în seara asta situaţia s-a schimbat. Acum suntem doi oameni în toată firea, cu cariere. Ea e

mamă, proprietară de afacere şi o persoană independentă. *Toate astea o fac să fie al naibii de sexy.*

A existat o singură ocazie când am petrecut timp cu ea, adulţi fiind: pe vremea aia, încă era cu Ryle. Prin urmare, mi se părea greşit să mă gândesc la ea aşa cum mă gândesc acum: *cu dorinţă.*

Sunt atent la şosea şi totodată încerc să nu las conversaţia să lâncezească. Sunt puţin fâstâcit. Constatarea asta mă surprinde.

— Vrei să ştii cum am reuşit să scap de muncă într-o seară de sâmbătă? îi zic, prefacându-mă că mă gândesc la un răspuns, fiindcă nu vreau să ştie cât de mult îmi doresc să mă uit la ea. Am angajaţi pe care mă pot baza.

Lily zâmbeşte.

— Munceşti în fiecare weekend?

— Da. De regulă, îmi iau liber duminica, în ziua când restaurantele sunt închise. Şi, uneori, sunt liber lunea.

— Ce anume îţi place cel mai mult la slujba ta?

în seara asta are o mulţime de întrebări pentru mine. O privesc pieziş şi zâmbesc.

— Să citesc cronicile culinare despre restaurantele mele.

Lily scoate un zgomot de parcă e şocată.

— Stai puţin. Ai zis *cronici*? Citeşti cronicile culinare care se scriu despre restaurantele tale?

— Da. Pe toate.

— *Poftim?!* Dumnezeule! înseamnă că eşti foarte sigur pe tine. Eu o pun pe Serena să se ocupe de conturile noastre pe reţelele de socializare, ca să *evit* să citesc *review-urile* despre florărie.

— Review-urile despre florăria ta sunt

foarte bune.

Se răsucește brusc spre mine, cu tot trupul.

— Citești review-urile despre florăria *mea?*.

— Citesc review-uri pentru toate afacerile cunoscuților mei. Ți se pare ciudat?

— Nu pot să zic că *nu* e ciudat.

Semnalizez.

— îmi place să citesc review-uri. Le consider o reflexie a proprietarului acelei afaceri. Plus că vreau să ştiu ce părere au oamenii despre restaurantele mele. Criticile constructive sunt utile. Spre deosebire de alţi chefi, nu am avut atât de multă experienţă în bucătărie, iar criticii pot fi cei mai buni profesori.

— Dar care-i rostul să citeşti review-uri despre afacerile *altora?*.

— Nu are un rost anume. Pur şi simplu mi se pare distractiv.

— Ai citit unele proaste despre florăria mea?

Apoi se răsuceşte iar, cu ochii la şosea, şi adaugă:

— Lasă! Nu-mi spune! O să mă prefac că toate review-urile despre florărie sunt bune şi că toată lumea îmi adoră aranjamentele florale.

— Păi, aşa e. Lumea *chiar* adoră florile tale.

Strânge din buze, încercând să-şi ascundă surâsul.

— Şi care e lucrul care-ţi place *cel mai puţin* la slujba ta? cere Lily să ştie.

îmi place la nebunie că îmi pune întrebări aşa de diverse, îmi aduc aminte de nopţile în care stăteam treji până târziu, iar ea mă bombarda cu întrebări despre mine.

— Până săptămâna trecută, cele mai neplăcute lucruri erau inspecţiile sanitare. Sunt

foarte stresante.

— De ce până săptămâna trecută? S-a schimbat ceva?

— Da. Actele de vandalism.

— S-a întâmplat din nou?

— Da. Săptămâna asta, de două ori.

— Şi încă nu ştii cine-ar putea fi făptaşul?

Clatin din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ai vreo fostă iubită care-ţi poartă pică?

— Mă-ndoiesc. Niciuna dintre fostele mele nu pare a fi genul de persoană aşa de răzbunătoare.

Lily se face comodă: se descalţă şi îşi ridică un picior, spri- jinindu-şi talpa de scaun.

— Câte relaţii serioase ai avut? mă întreabă.

Aha... Deci până la urmă am ajuns şi la subiectul ăsta.

— Defineşte „relaţie serioasă”!

— Nu ştiu... Una de peste două luni.

— Am avut una.

— Cât a durat relaţia?

— Puţin peste un an. Am întâlnit-o când eram în Armată.

— De ce v-aţi despărţit?

— Ne-am mutat împreună.

— De-asta aţi rupt-o? insistă Lily.

— Faptul că trăiam în aceeaşi locuinţă m-a făcut să conştientizez mai repede că nu ne potriveam. Sau poate că ne aflam în stadii diferite ale vieţii. Eu mă concentram pe cariera mea, iar ea se concentra să-şi aleagă hainele de mers în club. Eu eram prea obosit ca să cutreier cluburile cu ea. Când am părăsit Armata şi m-am mutat în Boston, ea a rămas în oraşul ăla şi s-a mutat cu două prietene de-ale ei.

Lily izbucneşte în râs şi zice:

— Nu mi te pot imagina într-un club.

— Mda. Bănuiesc că de-asta nu am iubită.

Spre neplăcerea mea, îmi sună telefonul, întrerupându-ne discuția. Mă sună cineva de la Corrigan's.

— Trebuie să răspund.

— Da, te rog!

Răspund prin Bluetooth. Congelatorul restaurantului are o problemă. E nevoie să dau vreo două telefoane ca să rezolv. Un tehnician o să se ducă să repare congelatorul.

Când, în sfârşit, îmi pot îndrepta iar atenţia către Lily, observ că doarme. Capul îi atârnă pe un umăr. Sforăie uşurel.

Cofeina nu şi-a făcut efectul, din câte se pare.

O las să doarmă până când ajungem la restaurant. Opresc în parcare la ora şapte fără zece. Afară s-a întunecat. Restaurantul pare aglomerat, dar încă avem câteva minute până când trebuie să intrăm, aşa că o las să se odihnească.

Sforăitul ei e la fel de drăgălaş ca Lily însăşi. Aproape că nu-l auzi. O filmez cu telefonul, ca s-o tachinez mai târziu, pe urmă iau jurnalul de pe bancheta din spate. Ştiu că mi-a zis să nu-l citesc de faţă cu ea, dar Lily doarme, aşa că nu se pune la socoteală.

Deschid caietul la prima pagină şi încep să citesc.

Parcurg primele paragrafe, complet absorbit. Am senzaţia că încalc o regulă, dar, la urma urmei, ea mi-a adus jurnalul.

Citesc în continuare. La un moment dat, accesez aplicaţia prin care am făcut rezervare la restaurant şi o anulez. Dacă nu o trezesc chiar acum, o să întârziem. Lily pare că are nevoie să

doarmă mai mult, iar eu prefer ca masa rezervată pentru noi să fie dată altcuiva.

Pe deasupra, vreau să mai citesc. Când se trezeşte, o s-o duc la cină în altă parte.

Fiecare cuvânt scris mă poartă înapoi în timp, pe vremea când eram adolescenţi. îmi vine să râd de lucrurile pe care le-a scris şi de modul în care le-a scris, dar mă abţin, ca să nu o irczesc.

în cele din urmă, dau de un paragraf care descrie ce s-a întâmplat chiar înainte de primul nostru sărut. Mă uit la ceas. Stăm aici de o jumătate de oră. Lily încă doarme, iar eu nu-mi pot întrerupe lectura tocmai la mijlocul pasajului. Aşa că citesc în continuare, cu speranţa că nu se va trezi înainte să termin.

— Trebuie să-ţi zic ceva, mi-a spus el.

Îmi ţineam respiraţia. Habar n-aveam ce urma să aud.

— Azi am luat legătura cu unchiul meu. Mai demult, eu şi mama am locuit cu el, în Boston. Mi-a zis că, după ce se întoarce din călătoria lui de serviciu, pot să mă mut cu el.

Ar fi trebuit să fiu în culmea fericirii pentru el. Ar fi trebuit să zâmbesc şi să-l felicit. Dar, atunci când am închis ochii şi mi-am plâns de milă în gând, am simţit din plin cât de imatură sunt.

— O să pleci?

A ridicat din umeri,

— Nu ştiu. Mai întâi am vrut să vorbesc cu tine.

Stăteam amândoi pe pat. Era atât de aproape de
mine, că-i simţeam respiraţia caldă. Am observat că răsuflarea lui mirosea a mentă. M-am întrebat dacă, înainte de-a veni la

mine, se spală pe dinți cu apă îmbuteliată, întotdeauna îl trimit la el acasă cu multă apă.

Am început să trag de o pană care se ițea din pernă. Când am scos-o de tot, am frecat-o între degete.

— Atlas, nu știu ce să zic. Mă bucur că ai unde locui. Dar cum o să faci cu școala?

— Aș putea absolvi liceul acolo, mi-a răspuns.

Am dat din cap, în semn de aprobare. Părea că deja luase o hotărâre.

— Când pleci?

Mă întrebam cât de departe e Bostonul de noi. Probabil un drum de câteva ore, dar, când nu ai mașină, asta e ca și cum ai trăi în altă lume.

— încă nu știu sigur dacă o să plec.

Am pus pana pe pernă.

— Și ce te împiedică să pleci? Unchiul tău îți pune la dispoziție o locuință. Asta-i de bine, nu?

A strâns din buze și a dat din cap. Pe urmă a luat pana cu care mă jucasem mai devreme și a început s-o răsucească între degete. A pus-o iar pe pernă și a făcut ceva neașteptat. Și-a ridicat degetele spre gura mea și mi-a atins buzele.

Dumnezeule! Ellen, am crezut c-o să mor pe loc. Niciodată nu trăisem senzații atât de intense. Degetele lui au rămas acolo pentru câteva secunde. Atlas mi-a zis:

— Lily, îți mulțumesc pentru tot.

Degetele lui au urcat și mi-au dezmierdat părul. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. Răsuflăm așa de greoi, că trebuia să respir cu gura deschisă. Am văzut că pieptul lui se mișca la fel de zbuciumat ca al meu. Privirea lui a coborât spre mine. Ochii lui îmi priveau buzele.

— Lily, ai fost sărutată vreodată?

Am făcut semn că nu, apoi mi-am dat capul pe spate. Voiam ca el să schimbe acest lucru imediat.

Altfel, aveam să mă sufoc.

Foarte uşor – ca şi cum aş fi fost făcută din sticlă –, gura lui a coborât până a întâlnit-o pe a mea. Şi a rămas

acolo. Habar n-aveam ce ar fi trebuit să fac, dar nu-mi păsa. Nu mi-ar fi păsat dacă am fi rămas aşa toată noaptea, fără să ne mişcăm. Era minunat.

Apoi buzele lui s-au închis peste ale mele şi am simţit că mâna îi tremură. L-am imitat. Când i-am simţit vârful limbii atingându-mi buzele, am crezut c-o să leşin. A făcut-o încă o dată şi încă o dată, aşa că l-am imitat. Când limbile noastre s-au atins pentru prima oară, am zâmbit puţin, fiindcă mă gândisem mult la primul meu sărut: unde o să se întâmple şi cu cine. Dar niciodată nu îmi închipuisem că o să mă simt aşa.

M-a împins pe saltea. Mi-a cuprins obrazul în palmă şi a continuat să mă sărute. Pe măsură ce mă simţeam mai în largul meu, experienţa era din ce în ce mai plăcută. Cel mai mult mi-a plăcut atunci când s-a desprins de mine pentru o secundă, m-a privit de sus, apoi m-a sărutat mai apăsat.

Nu ştiu cât timp a trecut aşa. Probabil mult. Atât de mult, încât gura mă durea şi nu-mi mai puteam ţine ochii deschişi.

N-am mai discutat despre Boston.

Tot nu ştiu dacă o să plece.

—Lily

Uau!

Uau!

închid jurnalul şi mă uit la Lily. A descris primul nostru sărut atât de amănunţit, încât mă simt inferior în comparaţie cu Atlas cel din adolescenţă.

Chiar aşa s-a întâmplat?

îmi aduc aminte de noaptea aceea, dar eram mult mai emoţionat decât cum m-a descris Lily. E de-a dreptul amuzant: în adolescenţă, ai senzaţia că eşti singurul om neexperimentat şi stângaci de pe planetă. Crezi că aproape toţi ceilalţi adolescenţi ştiu ce vor să facă cu propria viaţă şi că sunt mai stăpâni pe sine decât eşti tu, dar, de fapt, nu-i deloc aşa. Amândoi eram speriaţi. Plini de pasiune. Şi îndrăgostiţi.

Mă îndrăgostisem de ea cu mult înainte de primul nostru sărut. O iubeam mai mult decât iubisem vreodată pe cineva până în acel moment. Cred că am iubit-o mai mult decât am iubit pe oricine altcineva *după aceea.*

Am senzaţia că încă o iubesc.

Sunt foarte multe lucruri pe care Lily nu le ştie despre acea perioadă din viaţa mea. Acum, când am citit un fragment din versiunea ei despre timpul pe care l-am petrecut împreună, îmi doresc să-i spun o mulţime de lucruri. E limpede că habar n-are ce influenţă hotărâtoare a avut atunci în viaţa mea. Când toată lumea mi-a întors spatele, doar Lily a fost alături de mine.

încă doarme. Iau telefonul şi deschid o pagină nouă în aplicaţia de notiţe. încep să scriu. îmi descriu existenţa, aşa cum a fost înainte ca Lily să apară în viaţa mea. La început, nu aveam de gând să scriu atât, dar se pare că am să-i zic o mulţime de lucruri.

Peste douăzeci de minute, termin de scris. După alte cinci minute, Lily începe să dea semne că se trezeşte.

îmi pun telefonul în suportul pentru pahar. Nu ştiu dacă o să-i dau să citească mărturisirea mea. Poate c-o să aştept câteva zile. Sau câteva săptămâni. Vrea s-o luăm pas cu pas,

deci bănuiesc că ceea ce am scris spre sfârşitul scrisorii mele nu se prea potriveşte cu ideea de-a lua-o încet.

Lily ridică un braţ şi-şi duce mâna în păr. Stă răsucită către geam, aşa că, atunci când deschide ochii, nu îi văd faţa. Sesizez momentul când îşi dă seama unde e, fiindcă se ridică deodată în capul oaselor. Se uită pe geam pentru o fracţiune de secundă, pe urmă întoarce capul spre mine. De obraz i s-au lipit câteva fire de păr.

Mă sprijin de interiorul portierei şi o privesc liniştit, de parcă e cât se poate de firesc să adormi la prima ta întâlnire.

— Atlas.

îmi pronunţă numele ca pe o scuză şi, totodată, ca pe o întrebare.

— Nu-i nimic, Lily. Erai obosită.

Scoate repede telefonul din poşetă şi se uită la ceas.

— *Doamne!*

Se apleacă, îşi sprijină coatele de genunchi şi îşi ascunde faţa în palme.

— Nu-mi vine să cred!

— Lily, chiar nu-i nicio problemă.

Ridic jurnalul la vedere şi completez:

— Mi-ai ţinut companie.

Se uită la jurnal şi scoate un geamăt.

— Cât de *jenant!*

Azvârl jurnalul pe bancheta din spate.

— Mie, unuia, mi s-a părut fascinant.

Lily mă loveşte jucăuş în umăr.

— Nu mai râde, Adas! Mă simt foarte aiurea. Nu-i amuzant.

— N-ai de ce să te simţi aiurea. Eşti obosită. Şi pun pariu că ţi-e foame. Am putea cumpăra nişte burgeri în drum spre casă.

Lily se lasă să cadă în scaunul ei, cu o mişcare teatrală.

— Da, de ce nu? Cheful care lucrează în restaurante sofisticate o s-o ducă pe fată să mănânce fast-food, fiindcă ea a adormit la întâlnire.

Se priveşte în oglindă. Observă firele de păr care i s-au lipit de obraz.

— Uau! Sunt o *mamă* get-beget. Aşa-i că asta-i ultima noastră întâlnire? Am dat-o rău de tot în bară? Nu te-aş învinovăţi dacă n-ai mai vrea să ieşi niciodată cu mine.

Pornesc motorul.

— Nici gând! Cu atât mai mult acum, după ce am citit din jurnalul tău. Mă-ndoiesc că există alte întâlniri mai reuşite decât asta.

— Atlas, ai nişte standarde ciudate.

Mi se pare incredibil de drăgălaşă şi de atrăgătoare atunci când se ia în derâdere.

— Vreau să te întreb ceva despre jurnal.

— Ce anume?

Lily îşi şterge o urmă de mascara care i s-a întins pe obraz. Acum, când are impresia că ne-a stricat întâlnirea, are un aer învins. Cu toate astea, nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

O întreb:

— în seara când ne-am sărutat prima oară... mi-ai pus dinadins păturile la spălat? A fost o metodă de-a mă convinge s.i dorm cu tine, în pat?

Lily își încreţeşte nasul.

— Deja ai citit aşa de mult? Ai ajuns până la partea aia?

— Păi, da. Ai dormit ceva timp.

Se gândește la un răspuns, apoi dă aprobator din cap.

—Voiam ca primul meu sărut să fie cu tine, dar nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi dormit tot pe podea.

Probabil că are dreptate. Trucul ei a funcționat. *încă* funcționează. Să citesc descrierea sărutului nostru a reînviat toate emoțiile pe care Lily le-a răscolit în mine în acea seară. Ar putea să doarmă tot drumul înapoi spre casă, că tot mi s-ar părea cea mai reușită întâlnire la care am fost vreodată.

Capitolul doisprezece
Lily

M-am trezit de zece minute, dar încă nu mi-am revenit din stânjeneală.

— Nu-mi vine să cred că m-ai lăsat să dorm aşa de mult. Ai terminat de citit tot jurnalul?

— M-am oprit după ce am citit despre primul nostru sărut.

Asta-i bine. Nu e prea jenant. Pe de altă parte, dacă ar fi
citit despre prima oară când am făcut sex amândoi, iar în acest timp eu aş fi dormit lângă el, nu-s sigură că mi-aş fi revenit de ruşine.

— Atlas, nu-i corect! Simt că din cauza mea seara noastră s-a dus pe apa sâmbetei. Acum trebuie să faci şi tu ceva foarte jenant, ca să fim chit.

Izbucneşte în râs.

— Deci o să te simţi mai bine dacă fac ceva care mi se pare umilitor?

Dau aprobator din cap.

— Da. Asta-i legea universului: ochi pentru ochi, umilinţă pentru umilinţă.

Atlas îşi freacă bărbia. Degetele celeilalte mâini bat darabana pe volan. Pe urmă îmi face sem către telefonul lui.

— Deschide aplicaţia Notes. Citeşte

primul document!

Uau! Vad că m-a luat în serios, deşi am glumit când i-am cerut să facă ceva jenant. Mă întind cât ai clipi şi înhaţ telefonul.

— Ce parolă ai?

— Nouă, cinci, nouă, cinci.

Tastez cifrele. Mă uit la ecran. Fiecare aplicaţie e pusă în propriul *folder*. N-are niciun SMS necitit. Doar un e-mail a rămas necitit.

— Eşti maniac. Cine naiba are *doar* un e-mail necitit?

— Nu-mi place dezordinea, zice Atlas. Aşa m-am învăţat când am fost în Armată. Dar tu câte e-mailuri necitite ai?

— Câteva mii.

Deschid aplicaţia Notes şi apoi documentul creat cel mai recent. îndată ce văd cuvintele de la început, las telefonul să-mi cadă în poală şi îl întorc cu ecranul în jos.

— *Atlas.*

— Lily.

Simt cum stânjeneala mea e înghiţită de un val cald de nerăbdare.

— Mi-ai scris o scrisoare?

— Am avut timp. Ai dormit destul de mult.

Când se uită la mine, zâmbetul lui se şterge puţin, de parcă îşi face griji pentru ce mi-a scris. întoarce privirea spre şosea şi îl văd cum înghite în sec.

îmi sprijin capul de geam şi încep să citesc în gând.

Dragă Lily,

O să fii tare ruşinată când o să te trezeşti şi-o să-ţi dai seama că ai adormit la prima noastră întâlnire. Sunt

nerăbdător să-ți văd reacția. Dar când am venit să te iau cu mașina păreai așa de obosită, încât mă bucur că te-ai odihnit puțin.

Săptămâna care a trecut a fost incredibilă, așa-i? Începusem să cred că e posibil să nu mai ocupi niciodată un loc în viața mea. Iar pe urmă, ca prin minune, ai apărut.

Aș putea să-ți vorbesc la nesfârșit despre ce a însemnat pentru mine întâlnirea noastră întâmplătoare, dar i-am promis terapeutului meu că n-o să-ți mai zic prostii siropoase. Nu-ți face griji! Am de gând să-mi încalc promisiunea de multe ori. însă m-ai rugat s-o luăm încet, așa că o să mai am răbdare pentru câteva întâlniri.

în schimb, acum o să-ți urmez exemplul și voi vorbi despre trecutul nostru. Așa ar fi cinstit, nu? Tu m-ai lăsat să citesc unele dintre gândurile tale cele mai intime, dintr-o perioadă foarte delicată din viața ta. Prin urmare, o să-ți povestesc cum era viața mea pe atunci. Măcar atât să fac.

Te previn că varianta mea e mai sumbră. Voi încerca să te cruț de cele mai neplăcute amănunte, dar nu cred că vei putea pricepe deplin ce a însemnat prietenia ta pentru mine dacă nu știi ce am îndurat înainte să apari în viața

Ți-am povestit parțial cum ajunsesem în situația de-a locui în casa aceea părăsită. Dar în sinea mea mă simțeam fără adăpost de mult mai mult timp. De fapt, mă simțisem fără adăpost toată viața, chiar

dacă aveam o casă, o mamă şi, din când în când, un tată vitreg.

Nu-mi aduc aminte cum a fost în copilăria mea. Tot întreţin fantezia că odată, demult, maică-mea a fost o

mamă bună. îmi amintesc totuşi o excursie pe care am făcut-o împreună cu ea, la Cape Cod. Atunci am mâncat pentru prima oară creveţi cu nucă-de-cocos. Dacă a fost o mamă acceptabilă în afară de acea zi, eu nu mi-o amintesc aşa.

îmi aduc aminte că petreceam timp de unul singur foarte des sau pur şi simplu încercam să nu-i

stau mamei în cale. Era iute la mânie şi reacţiona violent. în primii zece ani din viaţa mea, a fost mai puternică şi mai rapidă decât mine. îmi petreceam mare parte din timpferindu-mă de palma ei, de ţigările ei, de vorbele ei aspre.

Ştiu că era stresată. Era o mamă singură şi lucra în ture de noapte ca să mă întreţină. Dar, indiferent cât de mult încerc sâ-i găsesc scuze, adevărul e că am văzut destul de multe mame singure care se descurcă perfect fără să apeleze la metodele pe care le folosea maică-mea.

Când aveam doisprezece ani, am cunoscut singurul meu an tihnit. Mama era plecată mai mereu, fiindcă petrecea timp cu el; iar când stătea acasă, chiar era în toane bune, pentru că se îndrăgostise. E ciudat că, pentru unii, dragostea faţă de partener influenţează covârşitor modul în care îşi tratează copiii.

Dar pe urmă am împlinit treisprezece ani, iar Tim s-a mutat cu noi. Pentru mine, următorii patru ani au fost iadulpe pământ. Când mama nu avea motiv să se înfurie pe mine, îl înfuriam pe Tim. Când eram acasă, urlau la mine. Cât eram la şcoală, făceau casa harcea-parcea pentru că se certau, iar după ce mă întorceam, aveau pretenţia să strâng în urma lor.

Să locuiesc cu ei a fost un coşmar. Când am devenit, în sfârşit, îndeajuns de puternic încât să mă apăr, Tim a hotărât că nu mai vrea să locuiască în aceeaşi casă cu mine.

Mama l-a ales pe el. Am fost silit să plec. însă n-a trebuit să mi se zică de două ori, fiindcă eram mai mult decât dornic să plec. Pe atunci, aveam unde să mă duc.

Dar pe urmă situaţia s-a schimbat. La trei luni de când plecasem de acasă, prietenul cu care locuiam s-a mutat în Colorado, împreună cu familia lui.

Nu aveam încotro s-o apuc şi, chiar dacă aş fi avut, n-aveam bani să călătoresc. Am fost nevoit să mă întorc la maică-mea şi s-o întreb dacă îmi dă voie să mă întorc acasă.

încă îmi amintesc ziua în care am revenit la casa aia. Abia dacă plecasem de trei luni, dar locul deja era în paragină. Larba din curte nu mai fusese tunsă încă de dinainte să fiu dat afară. Eu o tunsesem ultima oară. Toate cercevelele lipseau, iar în locul clanţei se căsca o gaură. Arăta de parcă fusesem plecat de-acasă ani buni.

Maşina mamă era pe alee. Nu şi a lui Tim. Părea că maşina ei rămăsese în acelaşi loc de mult timp. Capota stătea deschisă. Pe jos, lângă ea, zăceau împrăştiate unelte de lucru, plus cel puţin treizeci de doze de bere goale, sprijinite de uşa garajului. Cineva le aranjase în formă de piramidă.

Până şi ziarele se adunaseră pe aleea din ciment străbătut de crăpături. îmi aduc aminte că le-am

luat şi le-am aşezat pe un scaun din fier, ca să se usuce. Pe urmă am bătut la uşă.

Era o senzație ciudată să bat la ușa casei în care locuiseră ani buni, dar n-am vrut să risc: dacă Tim era acolo, n-aveam de gând să intru fără să mi se dea voie. încă aveam cheia de la casă, dar Tim îmi spusese jară ocolișuri că, dac-o să încerc vreodată s-o folosesc, o să mă reclame la poliție pentru încălcarea proprietății.

Chiar dacă aș fi vrut s-o folosesc, n-aș fi putut, pentru că ușa nu mai avea clanță.

Am auzit pași dincolo de ușă. Cineva se apropia. Perdeaua de la gemuleț ul aflat în partea de sus a ușii s-a mișcat și am văzut-o pe mama. A aruncat o privire afară. S-a holbat la mine câteva clipe, nemișcată.

în cele dc urmă, a întredeschis ușa. Am văzut că, deși era două după-amiază, maică-mea încă purta pijama. în cazul ei, pijamaua consta dintr-un tricou foarte larg, inscripționat cu numele Weezer, pe care unul dintre foștii ei iubiți îl lăsase în urmă. Uram tricoul ăla tocmai fiindcă trupa Weezer îmi plăcea la nebunie. De fiecare dată când îl purta, parcă-mi reteza, plăcerea de-a asculta melodiile lor.

M-a întrebat ce caut acolo. N-am vrut să-i zic imediat în ce scop venisem. în schimb, am întrebat-o dacă Tim e acasă.

Am întrebat-o dacă pot intra. A întors întrebarea mea pe toate părțile, apoi s-a uitat peste umărul meu, cercetând strada. Habar n-am ce anume voia să verifice. Poate se temea că vreun vecin avea să o vadă permițându-i unicului ei fiu să o viziteze.

A lăsat deschisă ușa din față, ca să intru. între timp, s-a dus în dormitor, să se schimbe. îmi aduc aminte că în

Casă era ciudat de întunecric. Toate draperiile erau trase, iar asta te zăpăcea: nu mai ştiai dacă-i zi sau noapte. În plus, cifrele ceasului digital de deasupra aragazului clipeau; ceasul era în urmă cu opt ore.

Dacă aş mai fi locuit acolo, aş fi tras draperiile la o parte. Blaturile de bucătărie n-ar mai fi fost pline de vase murdare. Clanţa n-ar fi dispărut, nici curtea n-ar fi fost neîngrijită, n-ar fi existat nici teancuri de ziare ude. Pe loc, mi-am dat seama că eu fusesem cel care se îngrijise de casă atâta amar de timp.

Revelaţia asta mi-a dat speranţă. Speram ca maică-mea să-şi dea seama că eram un atu, nu o povară, şi că aveau să mă lase să locuiesc acasă până când urma să absolv liceul.

Pe masa din bucătărie am văzut o cutie cu o clanţă nouă. Am luat-o în mână şi am cercetat-o. Dedesubtul cutiei am găsit bonul fiscal. M-am uitat la dată: fusese cumpărată cu două săptămâni în urmă.

Clanța se potrivea cu yala ușii de la intrare. Nu-mi puteam explica de ce Tim nu o instalase după ce o cumpărase. Am găsit niște unelte într-un sertar din bucătărie și am desfăcut cutia. Peste câteva minute, când maică-mea a ieșit din camera ei, deja instalasem clanța cea nouă.

M-a întrebat ce fac. Am apăsat clanța și am deschis ușa, ca să-i arăt că funcționa.

N-o să uit în veci reacția ei. A oftat și a zis: „De ce faci rahaturi de-astea? Parcă vrei să te urască". Mi-a smuls șurubelnița din mână și mi-a zis: „Ar fi bine să pleci, până nu-și dă seama că ești aici".

Unul dintre motivele pentru care nu reuşeam să mă înţeleg cu nimeni din casa aia era faptul că, de fiecare dată, reacţiile lor păreau nepotrivite. Când faceam treburi prin casă fiară să mi se ceară, Tim susţinea că vreau să-l sfidez. Dacă nu îi ajutam prin casă, mă acuza că sunt leneş şi nerecunoscător.

„Nu încerc să-l enervez pe Tim", i-am zis. „Doar ţi-am reparat clanţa. Am vrut să ajut. "

„S-ar fi ocupat el imediat ce avea puţin timp liber". Dar problema era că Tim avea mereu timp liber. Niciodată nu avea aceeaşi slujbă mai mult de şase luni. Cheltuia mai mulţi bani pe jocurile de noroc decât cheltuia acasă, cu mama.

îmi aduc aminte c-am întrebat-o: „Şi-a găsit job?". „Îşi caută de lucru. "

„Acum eplecat să-şi caute de lucru?"

Din expresia de pe chipul ei am înţeles că Tim nu era plecat în căutare de muncă. Oriunde se afla în clipa aceea, în mod sigur avea s-o adâncească şi mai mult pe mama în datorii. Probabil că datoriile pe care le avea Tim au fost picătura care a umplut paharul; din cauza lor fusesem dat afară. Când găsisem un teanc de facturi pe numele mamei, pentru un card de credit a cărui limită fusese depăşită, îi cerusem socoteală lui Tim.

Lui Tim nu-i plăcea să i se ceară socoteală. îi convenea mai mult Atlas cel preadolescent, nu versiunea aproape adultă în care mă transformasem. îi convenea că pe Atlas cel mic îl putuse bruftului şi brusca fără să i se riposteze, îi convenea că mă

putuse manipula fiară să-i dau tertipurile în vileag.

Dar vechiul Atlas a dispărut după ce am împlinit cincisprezece ani. După ce Tim a înțeles că nu mă mai putea amenința cu bătaia, a încercat să-mi distrugă viața în alte moduri. Unul dintre ele fusese să mă lase fără un acoperiș deasupra capului.

În cele din urmă, mi-am călcat pe mândrie și i-am zis mamei că n-am unde să mă duc.

Expresia ei nu a fost doar lipsită de empatie, ci și plină de iritare.

„Sper că, după tot ce-ai făcut, nu-mi ceri să te întorci

„ Tot ce-am făcut eu? Adică faptul că l-am tras la răspundere, după ce dependența lui de jocuri de noroc te-a înglodat în datorii?"

Atunci, maică-mea a zis că sunt un asshole. De fapt, un ass whole. Mereu pronunța greșit cuvântul ăsta.

Am încercat să mă rog de ea, dar a redevenit imediat aceeași mamă cu care eram obișnuit. A azvârlit șurubelnița după mine. M-a luat cu totul prin surprindere, fiindcă nici măcar nu ne certam în clipa aceea. N-am avut timp să mă feresc. M-a lovit deasupra ochiului stâng, în arcadă.

Mi-am dus mâna la cap și am văzut că sângeram.

Nu făcusem decât s-o rog să mă primească înapoi. Nu fusesem obraznic, nu o înjurasem. Pur și simplu venisem aici, îi reparasem clanța și încercasem să port o conversație rațională cu ea, dar uite că mă alesesem cu capul spart.

îmi aduc aminte că mă zgâiam la degetele mele pline de sânge şi îmi ziceam: „Nu Tim mi-a făcut asta. Mama a făcut-o”.

Pentru o lungă perioadă, îl învinuisem pe Tim pentru tot ce mergea prost în casa noastră, dar, de fapt, toate lucrurile care erau în neregulă în familia mea porneau de la maică-mea. Tim doar amplifica un mediu de viaţă care era deja oribil.

Atunci mi-am spus că aş prefera să mor decât să mă mut înapoi cu ea. Până în acel moment, încă ţinusem la ea. Într-un fel, apreciasem faptul că mă ajutase să supravieţuiesc în copilărie. Dar nu-i acesta lucrul elementar pe care ar trebui să-l facă un părinte atunci când hotărăşte să aducă un copil pe lume?

Mi-am dat seama că fusesem prea îngăduitor cu ea. Justificasem mereu lipsa unei legături emoţionale între noi doi prin faptul că mă crescuse singură. Şi totuşi, multe mame singure şi care au unjob reuşesc să întreţină o legătură emoţională cu propriul copil. Mame care iau apărarea copilului atunci când acesta e maltratat. Mame care nu s-ar face că nu văd atunci cândfiul lor de treisprezece ani este pedepsit şi se alege cu un ochi învineţit şi cu o buză spartă. Mame care nu le-ar permite propriului soţ să-şi alunge de acasă copiii, când nici măcar n-au terminat şcoala. Mame care n-ar azvârli şurubelniţe în capul propriului jiu.

Deşi înţelesesem că e o persoană total lipsită de afecţiune şi de omenie, am făcut o ultimă încercare de a-i stoarce un strop de bunătate.

„Înainte să plec, măcar pot să-mi iau lucrurile?”

„Nu mai ai nimic aici”, mi-a răspuns. Aveam nevoie de spațiu. ”

După aceea, n-am mai putut s-o privesc în față. Părea că nu-și dorise decât să mă șteargă complet din viața ei. Prin urmare, mi-am jurat c-o s-o ajut să se descotorosească definitiv de mine.

Când am ieșit pe ușa din față, din arcada mea picura sânge.

Nici nu-ți pot descrie cum a fost restul acelei zile. Mă simțeam incredibil de nedorit, de neiubit, de singur. Nu aveam nimic și pe nimeni. Fără bani, jură lucruri personale, farâ familie.

Nu-mi rămăsese decât o rană.

Când suntem tineri, e ușor să ni se inducă anumite idei. Iar când lumea din jurul tău – care se presupune că ar trebui să țină la tine – îți zice, ani și ani la rând, că ești un nimic, începi s-o crezi. încetul cu încetul, devii un nimic.

Dar apoi te-am întâlnit pe tine, Lily. Chiar dacă eram un nimic, tu te-ai uitat la mine și, cumva, ai văzut ceva ce eu nu vedeam. Ai fost primul om din viața mea care era interesat de cine eram eu ca om. Nimeni nu-mi pusese întrebări despre mine însumi așa cum ai făcut tu. La câteva luni după ce ne-am cunoscut, nu mai aveam impresia că sunt un nimic. Datorită ție, mă simțeam interesant și unic. Prietenia ta mi-a dat valoare.

Îți mulțumesc! Chiar dacă întâlnirea asta n-o să ducă nicăieri și chiar dacă va fi ultima oară când ne vedem, îți voi fi recunoscător pentru totdeauna fiindcă ai văzut în mine ceva ce propria mamă nu a văzut.

Lily, eşti persoana mea preferată. Iar acum ştii de ce.

—Atlas

Lacrimile mă gâtuie. Nu pot rosti niciun cuvânt. Pun telefonul lui Atlas în poală şi-mi şterg ochii. Ce păcat că Atlas conduce! Dacă în clipa asta n-am fi în mişcare, l-aş cuprinde în braţe şi l-aş strânge mai tare decât a fost îmbrăţişat vreodată. Probabil că l-aş săruta şi l-aş trage după mine, pe bancheta din spate. Nimeni nu mi-a spus vreodată ceva atât de trist, dar într-un mod atât de înduioşător.

Atlas întinde mâna. Ia telefonul şi îl pune la loc în suportul pentru pahar. Apoi îşi împleteşte degetele cu ale mele şi le strânge. Nu-şi desprinde ochii de şosea. Gestul lui îmi descătuşează ceva în piept. îmi pun cealaltă palmă deasupra mâinii lui. Faptul că îl ţin aşa îmi aduce aminte de călătoriile noastre cu autobuzul şcolii, demult, când stăteam tăcuţi, trişti şi înfriguraţi, agăţaţi unul de celălalt.

Eu mă uit pe geam, iar Atlas e atent la şosea. Tot restul drumului spre oraş, nu scoatem o vorbă.

Ne oprim la un restaurant fast-food, la vreo doi kilometri distanţă de florăria mea. Ne luăm burgeri. Atlas ştie că nu vreau ca Emerson să stea trează după ora ei de culcare, aşa că mâncăm în parcarea florăriei. După ce ne-am cumpărat de mâncare, conversaţia noastră a avut subiecte mult mai relaxate. Realizez că nu mă mai simt aşa de umilită fiindcă am adormit la întâlnire. Faptul că Atlas s-a deschis faţă de mine şi şi-a expus o latură atât de

vulnerabilă a apăsat butonul de resetare; apoi întâlnirea noastră a decurs bine.

Discutăm despre locurile unde am călătorit. Bineînțeles că mă întrece la capitolul ăsta, dat fiind că a făcut parte din

Infanteria Marină. A călătorit în cinci ţări, iar eu am fost doar în Canada.

— N-ai fost niciodată în Mexic? se interesează el.

— Nu.

Mă şterg la gură cu un şerveţel.

— Tu şi Ryle n-aţi fost în luna de miere?

Ah! Urăsc să-i aud numele în toiul întâlnirii mele cu Atlas.

— Nu. Am fugit în Las Vegas să ne căsătorim. N-am avut timp de lună de miere.

Atlas soarbe din sucul lui. Când mă priveşte, ochii îi sunt pătrunzători. Parcă speră să-mi citească pe chip gândurile cărora nu le dau glas.

— Ai fi vrut să organizaţi o nuntă? mă întreabă.

Dau din umeri.

— N-am idee. Ştiam că Ryle nu voia să se însoare deloc, deci, când mi-a zis că ar trebui să ne căsătorim în Vegas, mi s-a părut că-i o ocazie de care s-ar putea să nu mai am parte. Probabil am considerat că o nuntă la repezeală e de preferat, decât să nu mă mărit cu el deloc.

— Dac-o să te recăsătoreşti vreodată, crezi c-o să procedezi altfel?

Izbucnesc în râs şi dau din cap.

— Categoric! Vreau tot pachetul: flori, domnişoare de onoare şi aşa mai departe.

După ce bag un cartof prăjit în gură, continui:

— Şi jurăminte de nuntă romantice, plus

o lună de miere ultraromantică.

— Şi unde ţi-ar plăcea să călătoreşti în luna de miere?

— La Paris, la Roma, la Londra. Nu vreau să lâncezesc pe o plajă, la soare. Vreau să văd toate locurile romantice din

Europa, să fac dragoste în fiecare oraş şi să fac o poză în faţa Turnului Eiffel, în timp ce eu şi soţul meu ne sărutăm. Vreau să mănânc croasanţi şi să ne ţinem de mână în tren.

Pun cutia cu cartofi prăjiţi – acum golită – în sacul din plastic, pentru gunoi.

— Dar tu unde vrei să te duci în luna de miere? îl întreb.

Atlas se întinde şi mă ia de mână. Nu răspunde. Pur şi
simplu îmi zâmbeşte şi îmi strânge degetele, de parcă dorinţa lui e secretă şi e prea devreme să mi-o dezvăluie.

Să ne ţinem de mână mi se pare cel mai firesc lucru din lume. Când eram adolescenţi, făceam asta foarte des. Iar acum să stau cu el în aceeaşi maşină, *fără* să ne ţinem de mână mi se pare mai ciudat decât atunci când degetele noastre se întrepătrund.

în ciuda păţaniei cu somnul în maşină, toată seara asta a fost plăcută. M-am simţit în largul meu. Să fiu aproape de Atlas mi-e ca o doua natură. Cu un deget, îi mângâi încheietura.

— Trebuie să plec.

— Ştiu, îmi zice Adas, frecându-şi degetul mare de al meu.

Când telefonul lui scoate un sunet, se întinde şi citeşte
mesajul primit. Oftează. Felul în care îşi lasă telefonul să cadă în suportul pentru pahar îmi dă de înţeles că expeditorul mesajului l-a iritat.

— S-a întâmplat ceva?

Atlas încearcă să-mi zâmbească, dar în zadar. Nu mă poate păcăli. O ştie şi el. îşi fereşte privirea şi se uită la degetele noastre întrepătrunse. îmi întoarce mâna în sus şi începe să urmărească liniile din palma mea. Mă simt de parcă degetul lui e un paratrăsnet: îmi trimite un fior electric prin tot corpul.

— Săptămâna trecută m-a sunat maică-mea.

Mărturisirea asta mă ia prin surprindere.

— Ce voia?

— Nu ştiu. I-am închis înainte s-apuce să-mi zică. Oricum, sunt sigur că are nevoie de bani.

Nu ştiu ce să-i spun. Fireşte, e greu să n-ai nicio veste de la propria mamă de cincisprezece ani, iar apoi ea să te caute pentru că are nevoie de ceva. Mă face să mă simt recunoscătoare că mama joacă un rol atât de important în viaţa mea.

— N-am vrut să-ţi spun asta, Lily. E complicat. Ar trebui să păstrăm câteva subiecte de conversaţie şi pentru viitoarea întâlnire.

îmi surâde. Pe loc, atmosfera dintre noi se însenineză. E de necrezut felul în care zâmbetul lui îmi influenţează emoţiile.

— Vino! Te conduc până la maşina ta.

Pufnesc în râs; maşina mea e un metru mai încolo. însă Atlas se grăbeşte să ajungă la portiera din dreptul meu, o deschide şi mă ajută să cobor. Pe urmă, dintr-un pas, ajungem lângă maşina mea.

— Ce plimbare distractivă! îl tachinez eu.

îmi aruncă un zâmbet scurt. Habar n-am dacă a vrut să fie seducător, dar simt că tot trupul mi-e cald, în ciuda vremii reci. Atlas se uită peste umărul meu şi schiţează un gest spre maşina mea.

— Mai ai şi alte jurnale acolo?

— L-am luat doar pe ăsta.

— Ce păcat! glumeşte Atlas.

îşi sprijină un umăr de caroseria maşinii, iar eu îi imit poziţia. Stăm faţă-n faţă.

Habar n-am dacă suntem cât pe ce să ne sărutăm. Nu m-ar deranja, însă, pe de altă parte, adineauri am mâncat un burger cu ceapă, iar înainte de asta am dormit mai mult de-o oră, deci mă-ndoiesc că ar trebui să fac asta.

— Pot s-o iau de la capăt?

— Cu ce anume?

— Cu întâlnirea asta. Aş vrea să fiu trează la următoarea.

Adas râde. Apoi, deodată, râsul i se risipeşte. Se uită lung
la mine.

— Uitasem cât de distractiv e să fiu în preajma ta, Lily.

Cuvintele lui mă nedumeresc. N-aş caracteriza drept „distractivă" perioada pe care am petrecut-o împreună, demult, în cel mai bun caz, a fost tristă.

— Crezi c-a fost distractiv?

Ridică din umeri.

— Da, a fost cea mai neagră etapă din viaţa mea, recunoaşte Atlas. Dar amintirile pe care le am cu tine sunt şi acum printre preferatele mele.

Complimentul lui mă face să roşesc. Mă bucur că afară e întuneric, fiindcă nu-mi vede obrajii încinşi.

Are dreptate. Pe atunci, amândoi treceam printr-o fază deprimantă din viaţa noastră, şi totuşi timpul pe care l-am petrecut cu el mi se pare cel mai frumos din adolescenţa mea. Până la urmă, cuvântul *distractiv* chiar i se potriveşte perfect. Dacă am reuşit să ne distrăm împreună, deşi ne confruntam

cu o perioadă aşa de urâtă, mă întreb cum ne-am simţi când am trece prin cea mai frumoasă perioadă.

E exact opusul a ceea ce am gândit despre Ryle, săptămâna trecută. Eu şi Adas am ajuns pe fundul prăpastiei, şi totuşi s-a purtat minunat cu mine şi foarte respectuos. însă bărbatul pe

care l-am ales de soţ şi-a bătut joc de mine aşa cum nimeni nu merită să fie batjocorit. Şi în tot acel timp, eu şi Ryle ne aflam într-o etapă bună din viaţa noastră.

Îi sunt recunoscătoare lui Atlas, deoarece acum îi apreciez pe ceilalţi bărbaţi în funcţie de standardul pe care l-a impus el. încă de la început, ar fi trebuit să-l compar pe Ryle cu Atlas.

Deodată, o rafală de vânt suflă printre noi. Ar putea fi scuza perfectă pentru ca Atlas să mă tragă lângă el, însă nu o face. în schimb, tăcerea se aşterne între noi, până când rămân doar două opţiuni: ori ne sărutăm, ori ne luăm rămas-bun.

Atlas dă la o parte o şuviţă de pe fruntea mea.

— Deocamdată n-o să te sărut.

Sper că dezamăgirea mea nu e vizibilă, însă ştiu că se vede cu ochiul liber. Aproape că mă dezumflu în faţa lui, ca un balon.

— Aşa mă pedepseşti pentru că am adormit?

— Bineînţeles că nu. Pur şi simplu mă simt inferior acum, după ce am citit cum ne-ai

descris primul sărut.

începe să râd.

— Inferior faţă de *cinei* Faţă de tine însuţi?

— Da. Văzut prin ochii tăi, adolescentul Atlas era fermecător.

— Şi adultul Atlas e fermecător.

Scoate un geamăt agasat, ca şi cum ar vrea să se răzgândească privitor la sărut. Cu o mişcare fluidă, se desprinde de caroseria maşinii, apoi se apropie până când stă chiar în faţa mea. îmi lipesc spatele de portieră şi ridic privirea spre el. Sper c-o să mă sărute aşa de apăsat, încât o să-mi taie răsuflarea.

însă Atlas îmi zice:

— în plus, m-ai rugat s-o luăm încet, deci...

Fir-arsă fie! Are dreptate. Dacă-mi aduc bine aminte, i-am spus că vreau s-o luăm *foarte* încet. *îmi vine să-mi trag palme.*

Atlas se apleacă. închid ochii. îi simt respiraţia pe obrazul meu drept. Mă sărută iute pe tâmplă.

— Noapte bună, Lily!

— OK.

OK? De ce naiba am zis asta? Sunt foarte fâstâcită.

Atlas râde, iar eu deschid ochii. Se îndepărtează de mine. înainte de a pleca, îşi sprijină un braţ de capota maşinii lui şi-mi spune:

— Sper să dormi bine în seara asta.

îi răspund cu un gest aprobator, însă n-am idee dacă voi putea dormi. Mă simt de parcă fiecare strop de cafea pe care l-am băut astăzi îşi face efectul acum, dintr-odată. Nu voi reuşi să adorm după întâlnirea asta. O să mă tot gândesc la scrisoarea pe care mi-a dat-o s-o citesc. Iar când nu mă voi gândi la scrisoare, o să derulez în minte, iar şi iar, primul nostru sărut, întrebându-mă ce voi simţi atunci când mă va săruta din nou.

Tu doar înoată, înoată, înoată...

Când deschid uşa apartamentului, replicile bine-cunos- cute ale filmului *în căutarea lui Nemo* se aud dinspre livingul Allysei şi al lui Marshall.

Trec prin dreptul bucătăriei. Marshall stă în faţa

frigiderului, cu ambele uşi larg deschise. Mă salută cu un gest din cap, iar eu îi fac cu mâna, dar nu stau să fac conversaţie, fiindcă de-abia aştept s-o îmbrăţişez pe Emerson.

Intrând în lîving, sunt şocată să-l văd pe Ryle pe canapea. Nu mi-a spus că nu e de serviciu în seara asta. Emerson doarme pe pieptul lui. N-o văd nicăieri pe Allysa.

— Bună!

Ryle nu ridică privirea şi nici nu mă salută. Dar nici nu-i nevoie să se uite la mine ca să-mi dau seama că îl supără ceva. Maxilarele încordate îl dau mereu de gol: e furios. Aş vrea s-o iau în braţe pe Emerson, dar doarme liniştită. O las în braţele lui Ryle.

— De când doarme?

în continuare, Ryle se uită la ecranul televizorului. Şi-a aşezat o mână pe spatele lui Emmy, cu un gest protector, iar cu cealaltă îşi sprijină ceafa.

— De când a început filmul, îmi zice.

Mă uit la televizor. Recunosc scena. Deci a trecut cam o oră de la începutul filmului.

în cele din urmă, Allysa intră în living, înseninând atmosfera.

— Bună, Lily! îmi pare rău că Emmy a adormit. Ne-am străduit s-o ţinem trează.

Pentru câteva clipe, eu şi Allysa schimbăm o privire. în tăcere, îşi cere iertare pentru prezenţa lui Ryle. Tot în tăcere, îi zic să nu-şi facă probleme. La urma urmei, era şi Ryle sunt fraţi. Nu pot avea pretenţia ca fostul meu soţ să nu treacă pe aici, când ştie că soră-sa stă cu fiica lui.

Ryla face un gest către Allysa.

— Te rog, vrei s-o pui pe Emerson în

pătuţul ei? Trebuie să vorbesc cu Lily.

Tonul lui dur ne alarmează şi pe mine, şi pe Allysa. Schimbăm iar o privire, în vreme ce prietena mea o ia pe Emmy de la pieptul lui Ryle. Tânjesc tot mai mult s-o iau în braţe.

Ryle se ridică de pe canapea. Pentru prima oară de când am intrat în cameră, se uită în ochii mei. Mă cântăreşte din cap până-n picioare. Observă ţinuta mea şi faptul că port tocuri. înghite în sec. Face un gest spre tavan. Vrea să vorbim pe terasa de pe acoperiş.

Indiferent care va fi subiectul conversaţiei, se pare că Ryle vrea intimitate deplină.

Iese din apartament. Mă uit spre Allysa, căutând îndrumare. îndată ce Ryle se îndepărtează destul încât să nu ne poate auzi, îmi spune:

— I-am zis că în seara asta trebuie să te duci la un eveniment.

— Mulţumesc că m-ai acoperit!

Allysa a jurat că n-o să-i sufle niciun cuvânt lui Ryle despre întâlnirea mea. Dar, dacă nu ştie că m-am văzut cu un bărbat, nu-mi dau seama de ce e aşa de furios.

— De ce e supărat?

Allysa dă din umeri.

— Habar n-am. Acum o oră, când a venit la noi, părea să fie OK.

Eu ştiu mai bine decât oricine că Ryle poate părea OK într-o clipă, iar în următoarea poate s-o ia razna. însă de obicei ştiu ce anume îi stârneşte crizele de furie.

Oare a aflat că am ieşit la o întâlnire? *Oare ştie că am fost cu Atlas?*

Odată ajunsă pe acoperiş, îl văd pe Ryle. Se sprijină de balustradă, privind în jos. De nelinişte,

stomacul mi s-a strâns ghem. în vreme ce mă apropii de el, tocurile mele ţăcăne pe podea.

Ryle îmi aruncă o privire scurtă.

— Arăți… *drăguț.*

O spune pe un ton care îi face replica să aducă mai degrabă cu o insultă decât cu un compliment. Sau poate că interpretez greșit, din cauza sentimentului de vină.

— Mulțumesc!

Mă sprijin de balustradă și aștept să-mi spună ce anume l-a supărat.

— Te-ai întors de la o întâlnire? cere să știe.

— Am fost la un eveniment.

Marșez pe minciuna Allysei. N-are niciun rost să fiu sinceră cu el. E prea devreme să știu dacă eu și Atlas vom avea o relație. în plus, adevărul l-ar înfuria și mai tare pe Ryle. îmi sprijin spatele de balustradă. îmi încrucișez brațele la piept și întreb:

— Ce s-a întâmplat, Ryle?

îmi răspunde abia după câteva secunde.

— Până-n seara asta, nu m-am uitat niciodată la filmul ăla animat.

încearcă să facă conversație de complezență sau chiar l-a deranjat ceva? Discuția asta mă bagă în ceață.

Dar apoi îmi pică fisa.

Jur că uneori pot fi o mare idioată. *Bineînțeles că e supărat.* Mai demult, mi-a citit toate jurnalele. După ce a aflat tot ce am scris despre *în căutarea lui Nemo,* știe cât de mult înseamnă filmul ăsta pentru

mine. Dar acum, când l-a văzut în sfârşit, a pus totul cap la cap.

Ryle se răsuceşte spre mine. Chipul lui are o expresie ca şi cum se simte trădat.

— Ai botezat-o *Dory* pe fiica noastră? mă ia el la rost, făcând un pas mai aproape. Ai ales al doilea prenume al fiicei mele ca să-ţi amintească de legătura ta cu *bărbatul ăla*?

Imediat, îmi simt pulsul zvâcnind în tâmple. *Bărbatul ăla*. îmi desprind ochii dintr-ai lui şi încerc să găsesc cuvintele potrivite. Când am ales ca al doilea prenume al lui Emerson să fie Dory, n-am făcut-o pentru Atlas. Filmul ăla avea o anumită importanţă pentru mine încă dinainte ca Atlas să apară în peisaj. însă poate c-ar fi fost bine să mă gândesc de două ori înainte de-a alege prenumele ăsta.

îmi dreg glasul, făcând loc pentru adevăr.

— Am ales prenumele pentru că personajul Dory m-a inspirat atunci când eram mică. Decizia mea n-are nicio legătură cu altcineva.

Ryle scoate un hohot exasperat, care dă de înţeles că se simte foarte dezamăgit.

— Lily, eşti culmea!

Aş vrea să-l contrazic, să-mi pledez cauza, dar încep să mă neliniştesc. Atitudinea lui reînvie frica pe care mi-o stârnea altădată. încerc să dezamorsez situaţia bătând în retragere.

îl anunţ:

— Mă duc acasă.

Mă îndrept spre scări, dar Ryle e mai iute decât mine. Mi-o ia înainte şi, dintr-odată, păşeşte între mine şi uşa care dă spre scări. Speriată, fac un pas

în spate. Bag o mână în buzunar, căutând telefonul. Poate că voi avea nevoie să chem pe cineva, ca să intervină între noi.

— O să-i schimbăm al doilea prenume, declară Ryle.

îi răspund cu voce fermă şi egală:

— Am botezat-o Emerson după fratele tău. Asta-i legătura pe care o ai tu cu numele ei. Al doilea prenume este legătura *mea* cu Emmy. Aşa e cinstit. Prea despici firul în patru.

Dau să păşesc pe lângă el, însă corpul lui se mişcă odată cu al meu.

Privesc în spate, calculând distanţa care mă desparte de balustradă. Nu cred că Ryle ar fi în stare să mă arunce peste ea, dar, dacă stau să mă gândesc, n-am crezut nici că ar fi capabil să mă azvârle pe scări.

— El ştie? întreabă Ryle.

Nu e nevoie să pronunţe numele lui Atlas. Ştiu foarte bine la cine se referă. Mă cuprinde vinovăţia. Cred că fostul meu soţ îşi dă seama de asta.

Atlas ştie că pe Emerson o mai cheamă şi Dory. M-am asigurat că-i spun. Dar, sincer vorbind, nu am facut-o de dragul lui Atlas. Am facut-o pentru *mine*. Dory era personajul meu preferat încă dinainte să ştiu că Atlas Corrigan există. O admiram pentru că era puternică. Şi sper ca, mai presus de toate, puterea lăuntrică să fie trăsătura pe care fiica mea o va dezvolta.

Reacţia lui Ryle îmi stârneşte dorinţa de a-mi cere scuze pentru că *în căutarea lui Nemo* are semnificaţie atât pentru Atlas, cât şi pentru mine, iar eu o ştiam atunci când am alergat în urma lui Atlas, pe stradă, ca să-i zic de al doilea prenume al lui Emerson.

Poate că Ryle are dreptul de a fi furios.

Dar aici e adevărata problemă: Ryle are dreptul să se înfurie, însă asta nu înseamnă că eu merit tot ce vine la pachet cu furia lui. Observ că am căzut iar în capcană: uit că nimic din

ce-aş putea face nu merită reacţiile violente pe care Ryle le-a avut în trecut.

Nu sunt perfectă, însă nu merit să mă tem pentru viaţa mea ori de câte ori fac o greşeală. Poate că alegerea acelui prenume a fost o greşeală despre care trebuie să discutăm mai pe îndelete, dar nu mă simt în siguranţă purtând o astfel de conversaţie pe un acoperiş, cu Ryle, fără martori.

— Mă sperii. Te rog, putem coborî?

Imediat, Ryle îşi schimbă complet atitudinea.

— Ei, hai, Lily!

Se îndepărtează de uşă, pe urmă se duce în capătul opus al terasei.

— Pur şi simplu ne certăm. Lumea se mai şi ceartă, ce *Dumnezeu*!

îmi întoarce spatele.

Uite c-a apărut şi manipularea, negarea. Cu toate că am toate motivele să mă tem, Ryle ar vrea să simt că e deplasat faptul că mi-e frică de el. Mă uit la el, întrebându-mă dacă cearta s-a terminat sau dacă mai are ceva de adăugat. Vreau să încheiem odată. Deschid uşa care dă spre scară.

— Lily, aşteaptă!

Mă opresc. Vocea lui e mult mai calmă. Poate că în seara asta e capabil să ducă o discuţie în contradictoriu, în loc să explodeze. Se apropie iar de mine, cu o expresie plină de suferinţă.

— Iartă-mă, Lily! Ştii ce simt faţă de orice are legătură cu el.

Ştiu cât se poate de bine; tocmai de asta m-am frământat
atât de mult la gândul că Atlas ar putea face parte din nou din viaţa mea. Simpla idee că voi fi nevoită să-l pun pe fostul meu soţ faţă-n faţă cu această informaţie e de-ajuns ca să mi se facă rău. Mai ales acum.

Ryle continuă:

— M-a deranjat gândul că e posibil să fi ales al doilea prenume al fiicei noastre anume ca să mă răneşti. Nu poţi avea pretenţia să nu fiu afectat de aşa ceva.

Mă sprijin de perete şi-mi încrucişez braţele la piept.

— N-a avut nicio legătură nici cu tine, nici cu Atlas. Îţi jur.

Numele vechiului meu prieten din adolescenţă pare să
plutească în aer aidoma unui lucru tangibil, pe care Ryle poate să-l lovească.

Dă aprobator din cap, cu o expresie mohorâtă. Totuşi, am senzaţia că a acceptat răspunsul meu. Ca să fiu cinstită, n-am idee dacă ar trebui să-l accepte. Poate că, la nivel subconştient, am ales prenumele *Dory* tocmai ca să-l rănesc. Nici măcar eu nu mai ştiu care-i adevărul. Furia lui mă face să-mi pun intenţiile la îndoială.

Toate astea îmi sunt dezgustător de familiare.

Pentru un timp, tăcem amândoi. Vreau să mă duc la Emerson, dar se pare că Ryle mai are ceva de spus. Se apropie mai mult de mine. îşi sprijină palma de perete, în dreptul capului meu. Mă simt uşurată că furia i s-a risipit, însă nu-mi place expresia din ochii lui. Nu e prima dată când mă priveşte aşa după ce ne-am despărţit.

Schimbarea lui de atitudine mă face să mă încordez toată. Se mai apropie câţiva centimetri –

da, e *prea* aproape – şi îşi apleacă fruntea spre mine.

îmi vorbeşte aproape în şoaptă.

— Lily, ce facem *noi* aici?

Nu-i dau niciun răspuns pentru că nu ştiu de ce a pus întrebarea. Pur şi simplu purtăm o discuţie. Una pe care el a început-o.

întinde o mână şi îmi atinge gulerul salopetei, care se iţeşte de sub haină. Ryle oftează, iar răsuflarea lui îmi agită firele de păr.

— Totul ar fi atât de uşor dacă noi am...

Se opreşte. Poate că încearcă să găsească vorbele potrivite. Cele pe care nu vreau să le aud.

Nu vreau să-l las să-şi încheie ideea.

— încetează, Ryle!

Nu adaugă nimic, însă nici nu se îndepărtează de mine. De fapt, mă tem c-o să se tragă şi mai aproape. Nimic din ce-am făcut până acum nu i-a dat de înţeles că e OK să-mi facă avansuri. Nu fac nimic care să-i dea speranţa că între noi doi ar putea exista altceva decât o relaţie civilizată, de copa- rentaj. M-am săturat să-mi tot pună limitele la încercare şi să-mi încalce voinţa.

— Şi dacă m-am schimbat? mă întreabă. Dacă m-am schimbat *pe bunei*

în ochii lui văd un amestec de sinceritate şi suferinţă.

Replica asta nu mă mişcă *absolut deloc.*

— Nu-mi pasă dacă te-ai schimbat, Ryle. Sper să te fi schimbat *cu adevărat,* dar nu e treaba mea să pun teoria asta la încercare.

Cuvintele mele îl lovesc în plin. îmi dau seama că se abţine să-mi trânteascăo replică răutăcioasă. Ştie că, în clipa asta, n-ar fi bine s-o facă. Tace, îşi fereşte privirea şi se îndepărtează. Pufnind frustrat, se îndreaptă spre scări. Sper că se duce în apartamentul lui. Trânteşte uşa în urmă.

Din motive evidente, nu îl urmez imediat. Am nevoie să stau puţin singură. Am nevoie să meditez la cele petrecute adineauri.

Nu e prima dată când mă întreabă ce facem noi doi, de parcă divorţul nostru e un joc pe care eu îl conduc. Uneori

îmi pune întrebarea asta, în treacăt, alteori mi-o scrie într-un mesaj. Câteodată o zice și pe o glumă. Ori de câte ori Ryle face aluzie la faptul că divorțul nostru e o prostie, îmi dau seama că e o tactică de manipulare. Crede că, dacă se poartă cu divorțul nostru ca și cum ar fi prostesc, în cele din urmă o să-i dau dreptate și o să-l primesc înapoi.

Viața lui ar fi mai ușoară dacă l-aș primi. Poate același lucru ar fi valabil și pentru viața Allysei și a lui Marshall, fiindcă, dacă ne-am împăca, n-ar mai trebui să-și facă griji cu privire la divorț și la relația lor cu Ryle.

Dar viața *mea* nu ar fi mai ușoară dacă ne-am împăca. Nu e nimic ușor atunci când te temi pentru propria siguranță de fiecare dată când greșești.

Nici viața lui *Emerson* nu ar fi mai ușoară. Am fost

şi eu în locul ei. Nu e deloc simplu să locuieşti într-o casă în care se petrec asemenea lucruri.

Vreau să aştept să-mi treacă supărarea înainte să mă întorc în apartamentul Allysei, dar supărarea nu trece. Pur şi simplu creşte cu fiecare treaptă pe care o cobor. Am impresia că reacţia mea la discuţia de adineauri e disproporţionată; sau poate că aşa m-am învăţat să cred când sunt în preajma lui Ryle. Poate că-i o combinaţie între ce s-a întâmplat pe acoperiş şi lipsa mea de somn. Poate că mă simt aşa inclusiv fiindcă aproape c-am stricat întâlnirea cu Atlas. Când ajung la uşa Allysei, emoţiile mă copleşesc.

Am nevoie de puţin timp ca să mă adun, înainte de a fi în preajma fiicei mele. Mă aşez pe podeaua culoarului şi izbucnesc în plâns. Nu-mi place să bocesc în public. Din păcate, mi se întâmplă destul de des. Mă trezesc de multe ori că mă simt copleşită. Nu-i de mirare: să divorţezi e copleşitor; să fii mamă

singură e copleşitor; la fel e să administrezi propria afacere şi să ai de-a face cu un fost soţ care încă îţi stârneşte teamă.

Pe deasupra, când Ryle spune ceva care sugerează că divorţul a fost o greşeală, în sufletul meu apare o frântură de teamă. Din când în când, şi eu mă întreb dacă viaţa mea ar mai fi la fel de complicată dacă încă aş avea un soţ cu care să împart munca de-a creşte un copil. Alteori, mă întreb dacă nu cumva exagerez fiindcă nu o las pe Emmy să stea cu tatăl ei peste noapte. Din păcate, relaţiile şi înţelegerile asupra custodiei nu vin la pachet cu un manual de instrucţiuni.

Habar n-am dacă fiecare decizie de-a mea este corectă, însă mă străduiesc. N-am nevoie să vină Ryle cu manipulări şi să semene îndoială în inima mea.

Aş vrea să fiu acasă, pentru că m-aş duce imediat la cutia cu bijuterii şi aş scoate de acolo lista cu motivele pentru care m-am despărţit de el. Ar trebui să-i fac o poză, ca să am lista în telefon. Cu siguranţă, am subestimat cât de dificile şi aiuritoare pot fi interacţiunile cu Ryle.

Oare cum reuşesc să se smulgă din relaţiile

abuzive oamenii care nu se bucură de resursele pe care le am eu, de reţeaua de sprijin a unei familii şi a prietenilor? Cum reuşesc să-şi păstreze forţa lăuntrică în fiecare secundă a fiecărei zile? Probabil că e de ajuns un singur moment de slăbiciune, şi fostul partener te poate convinge că ai luat o decizie greşită.

Orice persoană care şi-a părăsit partenerul manipulator şi abuziv şi a reuşit să nu se răzgândească ulterior merită o medalie, o statuie, poate chiar şi un film cu *supereroi*.

E evident că societatea ţine la mare cinste, de multă vreme, cu totul alţi eroi decât ar fi cazul. Sunt convinsă că e nevoie de

mai puţină forţă ca să ridici o clădire de la pământ decât să părăseşti definitiv o relaţie presărată de abuzuri.

Plâng deja de câteva minute când aud uşa Allysei deschi- zându-se. Privesc în sus şi-l văd pe Marshall. Duce doi saci plini cu gunoi. Când mă vede aşezată pe jos, încremeneşte.

— Ah..., îngaimă el.

Ochii lui fug încolo şi-ncoace, de parcă speră să găsească pe altcineva care să mă ajute. N-am nevoie de ajutor. Pur şi simplu vreau câteva clipe de răgaz, ca să-mi revin.

Marshall pune sacii de gunoi pe podea şi vine la mine. Se aşază şi el pe podeaua culoarului, faţă în faţă cu mine. îşi întinde picioarele. îşi scarpină un genunchi, cu o expresie de jenă.

— Nu prea ştiu ce să zic. Nu-s bun la chestii de-astea.

Stânjeneala lui mă face să râd printre lacrimi.

— N-am nimic. Uneori, când mă cert cu Ryle, simt nevoia să plâng.

Marshall îşi îndoaie un picior, ca şi cum se pregăteşte să se ridice şi să se ducă după Ryle.

— Te-a lovit?

— Nu. A fost destul de calm.

Marshall se așază iar pe podea. Poate pentru că el e cel care are nenorocul de-a fi aici, cu mine, îi împărtășesc toate gândurile mele.

— Cred că tocmai aici e problema: de data asta, Ryle chiar avea *dreptul* să fie supărat pe mine, și totuși s-a purtat destul de calm. Există ocazii când, chiar dacă ne certăm, situația nu degenerează. Și atunci încep să mă întreb dacă nu cumva am reacționat exagerat când i-am intentat divorț. La modul rațional, știu că nu a fost o reacție exagerată. Și totuși,

Ryle are un fel de-a sădi în mine o sămânţă de îndoială. Mă face să mă întreb dacă situaţia nu s-ar fi îmbunătăţit dacă i-aş fi acordat mai mult timp să se schimbe.

Mă simt aiurea că mă descarc în faţa lui Marshall. Nu-i corect faţă de el; Ryle e prietenul lui cel mai bun.

— Iartă-mă, Marshall! Nu-i problema ta.

— Allysa m-a înşelat.

Replica lui mă lasă năucă pentru câteva clipe.

— P-poftim?

— S-a întâmplat demult. între timp, ne-am rezolvat problemele şi ne-am împăcat, dar – al naibii să fiu! – m-a durut foarte tare. Mi-a frânt inima.

Clatin din cap, încercând să asimilez informaţia. Marshall continuă să vorbească:

— Relaţia noastră nu trecea printr-o fază bună. Eram la universităţi diferite, eram tineri şi ne străduiam să întreţinem o relaţie la distanţă. De fapt, n-a fost cine ştie ce dramă. Allysa era la o petrecere. Băuse prea mult şi s-a sărutat cu un tip. Dar apoi, deodată, şi-a adus aminte ce bărbat uimitor sunt. însă când mi-a mărturisit ce-a făcut... în viaţa mea n-am fost mai furios ca atunci. Niciodată nu mă simţisem aşa de rănit. Am vrut să mă răzbun, s-o înşel şi eu, ca să ştie cum e; am vrut să-i tai cauciucurile, să depăşesc limita pe cârdurile ei de credit şi să-i dau foc la toate hainele. Dar, indiferent cât de furios am fost, atunci când stătea în faţa mea

nici măcar o secundă nu m-am gândit să-i fac rău fizic. Mai degrabă voiam s-o îmbrăţişez şi să plâng pe umărul ei.

Marshall mă priveşte cu sinceritate.

— Când mă gândesc că Ryle te-a lovit... mă înfurii. Mă înfurii fiindcă îl iubesc. Chiar îl iubesc. încă din copilărie,

_ mi-a fost cel mai bun prieten. Nimic din ce-ai făcut sau din ce-ai face nu poate fi considerat o scuză pentru ca un bărbat să te lovească şi să justifice treaba asta prin faptul că era nervos. Lily, să ţii minte asta! Ai luat decizia corectă când ai încheiat relaţia. N-ar trebui să te simţi niciodată vinovată din cauza asta. Ar trebui să fii mândră de tine.

Nu mi-am dat seama cât de mult mă apăsau toate astea. Cuvintele lui Marshall parcă mi-au ridicat o greutate uriaşă de pe umeri. Cred c-aş fi în stare să plutesc.

Vorbele lui înseamnă foarte mult pentru mine. Am primit validare din partea unui om care-l iubeşte pe Ryle ca pe un frate, iar asta mi-a dat încredere, m-a făcut să mă simt bine.

— Marshall, n-ai dreptate. De fapt, te pricepi foarte bine la „chestii de-astea”.

Marshall îmi zâmbeşte, apoi mă ajută să mă ridic. Se duce să ducă gunoiul, iar eu intru în apartamentul lor. Vreau să ajung la fiica mea şi s-o strâng în braţe.

Capitolul treisprezece Atlas

E incredibil cum poate o seară să se transforme dintr-un eveniment la care am sperat ani întregi c-o să se întâmple în ceva care m-am temut ani întregi c-o să se întâmple.

Dacă n-aş fi primit mesajul acela, în parcarea din faţa florăriei lui Lily, mai mult ca sigur aş fi sărutat-o. însă vreau ca primul sărut pe care-l împărtăşim ca adulţi să nu fie tulburat de nimic.

Mesajul era de la Darin. Mă anunţa că maică-mea e la Bib's. Nu i-am spus lui Lily despre conţinutul mesajului, fiindcă încă nu îi mărturisisem că Sutton încearcă să se întoarcă în viaţa mea. Şi apoi, după ce i-am zis că mama m-a sunat, am regretat pe loc. întâlnirea noastră decurgea atât de bine, iar eu riscam să stric totul.

Nu i-am răspuns lui Darin. N-am vrut să tulbur întâlnirea mea cu Lily. însă nu i-am scris lui Darin nici măcar după ce eu şi Lily ne-am luat rămas-bun şi am plecat fiecare cu propria maşină. Am condus la întâmplare vreo jumătate de oră, gândindu-mă cum să procedez.

Văd că ţine morţiş să discute cu mine, dar sper că maică-mea s-a plictisit să mă aştepte. Nu m-am grăbit deloc să ajung la

restaurant, însă acum am sosit la bip’s. Trebuie să înfrunt situaţia.

Parchez pe aleea din spate, aşa încât să intru pe uşa din dos, în eventualitatea în care ea aşteaptă în lobbyul restaurantului sau la o masă. Nu sunt sigur că m-ar recunoaşte dacă ar da cu ochii de mine. Oricum, vreau avantajul de-a o lua pe nepregătite.

Darin observă când intru şi vine imediat la mine.

— Ai primit mesajul meu?

Dau din cap şi îmi scot haina.

— Da. E tot aici?

— Da, a insistat să aştepte. Am dus-o la masa opt.

— Mulţumesc.

Darin îmi aruncă o privire precaută.

— Poate că nu-i treaba mea, dar... aş putea jura că te-am auzit zicând că mama ta a murit.

Aproape că-mi vine să râd.

— N-am zis niciodată că-i *moartă*. Am zis că a dispărut. E o diferenţă.

— Vrei să-i zic că în seara asta nu mai vii la restaurant?

Probabil că Darin simte că se apropie o furtună.

— Nu-i nevoie. Presimt că n-o să plece decât după ce o să vorbesc cu ea.

Schiţează un gest aprobator, apoi se întoarce în bucătărie, la blatul lui de lucru.

Mă bucur că Darin nu-mi pune alte întrebări, cu

atât mai mult cu cât nu știu nici de ce a venit maică-mea aici și nici ce fel de persoană e în prezent. Probabil vrea bani. Aș fi în stare să-i dau bani, dacă așa n-aș mai fi nevoit să am de-a face cu ea niciodată, nici măcar la telefon.

Ar trebui să mă pregătesc, în caz că exact asta vrea. Intru în birou, scot un teanc de bancnote din seif, apoi ies pe uşile bucătăriei direct în sala de mese. Ezit o clipă înainte de a-mi îndrepta privirea spre masa opt.

Sunt uşurat să constat că stă cu spatele la mine.

Inspir adânc, ca să mă calmez, şi mă îndrept spre ea. Nu vreau să fiu nevoit s-o îmbrăţişez ori să mă prefac amabil. Prin urmare, imediat ce ochii noştri se întâlnesc, mă aşez la masă, în faţa ei.

Are aceeaşi expresie nepăsătoare dintotdeauna. Colţurile gurii lasă să se ghicească o uşoară încruntare, dar încruntarea asta a fost prezentă dintotdeauna. Maică-mea se încruntă permanent, chiar dacă doar lăuntric.

Pare îmbătrânită. Au trecut doar vreo treisprezece ani de când am văzut-o ultima oară, şi cu toate astea ridurile de la colţurile ochilor şi din jurul gurii o îmbătrânesc cu câteva decenii.

Mă scrutează pentru câteva clipe. Ştiu că arăt foarte diferit faţă de cum arătam în ziua când m-am întors acasă, rugând-o să mă primească înapoi. Nu dă niciun semn că e surprinsă de aspectul meu. Pare complet pasivă şi indiferentă, de parcă eu ar trebui să vorbesc primul. Nu scot niciun cuvânt.

— Toate astea sunt ale tale? mă întreabă într-un sfârşit, gesticulând de jur împrejur.

Dau aprobator din cap.

— Uau!

Dacă ar asista altcineva la discuţia asta, ar putea

crede că maică-mea e impresionată. Dar nimeni n-o cunoaşte la fel de bine ca mine. Exclamaţia asta se vrea a fi sarcastică, umilitoare. Ca şi cum, în realitate, vrea să-mi zică: *Uau! Atlas, nu eşti destul de deştept ca să ai aşa ceva.*

— Câţi bani îţi trebuie?

îşi dă ochii peste cap.

— N-am venit pentru bani.

— Şi-atunci, ce vrei? îţi trebuie un rinichi? Poate o *inimă*?

Se lasă pe spate în scaun, cu mâinile în poală.

— Uitasem cât de dificil e să discut cu tine.

— în cazul ăsta, de ce mai încerci?

Mama mijeşte ochii. îl cunoaşte doar pe acel Atlas care se simţea intimidat de ea. Nu mai sunt intimidat de ea. Doar supărat şi dezamăgit.

Pufneşte, apoi îşi sprijină iar braţele de masă, unindu-şi palmele. îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu-l găsesc pe Josh. Speram că poate ai vorbit tu cu el.

Da, a trecut multă vreme de când n-am mai vorbit cu

mama, dar nu-mi amintesc de nimeni pe nume Josh. Cine dracu e Josh? Vreun nou iubit de-al ei, despre care ar trebui să ştiu? Oare Sutton încă ia droguri?

— Mereu fuge de-acasă, dar niciodată n-a fost plecat aşa de mult timp. Cei de la şcoala lui mă ameninţă că, dacă Josh nu revine la şcoală, o să depună plângere la poliţie împotriva

Sunt total derutat.

— Cine e Josh?

îşi dă capul pe spate, iritată că nu ţin pasul.

— *Josh.* Fratele tău mai mic. A fugit iar

de acasă.

Fratele... meu?

Am un frate?!

[1] în original, *to file truancy charges*. în SUA, părinţii unui copil cu vârsta sub doisprezece ani pot primi pedepse penale dacă nu îşi îndeplinesc obligaţia dc a-şi trimite copilul la şcoală.

— Ştiai că părinţii pot face închisoare dacă copiii lor lipsesc mult de la şcoală? Atlas, e posibil *să fiu închisă.*

— Am un *firatei*

— Când ai fugit de acasă, ştiai că sunt însărcinată.

Nu ştiam absolut deloc...

— Nu am fugit. M-ai dat afară.

Habar n-am de ce îi zic chestia asta; ştie foarte bine care e adevărul. Pur şi simplu încearcă să dea vina pe altcineva. însă acum înţeleg de ce m-a dat afară atunci: aşteptau un copil, iar în familia lor nu mai era loc pentru mine.

Ridic braţele şi-mi împreunez palmele la ceafă. Sunt frustrat. Şocat. Pe urmă le las să cadă pe masă. Mă aplec spre maică-mea şi cer lămuriri:

— Am un *fratei* Câţi ani are? Cine-i tatăl? E fiul lui Tim?

— Are unsprezece ani. Da, Tim e tatăl lui, dar a plecat acum câţiva ani. Nici măcar nu ştiu unde locuieşte.

Aştept ca informaţiile astea năucitoare să mi se sedimenteze în minte. Mă aşteptam să aud orice din partea ei; orice, numai *asta* nu. Am o mulţime de întrebări să-i pun, dar acum cel mai important este să ne dăm seama unde e puştiul.

— Când l-ai văzut ultima oară? mă interesez.

— Cam cu două săptămâni în urmă.

— Şi l-ai declarat dispărut la poliţie?

Maică-mea face o grimasă.

— Nu. Bineînţeles că nu. Josh n-a dispărut. Pur şi simplu vrea să mă calce pe nervi.

îmi masez tâmplele, ca să mă calmez şi să nu ridic vocea, încă nu pricep cum de m-a găsit şi nici de ce are impresia că un copil de unsprezece ani vrea să-i dea o lecţie. Acum, singura mea grijă e să-l găsesc.

— Te-ai mutat înapoi în Boston? A dispărut din Boston?

Maică-mea are o mutră nedumerită.

— Dacă m-am mutat înapoi?

Parcă vorbim limbi diferite.

— Te-ai mutat înapoi aici sau încă locuieşti în Mâine?

— O, Doamne! mormăie ea, încercând să-şi amintească. M-am întors aici acum vreo zece ani, când Josh era bebeluş.

Adică locuieşte aici de zece ani?

— Atlas, o să mă aresteze.

Fiul ei a dispărut de două săptămâni, iar pe ea o îngrijorează mai mult c-o să fie arestată decât soarta lui. *Unii oameni nu se schimbă niciodată.*

— Ce trebuie să fac? o întreb.

— Nu ştiu. Am sperat că Josh a luat legătura cu tine şi că, poate, ştii unde e. Dar dacă nici măcar n-ai ştiut de existenţa lui…

— De ce să ia legătura cu mine? Ştie despre mine? Ce anume i-ai spus?

— În afară de numele tău, nu ştie nimic. La urma urmei, n-ai fost niciodată prin preajmă.

Simt că adrenalina goneşte prin mine aşa de năvalnic, încât mă mir că în clipa asta încă stau la masă, în faţa ei. Când mă aplec iar spre ea, tot corpul mi-e încordat.

— Stai să văd dac-am înţeles bine. Am un frate mai mic despre care n-am ştiut, iar el are impresia că nu-mi pasă de existenţa lui?

— Atlas, nu cred că se gândește prea mult la tine. Ai fost absent de când se știe.

Se înșală. Orice puști de vârsta lui s-ar gândi la fratele despre care crede că l-a abandonat. Sunt convins că Josh mă

urăşte. La naiba! Probabil că el a fost cel care...

Rahat! Bineînţeles că el a fost!

Asta explică foarte multe. Aş pune pariu pe ambele mele restaurante că el le-a vandalizat. De asta modul în care a scris greşit *asshole* îmi era aşa de cunoscut. Puştiul are unsprezece ani; mai mult ca sigur e în stare să găsească pe Google informaţii despre restaurantele mele.

— Unde locuieşti acum? o întreb.

Stânjenită, se foieşte pe scaun.

— în ultimele luni, am stat la motelul Risemore. încă n-am găsit o locuinţă de închiriat.

— Du-te înapoi la motel. Poate c-o să se întoarcă acolo.

— Nu-mi mai permit să stau acolo. Acum sunt între slujbe, aşa că locuiesc acasă la un prieten pentru câteva zile.

Mă ridic şi iau din buzunar teancul de bancnote scos din seif. îl las să cadă pe masă, în faţa ei.

— Zilele trecute m-ai sunat de pe mobilul tău?

Dă aprobator din cap şi întinde mâna spre bani.

îi zic:

— O să te sun dacă aflu ceva. Du-te înapoi la motel şi încearcă să închiriezi aceeaşi cameră. Josh are nevoie să fii acolo, în caz că se întoarce.

Maică-mea dă iar din cap. Pentru prima oară, pare oarecum ruşinată. O las să se confrunte cu propria ruşine fără să-mi iau rămas-bun de la ea. Sper că simte măcar o frântură din cum m-a făcut ea să mă simt atâta amar de timp. Sper că se simte aşa cum l-a făcut să se simtă pe fratele meu mai mic.

Nu-mi vine să cred! A născut, dar nu i-a trecut prin cap să-mi dea de ştire?

Traversez bucătăria şi ies pe uşa din spate. Pe alee nu e nimeni. îmi iau un mic răgaz, ca să-mi revin. Nu cred c-am mai fost vreodată aşa de şocat. Copilul ei e undeva în Boston, singur pe străzi, iar ea a aşteptat două săptămâni înainte să ia măsuri?! în definitiv, de ce mă mai mir? Aşa e ea. Aşa a fost mereu.

Telefonul meu începe să sune. Sunt atât de nervos, că-mi vine să-l arunc în tomberon. Dar când văd că mă sună Lily, vrând să facem un apel video, mă stăpânesc.

Glisez degetul pe ecran. Sunt gata să-i zic că nu e cel mai potrivit moment pentru o discuţie, însă apoi faţa ei apare dinaintea mea. Deodată, mi se pare un moment foarte potrivit să stăm de vorbă. Chiar dacă a trecut abia o oră de când ne-am văzut faţă în faţă, mă simt uşurat că m-a sunat. Aş da orice ca să pot trece prin ecran şi să ajung la ea, ca s-o îmbrăţişez.

— Bună!

încerc să vorbesc pe un ton normal, însă vocea mea are un fel de duritate care se face simţită. Iar Lily îşi dă seama de asta. O văd în expresia ei plină de îngrijorare.

— Eşti bine, Atlas?

Dau aprobator din cap.

— După ce m-am întors la muncă, situaţia a cam luat-o razna. Dar sunt bine.

îmi oferă un zâmbet trist.

— Mda, şi la mine s-a întâmplat la fel.

La început nu mi-am dat seama. Acum văd: pare că a plâns. Ochii ei sunt strălucitori şi puţin umflaţi.

— Dar *tu* te simţi bine? întreb.

încă un zâmbet forţat din partea ei.

— O să mă simt bine. Am vrut doar să-ţi mulţumesc, înainte să mă duc la culcare.

Nu-mi place deloc că în clipa asta nu e lângă mine şi că e tristă. îmi aduce aminte prea mult de toate dăţile când am văzut-o tristă, în adolescenţa noastră. Cel puţin atunci eram aproape de ea şi puteam s-o îmbrăţişez. *Poate că încă mai pot.*

— O îmbrăţişare ţi-ar fi de ajutor?

— Evident! O să-mi revin după ce dorm. Vorbim mâine, OK?

Habar n-am ce s-a întâmplat între sfârşitul întâlnirii noastre şi apelul ăsta, dar mi-e clar că Lily pare înfrântă. îmi oglindeşte foarte mult starea mea interioară.

— Durează doar două secunde să te îmbrăţişez. în plus, o să dormi mult mai bine. O să mă întorc la restaurant cât ai clipi. Dă-mi adresa!

Un surâs mic străbate prin tristeţea ei.

— Adică o să conduci şapte kilometri doar ca să mă îmbrăţişezi?

— Aş fi în stare să *alerg* şapte kilometri doar ca să te îmbrăţişez.

Surâsul ei devine mai larg.

— îţi scriu adresa mea într-un mesaj. Dar să nu baţi prea tare la uşă. Tocmai am culcat-o pe Emmy.

— Pe curând!

Capitolul paisprezece Lily

N-am mai ieşit la întâlniri de multă vreme. Prin urmare, habar n-am dacă *îmbrăţişare* e un nume de cod pentru altceva.

Mai mult ca sigur, îmbrăţişare încă înseamnă pur şi simplu o îmbrăţişare.

Eu de-abia dacă pot ţine pasul cu reţelele de socializare, darămite să mai şi fiu la curent cu argoul. Jur că sunt cel mai defazat şi demodat *millenial* pe care-l ştiu. Ai crede că am sărit peste Generaţia Z şi m-am oprit direct la Boomer. Sunt un *millenial Boomer*. Un *boolennial*. Maică-mea e şi ea un Boomer, şi totuşi ştie mai multe despre chestiile astea decât mine. La urma urmei, ea e cea care are un iubit nou. Ar trebui s-o sun şi s-o rog să-mi dea câteva sfaturi.

Mă spăl pe dinţi, în eventualitatea în care, de fapt, o îmbrăţişare înseamnă un *sărut*. Pe urmă îmi schimb hainele de două ori, până când mă trezesc că port iar pijamaua pe care o purtam când am vorbit cu el. Mă chinui prea mult să pară că nu m-am străduit. E greu să fii femeie…

Mă plimb de colo-colo prin apartament, aşteptând cu nerăbdare să aud o bătaie în uşă. Nu ştiu de ce sunt aşa de agitată. Doar l-am văzut ceva mai devreme, iar azi am petrecut trei ore împreună.

Mă rog, de fapt, una şi jumătate, dacă punem la socoteală puiul de somn pe care l-am tras în parcarea restaurantului la care n-am mai ajuns.

La un moment dat, aud un ciocănit uşor. Ştiu că e Atlas, dar tot mă uit pe vizor.

Chiar şi distorsionat de lentila vizorului, arată foarte bine. Zâmbesc când observ că şi el şi-a schimbat hainele. Când am ieşit în oraş, purta un pardesiu negru. Acum şi-a pus un hanorac simplu, gri.

Dumnezeule, cât de mult îmi place!

Deschid uşa, iar Atlas nu pierde deloc timpul; imediat, mă ia în braţe.

Mă strânge aşa de tare, că aş vrea să-l întreb ce s-a întâmplat în ultima oră. Dar tac. îl strâng şi eu în braţe. îmi sprijin obrazul de umărul lui şi mă bucur de prezenţa liniştitoare a lui Atlas.

Nici măcar n-a intrat în apartament. Stăm înlănţuiţi în prag. S-a dat cu parfum. îmi place. Mirosul îmi aduce aminte de vară, de parcă Atlas dinadins a vrut să alunge frigul de afară. La întâlnirea noastră era foarte îngrijorat că miroase a usturoi, deşi eu nu simţeam altceva decât parfumul lui.

îmi cuprinde ceafa în palmă.

— Tu eşti OK?

Răspunsul meu răsună înfundat:

— Acum sunt OK. Tu?

Oftează. Nu-mi spune că ar fi bine. însă îi aud răspunsul în răsuflarea asta prelungă. Pe urmă se

desprinde uşor de mine. Ridică o mână spre mine şi-şi trece degetele de-a lungul unei şuviţe de păr.

— Sper să dormi bine în noaptea asta, Lily.

— Şi eu sper la fel.

— în noaptea asta, nu mă duc acasă. O să rămân la restaurant. E o poveste lungă. Trebuie să mă întorc. O să-ţi zic mâine ce s-a întâmplat.

Mi-aş dori să-l invit să intre şi să-mi povestească tot chiar acum, însă ştiu că, dacă Atlas ar avea chef să rămână la mine şi să mi se confeseze, ar face-o din proprie iniţiativă. Eu, una, categoric n-am starea necesară pentru a vorbi despre Ryle, deci n-o să-l silesc pe Atlas să-mi spună ce anume i-a stricat seara. Doar că aş vrea să se simtă mai bine.

Deodată, îmi vine o idee.

— Mai vrei ceva de citit?

în ochii lui văd o sclipire de entuziasm.

— De fapt, chiar vreau.

— Aşteaptă aici!

Mă duc în dormitor şi scotocesc prin cutia mea, după următorul jurnal. îl găsesc şi i-l aduc.

— Ăsta e un pic mai explicit, îl tachinez eu.

Cu o mână, Atlas ia jurnalul, iar cu cealaltă mă ia pe după spate şi mă trage lângă el. Apoi, fulgerător, îmi fură un sărut. I'. aşa de uşor şi de iute, încât abia după aceea îmi dau seama i e se întâmplă.

— Noapte bună, Lily!

— Noapte bună, Atlas!

Nu ne clintim. Am senzaţia că, dacă ne desprindem unul tic celălalt, o să mă doară. Atlas mă strânge şi mai tare la piept, pe urmă buzele lui

coboară aproape de clavicula mea, unde bluza de pijama îmi ascunde tatuajul. Cel despre care Atlas nu i lui știe. Mă sărută acolo și apoi, din nefericire, pleacă.

După ce închid uşa, îmi sprijin fruntea de ea. Simt toate emoţiile care vin odată cu sentimentul de a fi îndrăgostit, dar de data asta sunt însoţite de şovăială şi de îngrijorare, deşi el e Atlas, unul dintre băieţii buni.

Ryle e de vină. A distrus până şi bruma de încredere pe care o mai aveam în bărbaţi, încredere deja şubrezită de tatăl meu.

Pe de altă parte, cred că dragostea pe care o simt e un semn că Atlas are puterea de a-mi restitui ceea ce mi-au furat tatăl meu şi Ryle. îmi dau seama cum ar reacţiona Ryle dac-ar şti. Brusc, un bolovan ia locul fluturaşilor care, până adineauri, mi se agitau în piept.

Cu cât mă bucur mai mult de interacţiunile mele cu Atlas, cu atât sunt mai îngrozită la gândul că va trebui să-i dau vestea asta fostului meu soţ.

Capitolul cincisprezece Atlas

Când eram în Armată, locuiam cu un prieten de-al meu care avea rude în Boston. Unchiul şi mătuşa lui se pregăteau să se pensioneze şi voiau să-şi vândă restaurantul. Localul se numea Milla's. într-un an, când eram în permisie, am trecut pe acolo şi m-am îndrăgostit de locul acela. Aş putea pune afecţiunea mea pe seama mâncării sau pe faptul că restauran- iiil era situat în Boston, însă adevărul e că m-am îndrăgostit de el datorită copacului care creştea în mijlocul sălii de mese principale.

(Copacul acela îmi amintea de Lily.

Dacă e ca un lucru să-ţi aducă aminte de prima ta dragoste, probabil că un copac e ultimul la care te-ai gândi. La nmia urmei, copaci sunt peste tot. Poate că de asta m-am gândit la Lily în fiecare zi, încă de când aveam optsprezece .mi. Un alt motiv e faptul că până şi acum simt că doar dato- i iu ei am rămas în viaţă.

Atunci când restaurantul a fost scos la vânzare, m-am sim- ţii atras de el. în plus, locul venea la pachet cu o bucătărie i omplet utilată şi cu angajaţi. Nu-mi pusesem în minte să am I ii i >pi iul restaurant imediat ce aveam să mă retrag din Armată. Planul meu fusese să mă angajez drept

chef, ca să acumulez

experienţă, însă atunci când această ocazie s-a ivit, n-am putut să refuz. Am pus la bătaie banii pe care îi puseserăm deoparte cât timp lucraserăm că puşcaş marin şi am făcut un împrumut bancar, am cumpărat restaurantul, i-am schimbat numele şi am creat un meniu nou.

Uneori mă simt vinovat pentru succesul de care s-a bucurat Bib's, de parcă n-am făcut mare lucru ca să-l merit. Am „moştenit" nu doar angajaţii, care ştiau foarte bine ce au de făcut, ci şi clienţii fostului local. Nu mi-am clădit afacerea de la zero. Poate că asta explică de ce mă simt ca un impostor atunci când lumea mă felicită pentru succesul restaurantului.

Şi tot din acest motiv am deschis Corrigan's. Nu cred că am vrut să demonstrez ceva altcuiva în afară de mine însumi. Pur şi simplu am vrut să văd dacă sunt capabil să creez un restaurant. Am vrut să mă confrunt cu provocarea de a face ceva de la zero, de

a vedea afacerea înflorind şi dezvoltându-se. Asta-mi aduce aminte de ce a scris Lily în jurnal: îi plăcea să cultive plante în grădina ei ca să le vadă crescând.

Probabil de-asta sunt mai protector faţă de Corrigan's decât faţă de Bib's: pentru că am clădit afacerea asta de la cap la coadă. Probabil că tot din acest motiv am făcut mai multe eforturi pentru a proteja restaurantul: Corrigan's are un sistem de supraveghere şi securitate. Spre deosebire de Bib's, e mult mai greu să pătrunzi acolo cu forţa.

Am hotărât să-mi petrec noaptea la Bib's, deşi, dacă ar fi să mă iau după „programul" puştiului-infractor, ar fi rândul lui Corrigan's să fie vandalizat. În prima noapte a venit la Bib's, în a doua noapte la Corrigan's, pe urmă a făcut o pauză de câteva zile, iar următoarele două incidente au avut loc la Bib's. Poate mă înşel, dar presimt c-o să apară iar aici, înainte de a se duce

la Corrigan’s. E mult mai uşor să intri prin efracţie în Bîb’s. Sper să-l prind în noaptea asta.

Dacă-i e foame, cu siguranţă o să vină aici. M-am ascuns ceva mai departe de tomberon şi acum aştept. Am luat unul dintre scaunele ponosite, pe care angajaţii mei fumători le folosesc când ies în pauză de ţigară, iar acum îmi omor timpul citind. Cuvintele lui Lily îmi ţin companie. Ba chiar m-au acaparat atât de mult de câteva ori, încât am uitat că ar trebui să fiu cu ochii în patru.

N-am cum să fiu sigur că puştiul care-mi vandalizează restaurantele este fratele meu, însă sincronizarea dă de bănuit. În plus, insultele „cu adresă” pe care le-a scris au noimă, dacă vin din partea unui puşti care mă disprețuiește. Nu-mi pot închipui cine altcineva ar putea fi mai furios pe mine decât un băiat care se simte abandonat de fratele lui mai mare.

E aproape două dimineaţa. Verific pe telefon dacă totul e în regulă la Corrigan’s – am instalat o aplicaţie anume în acest scop. Se pare că nici acolo nu se întâmplă nimic.

Continui lectura jurnalului, deşi m-a durut să citesc ultimele pagini. Nu mi-am dat seama cât de mult a afectat-o pe l.ily plecarea mea din Boston. Cu mintea mea de-atunci, îmi închipuiam că sunt o

povară pentru ea. Habar n-aveam cât de mult *îi îmbogăţisem eu* viaţa. Să-i citesc scrisorile din acea perioadă a fost mai greu de cât m-am aşteptat. Am crezut c-o să fie interesant să-i citesc gândurile aşternute pe hârtie, însă, după ce m-am apucat de lectură, mi-am adus aminte de copilăria plină de cruzime de care am avut parte amândoi. M-am detaşat total de viaţa mea din copilărie, aşa că nu mă prea gândesc la ea, dar săptămâna asta am fost silit să mă confrunt ilin plin, din nou, cu acea etapă urâtă a vieţii mele. Informaţiile

aflate din jurnalele lui Lily, vizita mămică-mii, vestea că am un frate – toate lucrurile de care am fugit au săpat în lemnul corăbiei mele, iar acum simt că sunt în pericol să mă scufund.

Şi totuşi, cu o sincronizare perfectă, Lily a reapărut în viaţa mea tocmai la timp. Mi se pare că e prezentă de fiecare dată atunci când am nevoie de ajutor.

Răsfoiesc restul paginilor. Observ că am ajuns la jumătatea ultimei „intrări". îmi amintesc foarte puţin din ce s-a petrecut în noaptea aceea, din cauza deznodământului oribil. într-un fel, nu vreau să trăiesc acele evenimente din perspectiva lui Lily, dar nu pot răbda să nu ştiu cum s-a simţit cu ani în urmă, când am plecat.

Continui lectura.

Mi-a luat mâinile într-ale lui şi mi-a spus că o să se înroleze în Armată mai devreme decât îşi propusese, apoi a adăugat că nu poate pleca fără să-mi mulţumească. A zis că o să fie plecat patru ani şi că nu vrea ca eu, o fată de

şaisprezece ani, să nu-mi trăiesc viaţa fiindcă îmi aştept iubitul, deşi nu apuc să-l văd.

Următoarele lui cuvinte l-au făcut să lăcrimeze: „Lily, viaţa e sucită. Nu trăim !a nesfârşit, aşa că e nevoie să facem tot ce putem pentru ca anii noştri să fie cât mai împliniţi. N-ar trebui să ne irosim timpul cu lucruri care e posibil să se întâmple într-o bună zi ori poate niciodată".

Am înţeles mesajul. Atlas pleca în Armată şi nu dorea să mă agăţ de amintirea lui cât timp avea să lipsească.

De fapt, nu se despărţea de mine, fiindcă nu fuseserăm niciodată cu adevărat împreună. Fuseserăm doi oameni care s-au ajutat la nevoie şi ale căror inimi s-au contopit.

Mi-a fost greu să ştiu că un băiat care nici măcar nu mă revendicase renunţa acum la mine. În tot timpul petrecut împreună, amândoi am ştiut că ceea ce se ţesuse între noi nu va dura la nesfârşit. În împrejurări normale, dacă am fi fost una dintre perechile acelea obişnuite de adolescenţi şi dacă el ar fi dus o viaţă precum a altora, am fi putut deveni un cuplu care se iubeşte şi care trăieşte o viaţă în care cruzimea nu îşi arată faţa.

În seara aceea, nici măcar n-am încercat să-l conving să se răzgândească. Simt că între noi există o legătură pe care nici măcar focul iadului nu o poate destrăma. Simt că, dacă el pleacă în Armată, iar eu îmi văd mai departe de viaţă, totul se va rezolva la momentul potrivit.

„O să-ţi promit ceva", mi-a zis. Atunci când viaţa mea va fi îndeajuns de bună ca să faci parte din ea, o să te caut. Dar nu vreau să mă aştepţi, pentru că s-ar putea să nu se întâmple niciodată. "

Promisiunea lui nu mi-a plăcut, pentru că putea avea două semnificaţii. Fie Atlas credea că nu va scăpa viu din Armată, fie nu credea că viaţa lui va fi vreodată destul de bună pentru mine.

Viaţa lui deja era îndeajuns de bună pentru mine. M-am silit să dau din cap şi să zâmbesc. „Dacă nu vii să mă cauţi, o să te caut eu. Şi să ştii că n-o să fie drăguţ, Atlas Corrigan. "

A râs de ameninţarea mea. „Păi, n-o să-ţi fie greu să mă găseşti. Ştii foarte bine unde voi fi. "

I-am surâs şi am zis: Acolo unde totul e mai bine". Mi-a zâmbit şi el: „în Boston."

Și apoi m-a sărutat.

Ellen, eşti adultă şi intuieşti prea bine ce a urmat, dar tot nu mă simt în largul meu să-ţi povestesc ce s-a petrecut în următoarele ore. Hai să zicem doar atât: ne-am sărutat mult. Am râs mult. Am iubit mult. Am răsuflat din greu. Mult. Şi amândoi am fost nevoiţi să ne înăbuşim strigătele şi să facem cât mai puţin zgomot, ca să nu fim prinşi.

Când am terminat, Atlas m-a strâns lângă el. M-a sărutat şi m-a privit drept în ochi.

„ Te iubesc Lily! Te iubesc pe tine, cu totul, tot ce reprezinţi! Te iubesc!”

Ştiu: cuvintele astea sunt rostite cam des, mai ales de adolescenţi. De multe ori, o spun mai devreme decât ar trebui şi în situaţii când nu e neapărat vorba despre dragoste. Dar când Atlas mi-a spus că mă iubeşte, ştiam că, de fapt, nu însemna că e îndrăgostit de mine. Nu era acel gen de declaraţie de dragoste.

Închipuie-ţi toate persoanele pe care le întâlneşti în viaţă. Sunt atât de multe. Vin către tine ca nişte valuri, sosind şi plecând odată cu mareea. Unele valuri sunt mult mai înalte şi au un impact mai mare decât altele. Câteodată, valurile răscolesc obiecte de la fundul apei şi le aruncă pe ţărm – urme lăsate în nisip, care dovedesc că valurile au trecut pe acolo cu mult după ce mareea se retrage.

La asta se referea Atlas când mi-a zis că mă iubeşte. Voia să-mi transmită că sunt cel mai mare val pe care îl întâlnise vreodată şi că adusesem cu mine atâtea lucruri, încât urmele mele aveau să rămână mereu, chiar şi când mareea se retrage.

După aceea mi-a spus că are un cadou pentru mine, de ziua mea. Era un magnet de frigider. În partea de sus

scria „Boston”, iar în partea de jos, cu litere minuscule, scria „Acolo unde totul e mai bine”. I-am zis c-o să-l păstrez mereu și că, de fiecare dată când îl voi privi, mă voi gândi la el.

Când am început scrisoarea asta, am zis că a șaisprezecea mea aniversare a fost una dintre cele mai fericite zile din viața mea. Și, până în clipa aceea, chiar așa a fost.

Dar următoarele minute au schimbat totul.

În seara aceea nu îl așteptam pe Atlas, așa că nu mi-a trecut prin minte să încui ușa dormitorului meu. Tata a auzit că vorbeam cu cineva, iar când a dat ușa de perete și m-a văzut în pat cu Atlas, s-a înfuriat la culme. Iar Atlas era în dezavantaj, fiindcă nu era pregătit pentru ce a urmat.

Cât voi trăi, n-o să uit clipele acelea. Eram total neputincioasă. Tata l-a atacat pe Atlas cu o bâtă de baseball. Nu se auzeau decât țipetele mele și sunetul oaselor zdrobite.

Nici acum nu știu cine a chemat poliția. Sunt aproape sigură că mama a facut-o. Deși au trecut șase luni de atunci, n-am discutat niciodată despre noaptea aceea. Când polițiștii au intrat în dormitorul

meu şi l-au luat cu forţa pe tata de pe Atlas, nici nu-l mai recunoşteam. Era plin de sânge.

Eu eram disperată.

Absolut disperată.

Pe lângă ambulanţa chemată pentru Atlas, au trebuit să cheme una şi pentru mine, pentru că nu mai puteam respira. A fost primul şi ultimul meu atac de panică.

Nimeni nu vrea să-mi spună unde e Atlas şi nici dacă e teafar. Taică-miu n-a fost arestat pentru faptele lui.

S-a răspândit vestea că Atlas locuia în casa părăsită şi că nu avea adăpost. Tata a fost aplaudat pentru gestul lui eroic: îşi salvase fiica de băiatul vagabond care o manipulase şi o convinsese să se culce cu el.

Tata a susţinut că am focut toată familia de ruşine, deoarece le dădusem tuturor din oraş un subiect de bârfa. Şi, crede-mă, chiar şi acum mai bârfesc. Azi, în autobuz, Katie îi zicea cuiva că a încercat să mă prevină despre Atlas. Cică a ştiut că e piază rea îndată ce l-a văzut. Ce rahat! Dacă Atlas ar fi fost cu mine, în autobuz, probabil că mi-aş fi ţinut gura şi m-aş fi purtat cu maturitate, aşa cum m-a învăţat el să fac. Dar eram aşa de furioasă, că m-am răsucit spre Katie şi i-am zis să se ducă dracului. I-am spus că Atlas e un om mai bun decât o să fie ea vreodată şi că, dacă mai aud că-l vorbeşte de rău, o să regrete amarnic.

Katie şi-a dat ochii peste cap şi a zis: „Isuse, Lily! Te-a spălat pe creier? Era un şarlatan. Probabil că se droga. S-a folosit de tine ca să obţină mâncare şi sex, iar tu încă îi iei apărarea?"

A avut noroc că în momentul ăla autobuzul a oprit în dreptul casei mele. Mi-am înşfăcat rucsacul şi am coborât, pe urmă am intrat în casă şi am plâns în camera mea trei ore. Acum mă doare capul. Ştiu că singurul lucru care m-ar ajuta să mă simt mai bine e să aştern totul pe hârtie. De şase luni amân să scriu scrisoarea asta.

Nu te supăra, Ellen, dar încă mă doare capul. Şi

inima mă doare, poate chiar mai mult decât ieri. Scrisoarea asta nu m-a ajutat deloc.

N-o să-ţi mai scriu pentru o vreme. Când îţi scriu, îmi aduc aminte de el, şi e mult prea dureros. Până când va veni să mă caute, o să mă prefac că mă simt bine. O să mă prefac că înot, când, de fapt, doar plutesc. Abia dacă reuşesc să-mi ţin capul la suprafaţă.

—Lily

Termin de citit ultima pagină şi închid jurnalul.

Nu ştiu ce ar trebui să simt. Cert e că mă trec tot felul de emoţii: furie, iubire, tristeţe, fericire.

Mereu mi-a fost ciudă că, indiferent cât de mult mă străduiam să rememorez, nu reuşeam să-mi amintesc majoritatea celor petrecute în seara aceea. Faptul că Lily a scris totul aici e un dar; unul trist, ce-i drept, şi totuşi un dar.

Pe atunci, în viaţa mea existau multe lucruri pe care o consideram prea fragilă ca să le audă. Nu voiam decât s-o protejez de acele lucruri negative, însă acum, după ceea ce am citit în jurnal, am înţeles că nu avea nevoie să fie protejată. Ba chiar tn-ar fi putut ajuta să le îndur mai uşor.

Poate astea îmi stârnesc dorinţa de a-i scrie o altă scrisoare. Vreau să fiu în prezenţa ei, să vorbim despre lucrurile astea l.iţă în faţă. Deşi ştiu că am stabilit s-o luăm pas cu pas, cu cât petrec mai mult timp cu ea, cu atât mai nerăbdător sunt să o v.id din nou.

Dau să mă ridic, ca să duc jurnalul înăuntru şi să-

mi iau i eva de băut, dar încremenesc. în capătul opus al aleii e un •.t.îlp care luminează clădirea. O umbră traversează peticul de lumină. Umbra se mişcă pe peretele clădirii, în direcţie opusă,

ca şi cum persoana vine în direcţia mea. Fac un pas în spate, ca să nu fiu văzut.

în cele din urmă, necunoscutul apare. Un puşti se apropie de uşa din spate a restaurantului.

Fiabar n-am dacă e fratele meu, însă cu siguranţă este aceeaşi persoană văzută în înregistrările camerelor de supraveghere. Poartă aceleaşi haine, acelaşi hanorac, cu gluga strânsă în jurul feţei.

Rămân ascuns şi privesc. Cu fiecare secundă, sunt tot mai convins că este exact cine bănuiesc că e. Are aceeaşi constituţie ca a mea. Se mişcă la fel ca mine. Mă simt ca băgat în priză, plin de agitaţie. Vreau să-l întâlnesc. Vreau să-l asigur că nu sunt supărat pe el şi că ştiu prin ce trece.

Nici înainte să aflu că e posibil ca vandalul să fie fratele meu nu am fost supărat pe el. E greu să ţii supărare pe un puşti; cu atât mai mult cu cât puştiul respectiv a fost crescut de aceeaşi femeie care a încercat să mă crească pe mine. Ştiu cum e când eşti nevoit să faci tot ce poţi ca să supravieţuieşti. Mai ştiu şi cum e când ai face orice ca să atragi atenţia cuiva. *Indiferent a cui.* în copilărie, am avut perioade când nu voiam decât să fiu observat. Am senzaţia că acelaşi lucru se întâmplă cu el.

Speră că va fi prins. E mai mult un strigăt menit să atragă atenţia, decât dorinţa de-a face rău.

Fără ezitare, se apropie de uşa din spate a restaurantului. Probabil că de-acum s-a obişnuit cu locul. Apasă clanţa, verificând dacă uşa e încuiată. Văzând că nu se deschide, scoate din buzunarul hanoracului un spray cu vopsea. Aştept până îl ridică, şi atunci hotărăsc să-mi anunţ prezenţa.

— Îl ţii greşit.

Vocea mea îl sperie. Când se răsuceşte spre mine, ridică privirea, iar eu văd cât de tânăr e. Simt cum inima mi se umflă dureros în piept. încerc să mi-l imaginez pe Theo aici, singur, în toiul nopţii.

Teama din ochii lui are ceva foarte tineresc. Mă apropii de el. Face un pas în spate şi se uită în jur, căutând o cale de scăpare. Cu toate astea, nu fuge.

îmi închipui că e curios să afle ce se va întâmpla. Oare nu de asta a venit aici iar şi iar?

întind mâna spre sprayul cu vopsea. Ezită, dar apoi mi-l dă. îi arăt cum să-l ţină corect.

— Dacă faci aşa, n-o să picure. îl ţii prea aproape de tine.

în timp ce mă scrutează, pe faţa lui se perindă o mulţime
de emoţii: de la furie până la fascinaţie şi trădare. Ne măsurăm amândoi din ochi. îmi dau seama cât de mult semănăm. Amândoi am moştenit trăsăturile maică-mii: aceeaşi formă a maxilarelor, aceeaşi nuanţă deschisă a ochilor, o gură cu aceleaşi trăsături – până şi curbura care sugerează încruntarea. Nu e uşor să mă confrunt cu situaţia asta fără să mă las copleşit. Până mai ieri, mă resemnasem cu gândul că nu am familie, şi totuşi, acum, uite-l aici în carne şi oase. Mă-ntreb ce simte el când mă priveşte. E supărat, mai mult ca sigur. I)czamăgit.

îmi sprijin umărul de zid şi-l privesc cu sinceritate totală.

— Josh, până acum câteva ore nici nu ştiam că exişti.

Băiatul îşi îndeasă mâinile în buzunarele

hanoracului şi
i oboară privirea.

— Mănânci rahat! mormăie.

Mă întristează să văd duritatea asta lăuntrică la o vârstă aşa de fragedă. încerc să ignor supărarea din tonul lui. Scot cheile

şi deschid uşa din spate a restaurantului. Las uşa deschisă, îndemnându-l pe tăcute să intre.

— Ţi-e foame?

Pare că vrea să fugă. După o clipă de ezitare, îşi îndeasă capul între umeri şi intră.

Aprind luminile şi intru în bucătărie. Adun ingredientele necesare pentru un sendviş cald, cu brânză, şi încep să-l pregătesc. Josh se preumblă încet prin jur, privind totul cu luare-a- minte. Atinge diverse obiecte, trage sertare, deschide dulapuri. Poate că trece totul în revistă pentru data următoare când va dori să intre aici prin efracţie. Ori poate că această curiozitate aparentă e menită să-i ascundă teama.

în timp ce aranjez totul pe farfurie, fratele meu mă întreabă:

— Dacă n-aveai idee că exist, cum de ştii cum mă cheamă?

Aş prefera să purtăm discuţia asta într-un loc unde Josh se
simte mai comod. Aici, în bucătărie, nu există scaune. îi fac semn spre uşile care dau spre sala de mese.

— Aşază-te aici!

Fac un semn spre masa cu numărul opt. Se aşază exact în locul unde a stat maică-mea, acum câteva ore. Imediat ce pun farfuria pe masă, începe să mănânce.

— Ce vrei de băut?

înghite o îmbucătură şi răspunde:

— Nu contează. Orice.

Mă duc să-i torn un pahar cu apă cu gheaţă. Mă aşez şi eu lângă el. Bea jumătate de pahar dintr-o singură înghiţitură.

— Mama ta a venit pe-aici. Te caută.

Josh face o grimasă prin care vrea să-mi transmită că informaţia nu îl interesează, apoi continuă să mănânce.

— Unde ai locuit în ultima vreme?

— Pe ici, pe colo, îmi răspunde el cu gura plină.

— Mergi la şcoală?

— De ceva vreme, nu.

Îi las răgaz să mai ia câteva înghiţituri. Nu vreau să-l pun pe fugă cu prea multe întrebări.

— De ce ai fugit de acasă? Din cauza ei?

— Vorbeşti despre Sutton?

Dau din cap, în chip de aprobare. Mă întreb ce fel de relaţie au, dacă Josh nici măcar nu îi zice „mama”.

— Mda. Ne-am certat. Ne certăm mereu pentru tot felul de căcaturi stupide.

Ia ultimul dumicat de sendviş şi bea restul de apă.

— Dar tatăl tău? Tim?

— A plecat când eram mic.

Se uită prin sală, până când ochii lui poposesc asupra copa- t ului. Se uită iar la mine, cu capul uşor aplecat într-o parte.

— Eşti bogat?

— Dac-aş fi, nu ţi-aş spune. Ai încercat de câteva ori să mă jefuieşti.

Vad un zâmbet jucând pe buzele lui, dar Josh nu-l lasă să iasă la iveală. Se relaxează pe scaun. îşi lasă gluga pe spate. ('âteva şuviţe de păr unsuros îi cad pe frunte. Le dă la o parte. Arc mare nevoie să se tundă.

— Sutton mi-a zis c-ai plecat de-acasă din cauza mea, mă informează Josh. A spus că nu

voiai un frate.

îmi reţin valul de iritare. Iau farfuria goală şi paharul. Mă lidic.

— Josh, jur că până azi n-am ştiut despre tine. Dac-aş fi ştiut, aş fi făcut parte din viaţa ta.

Mă cântărește din ochi. Probabil se întreabă dacă poate avea încredere în mine.

— Acum ai aflat.

Rostește cuvintele ca și cum mă provoacă să fac ceea ce trebuie, să-i arăt că părerea lui proastă despre lume nu e întemeiată.

Fac un gest spre uşile ce duc către bucătărie.

— Așa-i. Hai să mergem!

Josh nu se urnește.

— încotro?

— La mine acasă. Dacă nu mai înjuri așa de mult, am o cameră pentru tine.

Ridică dintr-o sprânceană și întreabă:

— Da ce să nu înjur? Ești vreun țăcănit obsedat de religie?

îi fac semn să se ridice.

— Un băiat de unsprezece ani care mormăie mereu înjurături e cam jalnic. Chestia asta începe să fie cool când ai cel puțin paisprezece ani.

— Am doisprezece ani, nu unsprezece.

— Aha… Ea a zis că ai unsprezece. *Chiar și așa,* tot ești prea mic ca să pari cool când înjuri.

Josh se ridică și mă urmează.

împing uşile batante și, în acelaşi timp, mă răsucesc spre el și declar:

— Ca să știi și tu, ai scris greșit „asshole". Se scrie *asshole,* cu h, fără w în față.

Pare surprins.

— După ce am scris-o, mi s-a părut că arată haios.

Pun vasele murdare în chiuvetă. E aproape trei dimineaţa şi n-am deloc chef să le spăl. Sting luminile şi îl las pe Josh să iasă primul pe uşa din spate. în vreme ce încui, mă întreabă:

— O să-i spui lui Sutton unde sunt?

— Deocamdată nu ştiu ce voi face.

înaintez pe alee şi fratele meu mai mic dă zor să mă ajungă din urmă. Mă anunţă:

— Oricum, mă gândesc să plec la Chicago. Probabil că n-o să stau la tine mai mult de o noapte.

în mintea mea râd la gândul că puştiul ăsta are impresia c-o să-l las s-o şteargă în alt oraş acum, când am aflat despre el. *Oare în ce naiba m-am băgat?* Presimt că responsabilităţile mele zilnice tocmai s-au dublat.

— Mai avem vreun frate de care n-am aflat încă? îl întreb.

— Ar mai fi gemenii. Au opt ani.

Mă opresc în loc şi-i arunc o privire.

Josh rânjeşte.

— Am glumit! Suntem doar noi doi.

îi trag gluga pe cap, în joacă.

— Eşti o figură!

Ne ducem la maşina mea. Josh zâmbeşte. Şi eu surâd, până când mă simt străfulgerat de îngrijorare.

Abia dacă-l cunosc de o jumătate de oră, am aflat despre el cu doar câteva ore în urmă, şi totuşi am impresia că toată viaţa voi încerca să-l protejez.

Capitolul şaisprezece
Lily

Nicio dimineaţă nu mai este a ta după ce ai un copil.

înainte de-a o avea pe Emerson, mă trezeam şi mai stăteam în pat câteva minute, pe urmă luam telefonul şi mă puneam la curent cu tot ce se întâmplase în cursul nopţii. Beam o cafea şi apoi, în vreme ce făceam duş, puneam la punct, în minte, ce aveam de făcut peste zi.

Dar acum plânsetul lui Emmy mă smulge din pat. Mă duc la ea, deşi am nevoie să merg la toaletă. Dau fuga să-i schimb scutecul, s-o îmbrac, s-o hrănesc. Când îmi termin sarcinile de dimineaţă, deja sunt în întârziere la muncă. Abia dacă am timp să mă schimb şi să mănânc şi eu.

Tocmai de aceea preţuiesc dimineţile de duminică. E singura zi din săptămână când am parte, cât de cât, de linişte. Duminica, atunci când Emmy se trezeşte, o iau în camera mea. Stăm întinse în pat, îi ascult gânguritul şi nu e absolut nicio grabă să ajung undeva.

Câteodată – ca acum –, adoarme iar. Mă uit la ea mult, mult timp, cugetând la minunea de a fi mamă.

Iau telefonul şi îi fac o poză. Vreau să i-o trimit lui Ryle, dar ezit îndelung înainte de-a apăsa pe *Send*. Chiar dacă fostul meu soţ nu-mi lipseşte deloc, în momente ca acesta mă

întristează gândul că Ryle nu poate fi alături de noi. Şi, pe de altă parte, îmi pare rău că nu pot participa la bucuriile lor. Nu-i nimic mai frumos decât să-ţi adori copilul împreună cu persoana cu care l-ai zămislit. De asta mă străduiesc să-i trimit lui Ryle poze şi înregistrări cu Emerson. Dar acum încă sunt supărată din cauza discuţiei noastre de aseară. Nu am chef să iau legătura cu el. Pun poza într-un folder. O să i-o trimit mai târziu.

Nenorocitul de Ryle!

Divorţul e dificil. Am ştiut că aşa o să fie, dar

constat că-i mult mai greu decât m-am aşteptat. Să treci printr-un divorţ când ai un copil e de un milion de ori mai delicat, fiindcă, pentru tot restul vieţii, vei fi obligat să interacţionezi cu fostul partener. Ai de ales: ori găseşti un mod de-a organiza petreceri aniversare la care să participaţi amândoi, ori te împaci cu gândul că vor exista două petreceri separate. Eşti nevoit să planifici în care vacanţe şi concedii va sta cu tine copilul, în care zile ale săptămânii, iar uneori, chiar şi în ce interval orar al unei zile.

Nu poţi să rupi brusc orice legătură cu omul de care divorţezi. Te-ai pricopsit cu el – sau cu ea – pentru totdeauna. *Pentru totdeauna*.

Cât despre mine, voi fi nevoită să suport emoţiile lui Ryle până la capătul vieţii mele. Sincer vorbind, m-am săturat să-mi tot pară rău pentru el, să-mi fac griji pentru el, să mă tem de el, să iau mereu în calcul sentimentele lui.

Cât trebuie să mai aştept până când voi putea ieşi cu alt bărbat fără ca gelozia lui Ryle să fie justificată? Dacă eu şi Atlas vom deveni un cuplu, cât timp va trebui să se scurgă până să-i dau lui Ryle vestea asta? Oare când voi putea lua

hotărâri cu privire la viaţa mea fără să-mi fac griji pentru ce simte Ryle?

Aud cum telefonul începe să vibreze. E mama. Mă ridic încet din pat şi mă duc în sufragerie. îi răspund.

— Bună!

— Mi-o laşi pe Emerson azi?

Pufnesc în râs. Acum, când are o nepoată, nu-i mai pasă de fiică-sa.

O iau peste picior:

— Eu sunt bine. Tu ce mai faci?

Sunt convinsă că mama o iubeşte pe Emerson la fel de mult cum o iubesc eu. Când Emmy a împlinit şase săptămâni, mama a început s-o ia la ea pentru câteva ore, cât timp eu eram la muncă. Luna trecută, Emmy a stat peste noapte acasă la mama. A fost prima oară când n-a petrecut noaptea cu mine. A adormit la ea, iar noi n-am vrut s-o trezim. A doua zi, de dimineaţă, m-am dus s-o iau acasă.

— Eu şi Rob suntem prin apropiere, îmi explică ea. în douăzeci de minute am putea trece pe la tine, s-o luăm pe Emmy. Ne ducem la grădina botanică. Sunt sigură că ai nevoie de-o pauză.

— Da, normal! Mă duc s-o îmbrac.

După o jumătate de oră, mama şi Rob bat la uşa mea. Le deschid, iar mama se duce aţă în sufragerie.

Emmy e pe podea, într-un coşuleţ.

— Bună, mamă! îi zic, tachinând-o fiindcă pare să mă ignore.

Mama o ia pe Emmy în braţe.

— Uite ce hăinuţe drăgălaşe! Eu i le-am cumpărat?

— Nu. De fapt, au fost ale lui Rylee.

Faptul că Rylee e cu şase luni mai mare decât fiica mea e un avantaj. N-a mai trebuit să cumpărăm multe haine pentru Emmy, pentru că Allysa mi le dă pe ale lui Rylee, când îi rămân mici. Plus că sunt în stare perfectă, deoarece mă-ndo- iesc că Rylee poartă aceleaşi haine de două ori.

Acum, Emerson poartă ţinuta pe care Rylee a avut-o la prima ei petrecere aniversară. Chiar speram ca prietena mea să mi-o dea, fiindcă hăinuţele sunt adorabile: o pereche de colanţi roz, cu un imprimeu cu pepeni roşii, şi o bluză verde cu mâneci lungi. Pe partea din faţă are imprimată imaginea unei felii de pepene.

Mama a cumpărat aproape tot restul hainelor pe care le poartă Emmy – inclusiv jacheta albastră, cu care o îmbrac acum.

— Nu se asortează, îmi atrage atenţia mama. Unde-i jacheta roz pe care i-am cumpărat-o?

— I-a rămas mică. Mamă, e doar o geacă. Şi Emmy are doar un an. Nu contează că nu se asortează.

Mama pufneşte a nemulţumire. Expresia de pe faţa ei mă face să bănuiesc că azi Emmy o să se întoarcă acasă cu o jachetă nou-nouţă. îmi sărut fiica pe obraz. Mama se duce la uşă.

îi dau lui Rob sacoşa cu scutece şi cu alte obiecte necesare, îşi pune cureaua pe umăr.

— Vrei s-o ţin eu pe Emmy? se oferă Rob.

Mama îi răspunde:

— Nu. Mă descurc.

O strânge şi mai tare în braţe, pe urmă îmi vorbeşte peste umăr:

— Ne întoarcem peste câteva ore.

— Pe la cât?

De obicei nu-i pun mamei întrebarea asta, dar acum vreau să-l întreb pe Atlas ce planuri are. Din moment ce amândoi suntem liberi azi, iar Emmy o să stea cu mama, mi-ar plăcea să luăm prânzul împreună.

— O să-ţi dau un SMS ca să te anunţ. De ce întrebi? Pleci undeva? Am crezut că stai acasă şi încerci să mai dormi.

Nu îndrăznesc să-i spun că s-ar putea să ies în oraş cu un bărbat. Maică-mea m-ar supune unui interogatoriu care ar depăşi cu mult ora de închidere a grădinii botanice.

— Mda, probabil c-o să stau acasă şi-o să dorm, îi zic. O să ţin telefonul pe-aproape. Distracţie plăcută!

Mama iese pe uşă şi se îndepărtează pe coridor. Rob rămâne puţin în urmă şi îmi aruncă o privire.

— Ai grijă să parchezi în acelaşi loc după ce te întorci! Altfel, mama ta o să observe c-ai mutat maşina şi-o să pună întrebări.

Rob îmi face cu ochiul. În mod clar, mă poate citi mai bine decât maică-mea.

Îi şoptesc:

— Mersi de pont!

închid uşa şi mă duc să iau telefonul. M-am agitat ca s-o pregătesc pe Emerson de plecare, aşa că, de când am discutat cu mama, la telefon, nu m-am mai

uitat la ecranul mobilului. Văd că Atlas m-a sunat acum douăzeci de minute.

Stomacul mi se strânge de nerăbdare. Sper că e liber azi. Mă privesc în obiectivul telefonului, ca să mă asigur că arăt prezentabil, apoi îl sun. Vreau să facem un apel video.

Când am vorbit prima oară aşa, nu mi-a plăcut deloc. Dar acum mi se pare ceva firesc. îmi doresc mereu să-i văd faţa. îmi place să văd ce poartă, unde se află şi grimasele pe care le face atunci când vorbeşte.

Deja zâmbesc când aud sunetul care anunţă că Atlas a preluat apelul. Ridică telefonul şi observ că se află într-o bucătărie care nu mi-e cunoscută. E albă, luminoasă şi arată altfel decât bucătăria pe care mi-o amintesc de acum doi ani, când am fost la el acasă.

— 'Neaţa! mă salută el.

însă pare obosit, de parcă abia s-a trezit sau e pe cale să adoarmă.

— Bună!

— Ai dormit bine? mă întreabă.

— Da. în sfârşit!

îmi îngustez ochii, încercând să privesc dincolo de el.

— Ţi-ai reamenajat bucătăria?

Atlas aruncă o privire peste umăr, apoi răspunde:

— M-am mutat.

— Poftim? Când?

— Anul ăsta, prin ianuarie. Mi-am vândut casa şi am cumpărat o locuinţă mai aproape de restaurant.

— Drăguţ!

Dacă e mai aproape de restaurant, înseamnă că e mai aproape şi de apartamentul meu. Mă-ntreb la ce distanţă sunt locuinţele noastre.

— Găteşti?

Atlas îndreaptă ecranul mobilului spre blatul de

bucătărie. Vad nişte ouă, o grămadă de şuncă, clătite şi… *două* farfurii. *Două* pahare cu suc. Inima mi se face cât un purice.

— E multă mâncare, comentez eu, încercând să ascund valul îmens de gelozie care m-a cuprins.

— Nu sunt singur, explică el, mutând ecranul înapoi spre chipul lui.

Probabil că dezamăgirea mi se citeşte limpede pe faţă. Imediat, Atlas se grăbeşte să mă lămurească:

— Nu, Lily, nu-i vorba de...

Râde fâstâcit. Are o reacţie adorabilă, însă nu mă simt pe deplin liniştită. Atlas ridică puţin telefonul, până când zăresc o persoană aşezată în spatele lui. Habar n-am cine e cu Atlas, dar în mod sigur nu-i vorba de o femeie.

Văd un puşti.

E leit Atlas şi mă priveşte cu ochi care par identici cu ai lui Adas. *Oare are un copil despre care nu am aflat?*

Ce se-ntâmplă aici?

— Crede că-s fiul tău, îi zice lui Atlas băiatul. O bagi în sperieţi.

Atlas mută imediat telefonul, apropriindu-şi-l de faţă.

— Nu-i fiul meu. E fratele meu.

Frate?!

Din nou, îndreaptă telefonul către băiat.

— Salut-o pe Lily!

— Nu.

Atlas îşi dă ochii peste cap, agasat, pe urmă îmi aruncă o privire jenată.

— Frate-miu e cam nesimţit.

A spus asta de faţă cu fratele lui mai mic!

— Atlas! exclam dojenitor.
Conversaţia asta mă şochează.
— Nu-i nicio problemă. Ştie că e nesimţit.

Fiindcă puştiul râde, îmi dau seama că Atlas glumeşte. Sunt foarte nedumerită.

— N-am ştiut că ai un frate.

— Nici eu. Am aflat aseară, după întâlnirea noastră.

Rememorez seara trecută. Atunci mi-a fost clar că mesajul
pe care îl primise l-a tulburat, dar n-am crezut că e o chestiune de familie. Probabil de asta a încercat mama lui Atlas să dea de el.

— Mi se pare că azi ai multe pe cap.

— Stai puţin! Nu închide!

Atlas iese din bucătărie şi intră în altă cameră, ca să putem vorbi între patru ochi.

— Biscuiţii trebuie să mai stea zece minute la cuptor. Până atunci, putem vorbi.

— Uau! Clătite *şi* biscuiţi! Puştiul e norocos. La micul-de- jun, am „mâncat" doar cafea fără zahăr.

Atlas surâde, însă zâmbetul nu i se oglindeşte în ochi. Adineauri, în prezenţa fratelui său, părea binedispus, dar acum îmi dau seama că se simte stresat.

— Unde-i Emmy?

— A luat-o mama pentru câteva ore.

Când pricepe că amândoi avem liber şi că Emmy e cu altcineva, oftează adânc, ca şi cum e necăjit.

— Vrei să spui că ai ziua asta liberă?

— Nu-i nicio problemă, Atlas. Doar am stabilit c-o s-o luăm uşor. în plus, nu se-ntâmplă des să afli că ai un frate mai mic.

își trece degetele prin păr și oftează.

— El mi-a vandalizat restaurantele.

Comentariul ăsta mă uluiește. Trebuie să aflu mai multe.

— De-asta m-a sunat maică-mea săptămâna trecută: voia să ştie dacă fratele meu m-a căutat. Acum mă simt ca un nesimţit fiindcă i-am blocat numărul.

— Nu-i vina ta. N-ai ştiut.

Stau în picioare în sufrageria mea, dar simt nevoia să mă aşez ca să purtăm conversaţia asta. Mă aşez pe canapea şi sprijin telefonul de braţul ei.

— Fratele tău ştia despre tine?

— Da. Şi credea că şi eu ştiu despre existenţa lui. De-asta şi-a descărcat furia pe restaurantele mele. în afară de faptul că a provocat stricăciuni de vreo mie de dolari, pare să fie un băiat de treabă. Sau cel puţin pare să aibă potenţialul de-a fi un băiat de treabă. Nu ştiu ce să zic. A trecut prin multe, exact aceleaşi necazuri pe care le-am trăit şi eu cu mama. Habar n-am cum sau cât de mult l-a afectat chestia asta.

— Mama ta e şi ea acolo, cu voi?

Atlas clatină din cap.

— Deocamdată nu i-am zis că l-am găsit pe fratele meu. Am vorbit cu un prieten de-al meu, avocat, şi m-a sfătuit s-o anunţ cât mai repede pe maică-mea, ca să nu poată folosi treaba asta împotriva mea.

S-o folosească împotriva lui?

— Vrei să obţii custodia asupra fratelui tău?

Fără ezitare, Atlas aprobă cu un gest al capului.

— Habar n-am dacă şi Josh vrea, dar nu m-aş putea împăca cu nicio altă soluţie. Ştiu ce fel de

mamă este Sutton. Josh a zis că vrea să-şi găsească tatăl, dar Tim e şi mai oribil decât maică-mea.

— în calitate de frate, ce drepturi ai? Sau măcar ai vreun drept asupra lui?

— Doar dacă maică-mea acceptă ca Josh să locuiască cu mine. Mi-e tare silă de discuţia pe care va trebui s-o purtăm. Sutton e în stare să refuze doar ca să mă sfideze, dar...

Un oftat se desprinde de pe buzele lui Atlas.

— Dacă Josh rămâne cu ea, n-o să aibă nicio şansă în viaţă. Deja e mai dur şi mai plin de furie decât eram eu la vârsta lui. Mă tem de ce va face furia asta din el, dacă n-o să aibă parte de ceva stabilitate în viaţă. Dar, pe de altă parte, cine-a spus că aş fi capabil să-i ofer stabilitate? Dacă îl dau peste cap mai mult decât a reuşit maică-mea s-o facă?

— N-o să-l dai peste cap, Atlas. O ştii şi tu.

îmi surâde. Vasăzică a acceptat adevărul cuvintelor mele.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, Lily. Te pricepi să creşti copii. E ca o a doua natură pentru tine.

— Pur şi simplu ştiu să mă prefac bine. De fapt, habar n-am ce fac. E valabil pentru toţi părinţii. Toţi suferim de sindromul impostorului şi improvizăm clipă de clipă.

— Oare de ce mi se pare liniştitor şi totodată înspăimântător ceea ce-mi spui? comentează el.

— Tocmai ai rezumat în două cuvinte cum e să creşti copii.

Răsuflă prelung.

— Ar trebui să verific dacă fratele meu nu mă jefuieşte. Te sun azi, ceva mai târziu, bine?

— OK. Baftă!

Felul în care Atlas mimează din buze cuvântul „pa!” e al naibii de sexy.

Închei apelul şi mă las să cad pe canapea. Oftez mulţumită. Ador cum mă simt după ce stau de vorbă cu el: euforică, plină de energie şi fericită, chiar dacă discuţia purtată a fost şocantă.

Aş vrea să ştiu unde locuieşte. M-aş duce pe-acolo ca să-l îmbrăţişez, aşa cum a făcut şi el aseară. îmi pare foarte rău că trebuie să se confrunte cu situaţia asta, şi totuşi, în acelaşi timp, mă bucur pentru el. Nici nu-mi pot închipui cât de singur s-a simţit de când l-am întâlnit. Nu avea nici măcar o rudă în viaţa lui.

Şi puştiul ăla... Bietul de el! E ca şi cum povestea lui Atlas s-ar repeta, de parcă n-ar fi de ajuns un singur băiat care nu se simte iubit de mama lui.

Telefonul scoate un sunet, anunţându-mă că am primit un mesaj. Surâd când văd că e de la el. Iar pe urmă surâd şi mai larg, fiindcă văd cât de lung e mesajul.

îţi mulţumesc că în clipa asta eşti cea mai liniştitoare parte din viaţa mea. îţi mulţumesc că eşti mereu farul de care am nevoie atunci când mă simt pierdut, indiferent dacă intenţia ta e să mă luminezi sau nu. Sunt recunoscător că te am. Mi-a fost dor de tine. Categoric, aseară ar fi trebuit să te sărut.

Sunt aşa de emoţionată, încât nu ştiu ce să fac.

Josh e norocos că ai apărut în viaţa lui.

După câteva clipe, Atlas îmi trimite un emoticon-ini- mioară.

îi scriu un alt mesaj.

Ai dreptate. Categoric, ar fi trebuit să mă săruţi.

Din nou, primesc un emoticon-inimioară.

Capitolul şaptesprezece Atlas

Josh nu are încredere în mine, dar o să-l dau pe brazdă. Aş pune pariu că nu are încredere în nimeni, deci n-am de ce să mă supăr pe el. Dacă are o copilărie asemănătoare cu a mea, sunt sigur că până la vârsta de doisprezece ani a fost nevoit să se împietrească pe dinăuntru, aşa cum niciun copil n-ar trebui să o facă.

Chiar dacă îmi aruncă priviri bănuitoare, intuiesc că vrea să afle mai multe despre mine. Pune puţine întrebări, dar modul în care se uită la mine dezvăluie curiozitatea lui. Cine ştie de ce, se abţine să mă descoasă. Probabil că se întreabă de ce m-am purtat aşa de frumos cu el aseară, după ce am aflat că el mi-a provocat pagube la restaurante. Şi, de asemenea, se întreabă cum de nu am ştiut despre existenţa lui şi cum se face că sunt atât de diferit de maică-mea şi de Tim.

Deşi e curios, încearcă să-şi controleze expresia feţei. Nu vreau să se simtă stânjenit din cauza mea; prin urmare, în ii mp ce mănâncă micul-dejun, am vorbit mai mult eu. Nu mi-a venit greu. Am la fel de multe întrebări despre Josh pre- i um are el despre mine. Din acest motiv n-am putut să adorm .izi-

noapte, după ce am ajuns la mine acasă. Eram cu urechile

ciulite, aşteptând să-l aud plecând pe furiş. Sincer să fiu, azi-di- mineaţă am fost uimit să văd că Josh încă e aici.

îmi dau seama că e foarte posibil ca întrebările mele să-l irite, însă îmi aduc aminte cum eram eu la doisprezece ani. Nu-mi doream decât ca măcar o persoană să fie interesată să afle cine sunt, chiar dacă s-ar fi prefăcut. Dacă e aşa cum bănuiesc, probabil că Josh a fost ignorat şi neglijat toată viaţa. Refuz să-l fac să se simtă ignorat sub acoperişul meu. Deocamdată, i-am pus doar întrebări inofensive, neutre. Las pe mai târziu întrebările delicate.

Josh mănâncă mai întâi şuncă, apoi un biscuit. Tocmai s-a apucat să taie o clătită în bucăţi.

îl întreb:

— Ai hobbyuri?

Muşcă din clătită. Ridică puţin dintr-o sprânceană. Habar n-am dacă e o reacţie la întrebarea mea sau la ceea ce mănâncă.

— Ce vrei să ştii?

— Adică de ce te întreb ce lucruri te interesează? Am ratat doisprezece ani din viaţa ta. Vreau să ştiu cine eşti.

Josh îşi fereşte ochii şi continuă să mănânce.

— îmi plac *manga,* mormăie el.

Informaţia asta mă ia prin surprindere. Mulţumită lui Theo, de fapt chiar ştiu ce sunt *manga.*

— Care-i seria ta preferată?

— *One Piece.*

Pe urmă clatină din cap şi adaugă:

— Ba nu. Cred că *Chainsaw Man* e preferata mea.

Nu pot continua conversaţia asta fără să-mi dau ignoranţa pe faţă.

îi propun:

— Dacă vrei, azi am putea merge la o librărie.

Josh dă aprobator din cap şi declară:

— Clătitele astea sunt bune.

— Mersi de compliment!

Soarbe din suc.

— Dar pe tine ce chestii te interesează, în afară de gătit? Nu ştiu ce să-i răspund. îmi dedic cea mai mare parte din timp restaurantelor mele. în rest, repar lucruri prin casă, spăl rufe, dorm.

— îmi place să mă uit la Cooking Channel.

Josh chicoteşte.

— Ce trist!

— De ce ţi se pare trist?

— Te-am întrebat ce te interesează, în afară de gătit. Constat că e o întrebare mai dificilă decât mi-am închipuit.

— îmi plac muzeele. Şi să merg la film. Şi să călătoresc. Doar că nu fac nimic din toate astea.

— Fiindcă munceşti mereu?

— Mda.

— Deci, aşa cum am zis, e trist, conchide Josh.

Se apleacă deasupra farfuriei şi ia un alt dumicat de clătită. Văd că încercarea mea de a-l cunoaşte mai bine mi s-a întors împotrivă, aşa că abordez subiectul fără alte ocolişuri:

— De ce te-ai certat cu Sutton?

Josh ridică din umeri.

— Nu ştiu aproape niciodată ce am făcut greşit. Pur şi simplu se înfurie din senin.

Îl înţeleg perfect. Îl las să mănânce în linişte pentru o vreme, apoi zic:

— Unde-ai locuit până acum?

Josh nu se uită la mine. Mută mâncarea de colo-colo prin farfurie, după care spune:

— în restaurantul tău.

încet, își ridică din nou privirea spre mine.

— Canapeaua din biroul tău e foarte comodă.

— Dormi *în* restaurant? De cât timp?

— De două săptămâni.

Mă simt buimăcit.

— Și cum ai intrat?

— Unul dintre restaurante nu are sistem de alarmă. Până la urmă, după ce-am încercat de vreo două ori, am reușit să descui încuietoarea. Dar în al doilea restaurant nu am putut intra. E prea greu.

— Adică știi cum să descui…

Izbucnesc în râs. Brad și Darin o să-mi zică: „Ce ți-am spus eu?”. O să-mi scoată ochii cum că ei m-au avertizat.

— Cum ai ajuns de la a dormi acolo la a face stricăciuni?

— Nu știu. Eram furios.

își împinge farfuria deoparte și se sprijină de spătarul scaunului.

— Acum ce urmează? Trebuie să mă întorc la ea?

— Tu ce-ai vrea să urmeze?

Josh se scarpină în cot.

— Vreau să locuiesc cu tata. Mă poți ajuta să-l găsesc?

Vreau să-l găsesc pe Tim la fel de mult cum vreau

s-o
găsesc pe maică-mea – adică deloc.
Îl întreb:
— Ştii ceva despre tatăl tău?
— Am impresia că locuieşte în Vermont, dar nu ştiu unde.
— Când l-ai văzut ultima oară?

— Acum câţiva ani. Nu mai ştie unde sunt.

În clipa asta, Josh arată ca un băiat de vârsta lui. Un puşti fragil, abandonat de tată, dar care refuză să-şi piardă speranţa. Nu vreau să fiu cel care i-o înăbuşă. Mă mulţumesc să dau din cap.

— OK. O să văd ce pot face. Dar acum trebuie s-o anunţ pe mama noastră că eşti teafăr. O s-o sun.

— De ce?

— Dacă n-o anunţ, se poate considera că te-am răpit.

— Nu şi dacă sunt aici de bunăvoie.

— Ba da, chiar şi dacă eşti aici de bunăvoie. Nu eşti destul de mare ca să poţi hotărî unde vrei să locuieşti. Iar acum mama noastră deţine în mod legal custodia asupra ta.

Vad că e iritat. înfige furios furculiţa în clătită, dar nu mai mănâncă.

Mă duc s-o sun pe Sutton. Aseară, după ce a plecat din restaurantul meu, i-am deblocat numărul de telefon, în caz că are nevoie să ia legătura cu mine. O sun. Duc telefonul la ureche. După câteva secunde, Sutton răspunde. Pare somnoroasă.

— Bună! L-am găsit.

— Cine-i la telefon?

închid ochii şi aştept să se dezmeticească, să-şi aducă aminte că fiul ei e dispărut. După câteva clipe

de tăcere, maică-mea întreabă:

— Atlas, tu eşti?

— Da. L-am găsit pe Josh.

Aud foşnete. Probabil că se dă jos din pat.

— Unde-a fost până acum?

Chiar nu vreau să-i răspund. Da, e mama lui, dar – chiar dacă e o atitudine ciudată – nu consider că o priveşte pe unde a fost Josh.

— Nu ştiu. Acum e cu mine. Ascultă... Poate să stea aici pentru o vreme? Poate ţi-ar prinde bine o pauză.

— Vrei să locuiască acolo, cu *tine!*

Rosteşte apăsat ultimul cuvânt, iar eu mă crispez. O să fie mai greu decât am crezut. Maică-mea e genul de om care se opune doar de dragul de-a se opune, indiferent de scopul pe care îl urmăreşte.

— Aş putea să-l înscriu la şcoală şi să am grijă să se ducă la ore, îi propun. Ca să scapi de ameninţarea cu plângerea penală.

Tăcere. Pare că întoarce sugestia mea pe toate părţile.

— Ce-ţi mai place s-o faci pe *martirul,* mormăie ea. Adu-l înapoi acasă! Acum!

îmi închide.

încerc de trei ori s-o sun iar, dar îmi răspunde căsuţa vocală.

— Nu prea a sunat bine, zice Josh, din pragul bucătăriei.

N-am idee cât de mult a auzit din ce-am spus eu, dar, în
orice caz, mă bucur că n-a auzit cuvintele ei.

îmi pun telefonul în buzunar.

— Vrea să te-ntorci acasă azi. Dar mâine voi suna un avocat. Dacă vrei, o să sun chiar şi la Protecţia Copilului. E duminică, deci azi nu prea am ce să fac.

Umerii lui Josh se cocârjează.

— Măcar o să-mi dai numărul tău de telefon?

O spune ca şi cum se teme c-o să refuz.

— Normal! Acum, c-am aflat despre tine, n-o să te abandonez.

își face de lucru cu o gaură din mâneca hanoracului. Când vorbește, nu se uită în ochii mei.

— Nu te-aș învinui dac-ai fi supărat pe mine. Ai pierdut mulți bani din cauza mea.

— Da, așa-i. Crutoanele alea erau scumpe.

Pentru prima dată în dimineața asta, Josh râde.

— Omule, crutoanele alea au fost al dracu de *bune.*

îl apostrofez:

— Ai grijă cum vorbești!

Motelul Risemore e tocmai în celălalt capăt al Bostonului. Durează trei sferturi de oră să ajungem acolo, deși nici măcar nu e zi lucrătoare. Când opresc în parcare, Josh nu coboară imediat. Stă pe scaunul din dreapta mea și se holbează la clădirea motelului de parcă ar vrea să se afle în oricare alt loc, numai aici nu.

Mi-aș dori să nu fiu nevoit să-l aduc înapoi la maică-sa. Azi-dimineață, după discuția cu Sutton, l-am sunat iar pe amicul meu avocat. Mi-a spus că, dacă vreau să procedez corect, așa încât ea să nu aibă muniție împotriva mea, trebuie să i-l aduc pe Josh. Iar dacă vreau să lupt pe cale legală pentru custodie, am nevoie de un avocat și va trebui să parcurg toată procedura legală pentru obținerea custodiei.

Orice aș face *în afara* acestei proceduri legale ar

putea fi o bilă neagră pentru mine.

Am vrut să-i explic toate astea lui Josh, ca să ştie că nu îl las singur cu ea, dar e foarte pornit să-l găsească pe Tim şi să se mute cu el. Nici măcar nu cred că vrea să locuim împreună. IV deasupra, nu cred că sunt pregătit să-mi cresc fratele

mai mic. Chiar şi aşa, nici prin cap nu-mi trece să-l las cu femeia asta fără să încerc să obţin custodia.

Iar până pun la cale un plan, nu vreau ca Josh să se trezească în situaţia de-a rămâne fără mâncare sau fără bani ca să-şi prelungească şederea la motel. îmi scot portofelul şi îi întind un card bancar.

— Pot să am încredere să-ţi las cârdul meu?

Josh se uită la bucata de plastic din mâna mea şi face ochii mari.

— Nu pricep de ce ai vrea să mi-l dai. în ultimele două săptămâni, am încercat să-ţi distrug restaurantele.

— Foloseşte-l pentru necesităţi de bază: mâncare, credit suplimentar pentru mobil. Poate şi nişte haine pe măsura ta.

Pe drum încoace, i-am cumpărat un telefon cu cartelă pre- plătită, ca să mă poată suna în caz de nevoie.

Fără tragere de inimă, Josh ia cârdul.

— Nici măcar nu ştiu să-l folosesc.

— Pur şi simplu îl glisezi deasupra dispozitivului electronic de plată. Dar să nu-i spui lui Sutton că-l ai!

Arăt spre carcasa mobilului.

— Ascunde cârdul între carcasă şi

telefon!

Josh scoate carcasa şi strecoară cârdul acolo. Pe urmă îmi mulţumeşte.

Se pregăteşte să deschidă portiera.

— Vii şi tu cu mine, să vorbeşti cu ea? mă întreabă.

— Ar fi mai bine să nu vin. Probabil s-ar înfuria şi mai tare.

Josh oftează, pe urmă coboară. Ne privim câteva secunde
înainte să închidă portiera.
Mă simt ca un mare dobitoc fiindcă l-am adus aici, dar trebuia să procedez corect. Dacă nu i l-aş fi adus, Sutton ar fi

putut depune plângere împotriva mea. Şi, după cum o ştiu, exact asta ar fi făcut. Cel mai bine este să-l las cu ea, pentru moment; mâine, la prima oră, o să dau nişte telefoane. O să mă lămuresc ce am de făcut ca să-l pot lua pe Josh la mine acasă.

Dacă va rămâne cu ea, sunt convins c-o să fie pierdut. Eu am avut noroc că am întâlnit-o pe Lily. Mi-a salvat viaţa. Nu sunt sigur că pe lumea asta există îndeajuns de mult noroc ca să fim *amândoi* salvaţi de un străin.

Josh mă are doar pe mine.

Fratele meu traversează parcarea. Urcă nişte trepte şi bate la a doua uşă din capăt. îmi aruncă o privire peste umăr. Uşa se deschide.

Chiar şi de aici, din parcare, văd furia care clocoteşte în ochii lui Sutton. începe să ţipe la el. *Pe urmă îl plesneşte peste obraz.*

Josh nici măcar nu apucă să reacţioneze, că deja am ţâşnit din maşină. Sutton l-a înşfăcat de braţ şi încearcă să-l tragă în camera de hotel. Deodată, îl văd că se împiedică de prag şi dispare în cameră.

Urc câte două trepte odată. Inima îmi bate nebunește. Ajung la ușă înainte ca Sutton s-o închidă. Josh încearcă să se ridice în picioare. Ea stă deasupra lui.

— Aș fi putut să ajung la *închisoare* din cauza ta, rahat cu ochi ce ești! Țipă maică-mea.

Habar n-are că stau în spatele ei. O apuc de mijloc și o trag departe de Josh. Pe urmă o trântesc pe salteaua din cameră. Totul se petrece așa de iute, că Sutton e prea uluită ca să reacționeze.

îl ajut să se ridice. Mobilul lui a ajuns pe podea. îl ridic de jos, i-l întind, pe urmă îl zoresc să iasă pe ușă.

Sutton își dă seama ce se întâmplă. Sare din pat și se ține pe urmele noastre.

— Adu-l înapoi!

Mă trage de tricou, încercând să mă oprească ori să mă dea la o parte, ca să ajungă la Josh.

II îndemn să se ducă la mașină. Josh se îndreaptă spre scări. Mă răsucesc în loc. Sutton scoate un mârâit uluit când vede furia din ochii mei. Apoi își proptește palmele în pieptul meu și mă îmbrâncește.

— E fiul *meu*! urlă Sutton. Sun la poliție!

Las să-mi scap un hohot exasperat. Am chef să-i zic că n-are decât să cheme poliția. Vreau să urlu la ea. Dar, mai presus de toate, vreau să-l duc pe Josh departe de ea. N-o să-i permit să distrugă viața fratelui meu.

Nu am energia necesară să-i vorbesc. Femeia asta nu merită cuvintele mele. Îi întorc spatele și plec, lăsând-o să țipe la mine. Exact ca altădată.

Ajung la mașină. Josh stă pe scaunul din dreapta volanului. Trântesc portiera, dar nu pornesc motorul. Strâng volanul cu ambele mâini. Trebuie să mă calmez înainte de a pomi la drum.

Fratele meu e ciudat de liniștit, având în vedere ce s-a întâmplat adineauri. Pare că este obișnuit cu astfel de tratamente din partea lui Sutton. Nu plânge, nu înjură. Pur și simplu mă privește. îmi dau seama că felul în care reacționez acum va rămâne întipărit în mintea lui pentru totdeauna.

Duc o mână la schimbătorul de viteze și expir calm.

Obrazul lui Josh s-a înroșit, iar pe frunte are o

tăietură care sângerează. Scot un şerveţel din torpedou şi i-l întind, apoi cobor oglinda, ca să vadă unde trebuie să se şteargă.

— Am văzut când ţi-a tras palma, dar cum te-ai tăiat?

— Cred că m-am lovit de comoda televizorului.

Ia-o uşor, Atlas! Ieşim din parcare.

— Ar trebui să mergem la Urgenţe, să se uite la tăietura ta. Vreau să fim siguri că n-ai suferit o comoţie.

— Nu-i nevoie. De obicei, îmi dau seama dacă am o comoţie. *De obicei îşi dă seama?* Strâng din dinţi. Acum realizez că n-am idee prin ce chinuri a trecut băiatul ăsta. Iar eu eram gata să-l trimit înapoi în groapa cu lei!

— *E mai bine să ne asigurăm, îi zic, dar, de fapt, vreau să spun: E mai bine să avem un document la mână, în caz că va trebui să dovedim că Sutton te loveşte.*

Capitolul optsprezece Lily

Au trecut cinci zile de când l-am văzut pe Atlas ultima dată. încerc să nu mă stresez, pentru că amândoi suntem foarte ocupaţi. Totul va fi mai bine după ce mă voi simţi mai în largul meu la gândul de-a o aduce pe Emmy în preajma lui. Dar, înainte de a lăsa o persoană străină să petreacă timp în preajma fiicei mele, s-ar cuveni să-l anunţ pe tatăl ei că mă văd cu un alt bărbat.

Mi se pare frustram faptul că ceea ce se cuvine a fi făcut este totodată înspăimântător. Plănuiesc să amân cât mai mult posibil clipa aceea. Nu e nimic ruşinos în a avea răbdare.

Având în vedere că nunta lui Lucy se apropie cu repeziciune, săptămâna asta nu prea am ajutoare la florărie. Iar Atlas trebuie să descurce ițele procedurii legale de obținere a custodiei, trebuie să se ocupe de două restaurante şi să aibă grijă de un puşti. Pe deasupra, febra mamei s-a transformat în gripă, deci nu a putut să mă ajute deloc cu Emmy. A trebuit s-o iau cu mine la serviciu în două zile diferite.

Săptămâna asta e pur şi simplu infernală. Suntem prea ocupaţi ca să ne vedem pe fugă, pentru o îmbrăţişare.

Astăzi Ryle şi Marshall le-au dus pe fete la grădina zoologică. Emmy e prea mică pentru a se bucura pe deplin de experienţa asta, dar Rylee va avea o zi interesantă.

Azi-dimineaţă, schimbul de „custodie" între mine şi Ryle s-a petrecut fără incidente, chiar dacă nu ne-am mai vorbit încă de săptămâna trecută, de la cearta despre al doilea prenume al lui Emmy. A fost cam întors pe dos. Oricum, prefer să am de-a face cu un Ryle ursuz decât cu unul care încearcă să se dea la mine.

Dat fiind că nu e nevoie să aibă grijă de Rylee pentru câteva ore, Allysa lucrează cu mine. Am ajuns la zi cu toate treburile, aşa că a avut răgaz să meargă să cumpere cafea. Acum o oră am expediat toate comenzile. După întâlnirea mea cu Atlas, săptămâna trecută, abia acum avem timp să vorbim între patru ochi.

îmi întinde un pahar cu cafea, apoi verifică pe computer dacă avem comenzi noi.

— Ce-o să porţi la nunta lui Lucy? o întreb.

— Eu şi Marshall nu mergem la nuntă.

— Poftim?!

— Nu putem. Se suprapune cu a patruzecea aniversare a căsătoriei a părinţilor noştri. Eu şi Ryle organizăm o cină-sur- priză.

Mi-a spus despre aniversare, însă n-am ştiut că evenimentul are loc în aceeaşi zi cu nunta lui Lucy.

— E singura seară când Ryle poate să scape de la muncă, îmi explică ea.

M-am dezumflat. Detest programul de muncă al lui Ryle. Ştiu că, odată cu timpul, situaţia se va îmbunătăţi, fiindcă nu va mai face parte dintre cei mai tineri chirurgi. Munca lui nu

constituie o problemă pentru custodia comună, însă din cauza lui cea mai bună prietenă a mea e nevoită să aleagă între o nuntă şi părinţii ei.

Da, nu e vina lui Ryle. Şi totuşi îmi place să-l învinuiesc pentru lucruri pe care nu le poate controla. Mă mai binedis- pune puţin.

— Lucy ştie că nu vii?

— Da. Nu s-a supărat. Va avea mai puţine guri de hrănit.

După ce soarbe din cafeaua ei, mă întreabă:

— Tu te duci cu Atlas la nuntă?

— Nu l-am invitat. Am crezut că tu şi Marshall o să mergeţi la nuntă şi n-am vrut să vă oblig să minţiţi iar pentru mine.

Săptămâna trecută, când am rugat-o pe Allysa să aibă grijă de Emmy cât timp eu eram la întâlnire, m-am simţit prost deoarece, dacă Ryle s-ar fi interesat unde sunt, Allysa ar fi trebuit să-l mintă. Şi, aşa cum s-a dovedit, *chiar* a fost nevoită să-l mintă.

— Când ai de gând să-i zici lui Ryle?

Scot un geamăt de frustrare.

— Chiar trebuie să-i spun?

— Până la urmă, tot o să afle.

— Aş vrea să mă pot preface că mă văd cu un tip pe nume Greg. Poate că Ryle nu s-ar simţi

la fel de amenințat de un bărbat cu un astfel de nume. Poate că nu-i musai să zic foarte clar cu cine mă văd, iar Ryle n-o să se enerveze prea tare. Iar după vreo zece-douăzeci de ani, o să-i dezvălui că tipul cu pricina e Atlas.

Allysa râde. îmi aruncă o privire curioasă.

— Apropo: de ce îl urăște Ryle atât de mult pe Atlas?

— Nu-i convine că am păstrat amintiri de demult, din vremea când eu şi Atlas eram împreună.

Allysa mă priveşte pătrunzător, aşteptând continuarea.

— Are şi alt motiv?

Clatin din cap. Nu există niciun alt motiv.

— Ce vrei să spui?

— L-ai înşelat pe Ryle cu Atlas?

— *Poftim?* Nu. *Dumnezeule,* nu! Nu i-aş fi făcut niciodată una ca asta lui Ryle.

Mă simt puţin jignită că mi-a pus întrebarea, însă, în acelaşi timp, o înţeleg. Felul în care a reacţionat Ryle ar face pe oricine să intre la bănuieli cu privire la motivele furiei lui.

Allysa e uluită.

— Tot nu pricep. Dacă nu l-ai înşelat cu Atlas, de ce îl urăşte Ryle?

Oftez din rărunchi.

— Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare de un milion de ori, Allysa.

Fac o mutră agasată, aşa cum numai o soră ar putea să facă la adresa propriului frate.

—- Nu prea am vrut să te întreb, fiindcă am crezut că ţi-e ruşine că l-ai înşelat pe frate-miu şi nu vrei să-mi spui.

— De când aveam şaisprezece ani, nici măcar nu l-am mai sărutat pe Atlas. Ryle pur şi simplu n-a putut să se împace cu faptul că uneori trecutul meu reapărea în viaţa mea, în moduri

absolut platonice.

— Stai așa! Deci nu l-ai sărutat pe Atlas de la șaisprezece ani? Nici măcar la întâlnirea voastră, săptămâna trecută?

Văd că a deviat de la subiectul pe care tot ea l-a abordat.

— Am stabilit s-o luăm încet. Mie-mi convine. Cu cât relaţia evoluează mai încet, cu atât mai mult timp voi avea la dispoziţie, înainte să fiu obligată să-l anunţ pe fratele tău.

— Părerea mea e că va fi mai puţin dureros dacă-i spui mai repede.

Face semn spre telefonul meu de pe tejghea.

— Trimite-i lui Ryle un mesaj chiar acum şi zi-i că te vezi cu Atlas. O să-i treacă supărarea. Oricum, nu are de ales.

— Trebuie să i-o spun faţă în faţă.

— Eşti prea politicoasă, Lily.

— Iar tu eşti prea naivă. Dacă ai impresia că lui Ryle *o să-i treacă supărarea,* înseamnă că nu-ţi cunoşti fratele.

— Nici n-am pretins că-l cunosc.

Allysa îşi sprijină bărbia în palmă.

— Marshall mi-a spus că ţi-a zis că l-am înşelat.

Ce mă bucur că a schimbat subiectul!

— Da. M-a cam şocat.

— A fost o greşeală făcută la beţie, se justifică Allysa. Aveam nouăsprezece ani. Nimic din ce faci nu se pune la socoteală înainte să-mplineşti douăzeci şi unu de ani.

Izbucnesc în râs.

— Serios?

— Da.

Îşi ia avânt şi se saltă pe tejghea. începe să-şi legene picioarele în aer.

— Mai spune-mi despre Atlas!

Povestește-mi ca și cum aș fi prietena ta cea mai bună, nu fosta ta cumnată.

M-am bucurat prea devreme; Allysa s-a întors la discuția asta.

— Ești sigură că nu-i aiurea pentru tine?

— De ce să fie aiurea? Fiindcă Ryle e frate-miu? Nu-i deloc aiurea. Dacă s-ar fi purtat mai bine cu tine, acum nu ai fi nevoită să ieşi la întâlniri cu zei.

Allysa joacă din sprâncene şi îşi continuă interogatoriul.

— Deci cum e Atlas? Pare misterios.

— Pentru mine nu e misterios.

Nu încerc să reţin zâmbetul care mi se întinde pe faţă.

— E aşa de uşor să vorbesc cu el! Şi e bun la suflet. Seamănă cu Marshall, numai că nu e la fel de expansiv. E mai rezervat. Lucrează mult, iar eu o am pe Emmy tot timpul, aşa că e greu să ne sincronizăm ca să petrecem timp împreună. în plus, săptămâna asta a aflat că are un frate mai mic. în ultima vreme, viaţa lui e cam haotică. Comunicăm mai mult prin mesaje şi telefoane. E nasol.

— De-asta te tot uiţi la telefon?

Simt că mă înroşesc. Nu-mi place că Allysa a observat. Am făcut eforturi să dau cât mai puţin de bănuit. Nu vreau să ştie nimeni cât de des schimb mesaje cu Atlas, cât de des *îmi doresc* să-i scriu sau cât de mult mă gândesc *la el*.

Poate că mi-e teamă să discut cu ea despre Atlas pentru că nu vreau să-mi îngădui să fiu fericită datorită lui decât atunci când voi şti că Ryle n-o să se înfurie din cauza lui Atlas.

Exact când mă gândesc la asta, primesc un mesaj. îl citesc şi mă străduiesc din răsputeri să nu surâd.

— E de la el? întreabă Allysa.

— Da.

— Ce ţi-a scris?

— Mă întreabă dacă vreau să-mi aducă prânzul.

— Az/sare Allysa. Zi-i că tu şi prietena ta muriţi de foame.

Râd şi îi răspund lui Atlas.

Ai putea să aduci prânzul pentru două persoane? Colega mea e invidioasă când îmi aduci mâncare.

îmi răspunde imediat.

Ajung într-o oră.

Când apare Atlas, eu şi Allysa suntem ocupate cu câţiva clienţi. Adas a adus o pungă din hârtie maro. îi fac semn să aştepte puţin. Allysa termină înaintea mea. De mai bine de cinci minute, ea şi Atlas poartă o conversaţie pe care n-o pot auzi de aici, din locul în care stau. Mă străduiesc să fiu atentă la clientul din faţa mea, dar gândul că Allysa discută neîngrădit cu Atlas mă nelinişteşte, fiindcă niciodată nu ştiu ce-i poate ieşi pe gură.

însă Atlas pare mulţumit. Indiferent ce-i spune prietena mea, el se simte bine.

Mi se pare că durează o veşnicie până îmi termin treaba şi mă duc la ei. Atlas se întinde spre mine şi mă întâmpină cu un sărut pe obraz. Degetele lui îmi ating cotul pentru câteva secunde, înainte să-şi retragă braţul. Gestul ăsta neînsemnat îmi stârneşte fiori. Mi-e greu să mă concentrez. Mă tem că atunci când stau în preajma lui se vede cu ochiul liber cât de emoţionată sunt.

Allysa îmi aruncă un zâmbet cu subînţeles.

— Vasăzică Adam Brody...

Habar n-am despre ce vorbeşte. Mă uit la Atlas şi observ că zâmbeşte larg. în ziua în care Atlas a venit

pentru prima oară acasă la mine, când eram adolescenți, pe un perete aveam un poster cu Adam Brody.

Îl înghiontesc pe Atlas, în glumă.

— Aveam cincisprezece ani!

Atlas izbucneşte în râs. îmi place foarte mult că Allysa se poartă frumos cu el. Ar avea tot dreptul să-i fie loială trup şi suflet fratelui ei, dar prietenei mele nu-i stă în fire să se poarte grosolan cu un om doar din cauză că alţii nu îl plac.

Nu e nici o prietenă loială până-n pânzele albe, nici o soră loială până-n pânzele albe. Asta-i una dintre trăsăturile pe care le apreciez cel mai mult la ea. Nici eu nu sunt loială până-n pânzele albe. Dacă faci o tâmpenie, sunt genul de prietenă care ţi-o zice de la obraz. N-o să mă complac şi eu în stupiditatea ta.

îmi doresc ca prietenii mei să se poarte la fel cu mine. Prefer sinceritatea în schimbul loialităţii. *Odată cu* sinceritatea vine *şi* loialitatea.

— Mulţumesc pentru prânz! îi zic musafirului nostru. Ai rezolvat cu şcoala lui Josh?

Atlas încearcă să-l înscrie la o şcoală aflată mai aproape de locuinţa lui. Şcoala unde a învăţat Josh până acum e tocmai în celălalt capăt al oraşului.

— Da. Tare sper ca administraţia să nu analizeze prea îndeaproape formularele de înscriere pe care le-am completat! Am cam scris minciuni în ele.

— Sunt sigură c-o să fie bine, îl asigur. Abia aştept să fac cunoştinţă cu el.

— Câţi ani are? întreabă Allysa.

— Tocmai a împlinit doisprezece.

— Uau! exclamă Allysa. E cea mai naşpa vârstă. Dar partea bună e că măcar nu trebuie să plăteşti pentru grădiniţă.

Allysa pocneşte din degete şi schimbă subiectul:

— Apropo de copii: sâmbăta viitoare, Emmy n-o să stea cu Lily, fiindcă Lily se duce la o nuntă. O să se distreze toată noaptea, ca un adevărat adult.

Clatin din cap şi îi arunc o privire mustrătoare.

— Aveam de gând să-l invit. N-am nevoie de ajutorul tău.

Atlas zice:

— Deci mergi la o nuntă? Ai de gând să dormi toată noaptea şi acolo? mă ia el peste picior, cu un zâmbet viclean.

Roşesc pe loc, ceea ce stârneşte curiozitatea Allysei. Adas se întoarce spre ea.

— Ţi-a povestit că a adormit la prima noastră întâlnire?

Deşi nici măcar nu mă uit la prietena mea, îi simt privirea
scormonitoare.

— Eram obosită, încerc eu să mă justific. A fost un accident.

— Oho! Neapărat vreau să aud povestea asta! zice Allysa.

Atlas îi face pe plac.

— A adormit în maşină. Tocmai eram în drum spre restaurant. A dormit mai mult de-o oră, în parcare. Nici măcar n-am pus piciorul în restaurant.

Allysa începe să râdă. De ruşine, îmi vine să mă ascund sub tejghea.

— Cine se căsătoreşte? mă întreabă el.

— Lucy, o prietenă de-a mea. Lucrează aici.

— La ce oră începe nunta?

— La şapte seara. O să ţină toată noaptea, dacă rezişti.

— O să rezist.

Atlas se uită la mine într-un fel care îmi dă de înţeles că ar vrea să fim singuri. Simt furnicături pe şira spinării.

— Trebuie să mă întorc la restaurant. Poftă bună!

Apoi se răsuceşte spre Allysa.

— îmi pare bine că ne-am cunoscut în sfârşit.

— Şi mie îmi pare bine, îi răspunde prietena mea.

Când ajunge la jumătatea drumului spre ieşire, Atlas începe să fluiere. E într-o dispoziţie foarte bună, iar inima îmi creşte în piept fiindcă-l văd atât de fericit. N-am idee dacă e în toane bune datorită mie. Adolescenta din mine, care îşi făcea atâtea griji pentru el, e cât se poate de mulţumită să constate cât de bine se descurcă Atlas.

— Tipul are vreo problemă? întreabă Allysa.

Priveşte lung uşa florăriei, prin care Atlas a ieşit acum câteva secunde.

— Adică?

— De ce nu-i însurat? De ce n-are iubită?

— Să sperăm că în curând o să aibă una.

Nu mă pot abţine să zâmbesc.

— Probabil că nu e bun la pat, îşi dă Allysa cu părerea. Poate de-asta nu e cuplat.

— Categoric e bun la pat.

Allysa e uimită.

— Ai zis că nici măcar nu l-ai sărutat! protestează prietena mea. Cum de ştii cum e Atlas în pat?

— Nu l-am sărutat acum, de când ne-am reîntâlnit *ca adulţi*, precizez eu. Ai uitat că noi doi am fost împreună mai demult. A fost primul băiat cu care am făcut sex. Şi a fost foarte, foarte priceput. Sunt convinsă că acum e şi mai şi.

Pentru câteva clipe, Allysa mă priveşte în tăcere, încreţin- du-şi fruntea.

— Mă bucur pentru tine, Lily. Şi Marshall o să-l placă. E foarte uşor să-l simpatizezi pe Atlas.

A spus-o de parcă ar fi ceva aiurea.

— Şi ce-i rău în asta?

— Nu-s convinsă că e un lucru *bun*. Toată situaţia asta e încurcată. Doar ştii şi tu, nu-i nevoie să-ţi explic. Dar acum înţeleg de ce eziţi să-i spui lui Ryle despre Atlas. Probabil că s-ar simţi castrat dacar şti că fosta lui soţie împarte patul cu tipul ăsta perfect.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Ar fi cazul să se simtă castrat fiindcă şi-a bătut soţia.

Sunt şocată să mă aud spunând aşa ceva, însă numi pol
lua vorbele înapoi. Din fericire, nu e nevoie să mă simt stânjenită, fiindcă, după cum am mai spus, prietena mea cea mai bună nu îi e loială orbeşte propriului frate.

Departe de a se fi simţit jignită, Allysa aprobă:

— Adevărat, Lily. Adevărat.

Capitolul nouăsprezece
Atlas

Nu ştiu dacă atunci când ai doisprezece ani eşti prea mic ca să călătoreşti cu un Uber. Cum nu voiam să-l las iar singur pe Josh acasă la mine, după şcoală, am comandat un Uber care să-l aducă aici, la restaurant. Acum două zile am vorbit cu el şi am stabilit că e o idee bună să mă ajute în restaurant, ca să compenseze pentru stricăciunile pe care le-a provocat.

Am urmărit pe aplicaţie traseul Uber-ului şi i-am ieşit în întâmpinare, la intrarea în local. Când coboară din maşină, Josh arată complet diferit, în comparaţie cu puştiul pe care l-am întâlnit acum câteva zile. Poartă haine pe măsura lui. Ieri l-am dus să se tundă. Acum duce pe umăr un rucsac plin cu cărţi, nu cu spray-uri cu vopsea.

Mă îndoiesc că Sutton l-ar recunoaşte dacă l-ar vedea.

— Cum a fost azi?

E a doua zi la noua lui şcoală. Ieri, când i-am pus aceeaşi întrebare, a zis că a fost OK, însă nu mi-a dat detalii.

— A fost OK.

Probabil că asta-i tot ce poţi scoate de la un băiat de doisprezece ani. Deschid uşa restaurantului. Josh

se oprește în loc. Ridică privirea și cercetează fațada clădirii.

— E ciudat că am dormit aici două săptămâni, şi totuşi e prima oară când intru pe uşa din faţă.

Izbucnesc în râs. Intrăm amândoi. Abia aştept să-l cunoască pe Theo. încă n-am apucat să-i zic despre Josh. Theo a ajuns aici acum câteva minute. A intrat prin spate chiar când am ieşit să-l întâmpin pe Josh.

Fiul lui Brad nu a mai trecut pe aici de săptămâna trecută, iar eu nu l-am adus pe fratele meu la restaurant fiindcă a trebuit să-mi iau câteva zile libere ca să-l înscriu la noua şcoală şi să pun la punct diverse chestiuni administrative. Când intrăm prin uşile duble care duc în bucătărie, Josh se opreşte puţin, uimit. Priveşte cu ochi mari agitaţia dinăuntru. în mod sigur, ziua locul arată cu totul altfel decât noaptea.

Uşa biroului meu e deschisă. Asta înseamnă că Theo e înăuntru şi îşi face temele. îl călăuzesc pe Josh într-acolo. Theo stă la biroul meu şi citeşte. Ridică privirea, se uită la mine, apoi la Josh. Imediat, îşi îndreaptă spatele şi întreabă:

— Ce cauţi aici?

— Ce cauţi *tu* aici? i-o întoarce Josh.

Cred că se cunosc deja. Nu mi-am închipuit că se ştiu. Şcolile din oraşul ăsta sunt foarte mari şi numeroase. Nici măcar nu am idee unde învaţă Theo.

— Vă cunoaşteţi? îi întreb.

— Da. El e cel nou de la mine de la şcoală, îmi explică Theo, apoi i se adresează lui Josh: Dar de unde-l ştii pe Atlas?

Fratele meu îşi lasă rucsacul pe jos şi se trânteşte

pe canapea.

— Atlas e fratele meu.

Theo se uită când la mine, când la Josh.

— De ce nu mi-ai zis că ai un frate? mă dojenește Theo.

— E o poveste lungă.

— Nu ţi se pare că terapeutul tău ar trebui să ştie aşa ceva?

— N-ai fost aici deloc săptămâna asta, îi atrag atenţia.

— Am avut pregătire la mate în fiecare zi, după şcoală.

— Pregătire la mate? Cum adică?

Josh intervine în discuţie:

— Stai puţin! Theo e *terapeutul* tău?

— Da, dar nu mă plăteşte, îi răspunde Theo. Hei, faci orele de mate cu profesorul Trent?

— Nu. Cu Sully.

— Nasol! comentează Theo, apoi ne priveşte din nou, cercetător. Cum de n-ai pomenit niciodată că ai un frate?

Se pare că ţine morţiş să primească un răspuns la întrebarea asta, însă acum n-am timp să-i explic. La bucătărie este nevoie de ajutor.

— O să-ţi povestească Josh. Trebuie să mă apuc de treabă.

îi las în birou şi mă duc să muncesc.

O oră mai târziu, toată lumea e la posturi, aşa că îmi permit să-mi iau un răgaz de câteva minute. Intru în birou. Theo şi Josh discută animat despre o *manga* pe care Theo o ţine în mână. îi fac semn lui Josh să vină după mine.

— Scuze că v-am întrerupt! Ti-ai făcut temele?

— Sigur, îmi răspunde fratele meu.

Nu-l cunosc îndeajuns de bine ca să-mi dau seama ce vrea să zică.

— Ce înseamnă „sigur”? Adică ţi-ai făcut temele? Da? Nu? în mare parte?

— Da.

Oftează şi mă urmează în bucătărie.

— în mare, le-am făcut. O să le termin diseară. Mă doare capul.

Îi fac cunoştinţă cu câţiva dintre angajaţii din bucătărie, închei cu Brad.

— Josh, el e Brad, tatăl lui Theo.

Gesticulez spre Josh.

— El e Josh, fratele meu mai mic.

Nedumerit, Brad îşi încreţeşte fruntea, însă tace.

— Josh trebuie să-şi plătească o datorie, îi explic lui Brad. Ai să-i dai vreo muncă de făcut?

— Am o datorie? se miră Josh, buimăcit.

— Da. Pentru crutoanele alea.

— Aaa! Am înţeles.

Lui Brad îi pică fisa. Dă încet din cap. îl întreabă pe Josh:

— Ai mai spălat vase până acum?

Josh îşi dă ochii peste cap şi îl urmează pe Brad la chiuvetă.

Mă simt aiurea că-l pun la muncă, dar m-aş simţi şi mai aiurea dacă nu l-aş pune să se confrunte cu consecinţele propriilor fapte – a făcut pagube de mii de dolari. O să-l las să spele vase vreo oră şi după aia o să fim chit.

Am vrut să-l scot din birou ca să pot vorbi cu Theo despre fratele meu mai mic.

Theo e la birou. îndeasă nişte hârtii în rucsacul lui. Mă aşez pe canapea, pregătit să-i pun întrebări despre Josh, însă Theo vorbeşte primul.

— Ai sărutat-o pe Lily?

— încă nu.

— Ce naiba, Atlas?! Jur că uneori eşti superjalnic.

— Cât de bine îl cunoşti pe Josh?

— învaţă la şcoala mea de două zile, deci nu-l cunosc prea bine. Avem câteva ore în comun.

— Cum se descurcă la şcoală?

— Habar n-am. Doar nu-s profesorul lui.

— Nu mă refer la note. Vreau să ştiu cum interacţionează. Îşi face prieteni? Se poartă frumos?

Contrariat, Theo înclină capul într-o parte.

— Adică mă întrebi *pe mine* dacă fratele tău se poartă frumos? N-ar trebui să ştii tu chestia asta?

— L-am întâlnit abia acum câteva zile.

— Da, şi eu la fel, mi-o întoarce Theo. Mi-ai pus o întrebare complicată. Uneori, copiii sunt răutăcioşi. Doar ştii asta.

— Vrei să spui că Josh e răutăcios?

— Există mai multe moduri de-a fi răutăcios. Josh e răutăcios, dar la modul bun.

Nu pricep deloc, iar Theo încearcă să mă lămurească:

— Josh se poartă ca un bully cu ceilalţi bullies. Pricepi?

Conversaţia asta începe să fie stânjenitoare.

— Deci fratele meu e peste un bully veritabil? Cum aşa?

— E greu de explicat. Nu-i de mirare că nu sunt cel mai popular copil din şcoală. La urma urmei, fac parte din clubul de matematică şi sunt...

Ridică din umeri, lăsând propoziţia în aer.

— Dar nu e nevoie să mă tem de puştii care sunt ca Josh. M-ai întrebat dacă se poartă frumos, dar nu ştiu cum să răspund, fiindcă nu se

poartă frumos. însă nu-i nici răutăcios. Sau cel puţin nu e răutăcios cu oamenii de treabă.

încerc să asimilez ceea ce aud. Cred că sunt mai nedumerit decât eram înainte de discuţia asta. Oricum, mă simt împăcat la gândul că Theo nu se teme de Josh.

Theo trage fermoarul rucsacului şi zice:

— Aşa… Deci cum a rămas cu tine şi cu Lily? S-a răsuflat treaba deja?

— Nu. Pur şi simplu suntem ocupaţi. Dar mâine mergem împreună la o nuntă.

— Şi o s-o săruţi, în sfârşit?

— Da, dacă şi ea vrea.

Theo dă din cap.

— Probabil c-o să vrea, dacă te abţii să spui chestii siropoase. *Hai să ne pupăm!*

Iau o pernă de pe canapea şi o arunc în direcţia lui, după care declar:

— O să-mi caut un terapeut care nu mă ia la mişto!

Capitolul douăzeci Lily

E o provocare să fii şi florar la o nuntă, *şi* invitat. Toată ziua am fugit de colo-colo ca să mă asigur că aranjamentele florale de la restaurant sunt aşa cum şi le doreşte Lucy. Pe deasupra, azi închidem florăria mai devreme, datorită nunţii, aşa că Serena a avut nevoie de ajutor ca să pregătească toate comenzile şi să le încarce în duba pentru livrări.

Când Atlas ajunge la apartamentul meu, nu sunt gata nici pe departe. Tocmai am primit un SMS de la el. Mă întreabă dacă să urce la mine. Sunt convinsă că e prudent deoarece relaţia noastră e abia la început şi nu ştie dacă mai e cineva la mine, şi dacă aş fi de acord ca persoana cu pricina să ştie că mă duc la nuntă împreună cu el.

Tocmai din acest motiv am şovăit înainte de a-l invita. Oricum, sunt sigură că niciun invitat de la nunta lui Lucy nu îl cunoaşte pe Ryle. Nu facem parte din acelaşi cerc social. Şi chiar dacă un invitat l-ar cunoaşte pe Ryle şi la urechile lui ar ajunge că am venit însoţită la eveniment, răsplata meritată să-mi asum acest risc. încă de când Atlas a acceptat să vină la nuntă, am aşteptat seara asta cu mare nerăbdare.

Urcă! încă mă pregătesc.

După câteva clipe, Atlas bate la uşa mea. Când deschid, am senzaţia că ochii mei se cască şi îşi dublează mărimea, ca în desene animate.

— Uau!

E la patru ace. Poartă un costum negru, croit la comandă, îl las să aştepte pe culoar mai mult decât ar trebui. Când el e prin preajmă, uit de lucruri elementare; de pildă, politeţea.

în mână are un buchet, dar nu e alcătuit din flori, ci din *prăjiturele*.

Mi-l întinde.

— îmi închipui că eşti sătulă de flori.

Se apleacă şi mă sărută pe obraz. Aş vrea să-mi înclin capul, aşa încât buzele lui să se lipească de ale mele, dar sper că nu va trebui să mai aştept mult până când dorinţa mea se va împlini.

— E minunat buchetul! îi zic, apoi îi fac semn să mă urmeze. Intră! O să fiu gata într-un sfert de oră.

Azi am fost atât de ocupată, că n-am apucat să mănânc. Iau o prăjiturică şi muşc din ea. Apoi vorbesc cu gura plină:

— Scuze dacă sunt prost-crescută! Pur şi simplu sunt lihnită. Poţi să aştepţi în camera mea cât timp mă schimb. N-o să dureze mult.

în vreme ce se îndreaptă spre dormitor, Atlas se uită de jur împrejur, analizându-mi apartamentul.

Rochia mea aşteaptă întinsă pe pat. O iau şi intru în baie. Las uşa uşor întredeschisă, ca să pot vorbi cu Atlas cât timp mă îmbrac.

— Unde-i Josh?

— îţi mai aduci aminte de Brad? L-ai văzut în seara în care jucam poker.

— Da, mi-l amintesc.

— Fiul lui, Theo, e acasă la mine, cu Josh. Băieţii învaţă la aceeaşi şcoală.

— Lui Josh îi place la şcoala cea nouă?

— Cred că da.

Nu îl văd pe Atlas, dar când răspunde, îmi dau seama că e mai aproape de baie decât adineauri. îmi pun rochia şi deschid uşa ceva mai mult. Am ales o rochie destul de mulată, de culoarea vinului roşu. Are bretele subţiri. Am şi un şal asortat, dar încă nu l-am scos din dressing.

Când apar în uşa băii, Atlas mă cântăreşte din ochi. Nu-i las timp să-mi facă complimente.

— Te rog, mă ajuţi cu fermoarul?

Mă întorc cu spatele şi-mi strâng părul într-o parte. Simt că şovăie. Sau poate că savurează momentul.

în cele din urmă, când trage fermoarul, îi simt degetele pe spate. Mă întorc iar cu faţa la el.

— Trebuie să mă machiez.

Dau să intru iar în baie, dar Atlas îmi cuprinde talia.

— Vino încoace!

Mă strânge la piept. îmi priveşte faţa pentru câteva clipe şi zâmbeşte seducător, de parcă se pregăteşte să mă sărute.

— Mulţumesc că m-ai invitat!

îi surâd la rândul meu.

— Mulţumesc c-ai acceptat! Ştiu că ai avut o săptămână foarte aglomerată.

Ochii lui par obosiţi. Obişnuita lor sclipire s-a mai

împuţinat. Cred că a fost stresat. O noapte de distracţie o să-i prindă bine.

Nu mă pot abţine, întind mâna şi îi ating obrazul.

— Putem lua un Uber până la restaurantul unde se ține petrecerea de nuntă. Mi se pare că ai nevoie să bei ceva tare.

Atlas îmi atinge mâna și îmi sărută căușul palmei. Apoi își împletește degetele cu ale mele. Deschide gura, iar în clipa următoare îmi vede tatuajul.

Atlas n-a văzut niciodată mica inimă tatuată pe umărul meu. Mi-am făcut tatuajul ăsta pentru că obișnuia să mă sărute acolo. II atinge ușor, cu vârful degetelor, urmărind conturul lui.

își ridică ochii spre mine.

— Când ți l-ai făcut?

Simt că vocea mi se frânge puțin. îmi dreg glasul.

— Când eram la facultate.

M-am gândit de multe ori la clipa asta, la ce va spune el și la cum se va simți când va vedea tatuajul.

Mă privește în tăcere, pe urmă ochii lui se mută iar asupra desenului de pe umărul meu. Atlas stă atât de aproape de mine, că-i simt răsuflarea pe claviculă.

— De ce ți l-ai făcut?

Am avut foarte multe motive. Aleg să i-l spun pe cel mai evident.

— Pentru că-mi era dor de tine.

Mă aștept să-și aplece capul și să mă sărute acolo, așa cum a făcut-o de atâtea ori. Vreau să mă sărute, să-și lipească gura de a mea, în chip de mulțumire.

în schimb, Atlas are cu totul altă reacție. Se uită îndelung la tatuaj, însă apoi îmi dă drumul și îmi întoarce spatele. îmi vorbește pe un ton distant, detașat:

— Ar trebui să te duci să termini cu

pregătirile. O să întârziem.

Face câţiva paşi spre uşa dormitorului meu. Pe urmă, fără să privească înapoi, adaugă:

— Te aştept în sufragerie.

Am senzaţia că am primit o lovitură în stomac.

Şi-a schimbat complet atitudinea. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea lui. La început rămân încremenită, însă apoi mă silesc să mă pun în mişcare, să termin pregătirile. Poate că i-am interpretat greşit reacţia. Poate că nu e ceva de rău. E posibil să-i fi plăcut atât de mult că mi-am făcut tatuajul ăsta, încât are nevoie să rămână singur o vreme, cu propriile gânduri.

Indiferent de motivul care a declanşat reacţia lui neobişnuită, încerc să-mi stăpânesc lacrimile. Mă apuc să mă machiez. Mă simt puţin jignită. Nu mă aşteptam să mă simt aşa tocmai în seara asta.

îmi iau pantofii, apoi scot şalul din dressing. Ies din camera mea. Aproape că mă aştept ca Atlas să fi plecat. Dar încă e aici. Se uită la pozele cu Emmy. Când îmi aude paşii, se răsuceşte spre mine.

— Uau! Eşti frumoasă, Lily.

Chiar pare plăcut surprins.

Acum sunt confuză.

Apreciez complimentul, însă nu pot să trec cu vederea ceea ce s-a petrecut adineauri. Din relaţia părinţilor mei, precum şi din relaţiile mele am învăţat ceva: refuz să mătur totul sub preş. Nici măcar nu vreau să existe un *preş*.

— De ce te-a supărat tatuajul meu?

întrebarea îl ia prin surprindere. îşi face de lucru cu cravata şi încearcă să găsească o scuză, dar nu-i

vine nimic în minte. Respiră lent, chinuit.

— Nu tatuajul m-a supărat.

— Şi-atunci, de ce eşti supărat pe mine?

— Nu sunt supărat pe tine, Lily.

O spune convingător, dar îmi dau seama că, după ce a văzut tatuajul, **nu** mai are aceeaşi stare de spirit. Nu vreau să începem relaţia asta cu minciuni. Probabil că nici el nu vrea. Se gândeşte la ce urmează să-mi răspundă. Pare că nu se simte în largul lui. Nu vrea să purtăm conversaţia asta sau, cel puţin, nu vrea s-o purtăm acum.

îşi bagă mâinile în buzunar şi oftează.

— în noaptea când te-am dus la Urgenţe... ţi-au bandajat umărul.

în vocea lui disting suferinţă.

— Te-am auzit spunându-i asistentei că el te-a muşcat, dar nu stăteam îndeajuns de aproape de tine ca să văd că...

Atlas tace şi înghite anevoie.

— ... că aveai un tatuaj, iar el te-a muşcat...

Tace din nou. E aşa de tulburat, că nu-şi poate încheia fraza.

— De-asta te-a muşcat? Ţi-a citit jurnalele şi a aflat că ţi-ai făcut tatuajul pentru mine?

îmi tremură genunchii.

Înţeleg de ce nu a vrut să discutăm despre subiectul ăsta. E unul prea serios ca să fie analizat când suntem pe picior de plecare. îmi apăs o palmă pe burtă. Sunt pregătită să-i răspund, dar mi-e greu să vorbesc, mai ales ştiind cât de necăjit e Atlas.

Nu vreau să-i provoc suferință, însă totodată nu vreau nici să-l mint, nici să-l protejez pe Ryle. Atlas are dreptate. Exact de aceea m-a muşcat Ryle. Urăsc faptul că de acum încolo Atlas va asocia tatuajul meu cu amintirea aceea oribilă.

Ia tăcerea mea drept confirmare. Chipul i se crispează. Se întoarce cu spatele. Se silește să respire profund, ca să-și păstreze calmul. Pare cât pe ce să explodeze. Dar Ryle nu-i aici, ca să suporte mânia lui Atlas.

Este furibund, dar nu e o furie de care mă tem.

Realizez importanța acestui moment. Sunt în apartamentul meu, între patru ochi cu un bărbat furios, și totuși nu mă tem pentru viața mea. Furia lui nu e îndreptată spre mine, ci spre persoana care mi-a făcut rău. E o furie protectoare. Diferența dintre reacția mea față de mânia lui Ryle și reacția mea față de mânia lui Atlas e ca de la cer la pământ.

Atlas se întoarce din nou cu fața la mine. Strânge din dinți, iar venele de pe gâtul lui au devenit vizibile.

— Lily, cum aș putea să mă port civilizat în preajma lui?

Apoi îmi șoptește cu o voce plină de vinovăție:

— Ar fi trebuit să fiu alături de tine. Ar fi trebuit să fac mai mult.

Îi înțeleg supărarea, dar nu are absolut niciun motiv să se simtă vinovat. Pe atunci, nu ajunsesem în punctul în care Atlas ar fi putut face sau spune ceva care să-mi schimbe părerea despre Ryle. A trebuit ca singură să deschid ochii.

Mă apropii de Atlas. Îmi sprijin spatele de peretele din fața lui. El îmi imită poziția. Acum stăm față în față. Știu că e nevoit să dea piept cu o mulțime de emoții, așa că vreau să-i las spațiu. Pe de altă parte, am multe de zis despre vina pe care o simte el.

— Prima dată când Ryle m-a lovit, a facut-o fiindcă am râs de el. Mă ameţisem puţin şi am râs de ceva care mi s-a părut amuzant. Dar se pare că nu era deloc amuzant. Ryle m-a plesnit cu dosul palmei.

Atlas simte nevoia să-şi ferească privirea. Cel mai probabil, nu-şi doreşte să audă detaliile astea, dar eu de mult vreau să i le destăinui. Stă nemişcat, însă am senzaţia că se forţează să nu ţâşnească din loc, ca să-l înfrunte pe Ryle. Când ochii lui îi întâlnesc din nou pe ai mei, au o expresie tăioasă.

— A doua oară, m-a împins pe scări. Cearta aceea a început fiindcă a găsit hârtia cu numărul tău de telefon, pe care o ascunsesem în carcasa telefonului. Iar când m-a muşcat de umăr... Ai dreptate. A facut-o pentru că îmi citise jurnalele. De acolo aflase că tatuajul mi-l făcusem pentru tine şi că tu mi-ai dăruit magnetul lipit de frigiderul meu.

Cobor privirea. Mi-e greu să văd cât de mult îl afectează cuvintele mele.

— Altădată credeam că, poate, merit să suport reacţiile lui violente. De pildă, îmi spunea că, dacă n-aş fi râs, poate că nu m-ar fi lovit. Poate că, dacă n-aş fi păstrat numărul tău în carcasa telefonului, nu s-ar fi înfuriat atât de tare încât să mă azvârle pe scări.

Atlas nu se mai uită la mine. Capul lui se sprijină de perete. Se uită în tavan, ascultând totul cu atenţie, încremenit în furia lui.

— De fiecare dată când începeam să iau vina asupra mea şi să justific faptele lui Ryle, mă gândeam la tine. Mă întrebam cum ai fi reacţionat tu dacă ai fi fost în locul lui. Ştiu că nu te-ai fi purtat ca el. Dacă aş fi râs de tine în aceleaşi împrejurări în care am râs de Ryle, tu ai fi râs *împreună cu* mine. Nu m-ai fi lovit niciodată. Iar dacă oricare alt bărbat

de pe planetă mi-ar fi dat numărul lui de telefon ca să mă protejeze de cineva pe care îl consideră periculos, tu l-ai fi *apreciat* pentru gestul ăsta. Nu m-ai fi împins pe scări. Iar dacă jurnalele pe

care să te-am lăsat să le citeşti ar fi fost despre un alt băiat, în afară de tine, m-ai fi luat peste picioare. Probabil c-ai fi subliniat frazele care ţi se par siropoase şi am fi râs de ele împreună.

Tac şi aştept ca Atlas să se uite la mine, pe urmă închei:

— De fiecare dată când mă îndoiam de mine însămi şi începeam să cred că merit tot ce-mi făcea Ryle, tot ce trebuia să fac era să-mi aduc aminte de tine, Atlas. Mă gândeam cât de diferit s-ar fi derulat fiecare întâmplare, dacă ai fi fost în locul lui Ryle, iar asta mă ajuta să-mi amintesc că nimic din ce mi se întâmpla nu era din vina mea. Chiar dacă nu ai fost alături de mine, datorită ţie am reuşit să răzbesc prin toate.

Atlas rămâne tăcut vreo cinci secunde, meditând la ceea ce i-am zis, apoi se apropie şi mă sărută. În sfârşit. *În sfârşit!*

Cu mâna dreaptă îmi cuprinde mijlocul şi mă lipeşte de el. I.imba lui îmi dezmiardă uşor buzele, strecurându-se dincolo de ele. îi simt mâna în părul meu şi îmi cuprinde ceafa în palmă. Un val de

dorinţă se sparge în mine.

Nu mă sărută frenetic. Gura lui se lipeşte încrezător de a mea. îl trag mai aproape de mine. Vreau să-i simt căldura to- pindu-se în trupul meu. Gura şi atingerea lui îmi sunt cunoscute, fiindcă ne-am mai sărutat şi altădată, dar totodată sunt noi, pentru că sărutul ăsta e alcătuit din ingrediente cu torul noi. Primul nostru sărut a fost plămădit din teamă şi din lipsa de experienţă a adolescenţei.

Sărutul ăsta e speranţă. E alinare, senzaţie de siguranţă, stabilitate. E tot ce mi-a lipsit de când am devenit un adult. Sunt aşa de fericită că ne avem iar unul pe celălalt, că îmi vine s.t plâng.

Capitolul douăzeci şi unu
Atlas

Multe lucruri m-au supărat de-a lungul vieţii, dar nimic nu m-a umplut de furie precum vederea tatuajului ei şi cica- tricile care îl înconjoară, alcătuind forma unei muşcături.

N-o să înţeleg niciodată cum de poate un bărbat să-i facă aşa ceva unei femei. N-o să înţeleg niciodată cum de *un om* îi poate face aşa ceva unui alt om, pe care ar trebui să-l iubească, să-şi dorească să-l protejeze.

Cu siguranţă, Lily merită mai mult de la viaţă, iar eu am norocul de-a fi cel care îi oferă acele lucruri. începând cu acest sărut. Parcă nu mai reuşim să ne desprindem unul de celălalt. Ori de câte ori ne oprim ca să ne privim, buzele noastre se unesc din nou, de parcă încercăm să recuperăm tot timpul pierdut.

îi presar săruturi pe bărbie până când ajung la claviculă. Dintotdeauna mi-a plăcut la nebunie să o sărut acolo, însă abia când i-am citit jurnalele am aflat că ştia cât de mult îmi plăcea să o sărut în locul acela. îmi lipesc buzele de tatuajul ei, hotărât să mă asigur că, de fiecare dată când gura mea o va atinge acolo, Lily îşi va aminti de momentele frumoase pe care le-am trăit împreună. Dacă va fi nevoie să o sărut de un

milion de ori ca să uite de cicatricile pe care i le-a lăsat Ryle, atunci o voi săruta de un milion de ori *şi încă* o dată.

O sărut pe gât, apoi iar pe maxilar. îi ridic la loc breteaua rochiei. Da, aş fi în stare să rămân aici ore întregi, însă trebuie să ajungem la nuntă.

— Ar trebui să plecăm, îi şoptesc.

Lily dă aprobator din cap. O sărut iar. Nu mă pot stăpâni. Am aşteptat clipa asta încă de când eram adolescent.

N-aş putea spune cum a fost nunta, pentru că am fost atent mai degrabă la Lily. Nu cunoşteam pe nimeni dintre invitaţi, iar după ce am sărutat-o – în sfârşit! – pe Lily, mi-a fost greu să mă concentrez la altceva. Tot ce voiam era să ne sărutăm din nou. îmi era limpede că şi ea tânjea să rămânem singuri. După ce s-a întâmplat între noi, în holul ei, a fost un chin să aştept răbdător pentru câteva ore.

îndată ce am ajuns la petrecere şi Lily a văzut cât de aglomerat era, s-a simţit uşurată. Mi-a zis că Lucy n-o să ştie că am plecat mai devreme de la nuntă. Am stat acolo vreo oră, timp în care Lily a socializat. Nu mi-a părut deloc rău când m-a luat de

mână şi am plecat de la petrecere.

Tocmai am parcat în faţa clădirii în care locuieşte. Chiar clacă sunt aproape sigur că vrea să urc la ea, n-am de gând să-mi dau cu presupusul. Deschid portiera şi aştept ca Lily să sc încalţe. S-a descălţat în maşină, fiindcă o dureau picioarele. Mi se pare că îi vine greu să se încalţe din nou; pantofii au şireturi petrecute pe după glezne, iar Lily se chinuie să le potrivească. Mă-ndoiesc că vrea să meargă desculţă pe asfaltul clin parcare.

— Aş putea să te duc în spate, mă ofer.

Se uită la mine şi râde ca şi cum aş fi făcut o glumă.

— Vrei să mă cari în spate?

— Da. Ia-ţi pantofii!

Pentru o clipă, nu are nicio reacţie. Apoi un surâs larg i se întinde pe faţă. Mă întorc cu spatele, iar Lily îşi petrece braţele pe după gâtul meu, râzând. O ajut să se salte, pe urmă închid portiera.

Când ajungem în faţa apartamentului ei, mă aplec, ca să-i permit să descuie uşa. Intrăm, iar eu o las să coboare din spatele meu. îndată ce mă îndrept de spate, Lily îşi lasă pantofii să cadă pe podea şi începe să mă sărute.

Se pare că o luăm de unde am rămas acum câteva ore, tot aici.

— La ce oră trebuie să fii acasă? mă întreabă.

— I-am zis lui Josh c-o să ajung pe la zece sau unsprezece.

Mă uit la ceas: e puţin după ora zece seara.

— Să-l sun şi să-i zic c-o să întârzii?

Lily aprobă cu un gest.

— Mai mult ca sigur c-o să întârzii. Sună-l! Mă duc să pregătesc ceva de băut.

Intră în bucătărie. Scot telefonul şi îl sun pe Josh. Vreau să facem un apel video, fiindcă vreau să mă asigur că nu dă vreo petrecere la mine acasă. Deşi mă îndoiesc că Theo l-ar lăsa să facă aşa ceva. Oricum, nu vreau să-mi asum riscuri când vine vorba despre puştii ăştia.

Când fratele meu îmi răspunde, observ că telefonul lui stă pe podea: îi pot vedea bărbia şi lumina ecranului TV. Josh are un controler în mâini.

— Suntem în toiul unei lupte, mă anunţă el.

— Am vrut să văd ce faceţi, îl lămuresc eu. Totu-i în regulă?

— Da! strigă Theo de undeva din fundal.

Josh începe să se agite, apăsând frenetic butoanele controlerului. Deodată, strigă „Rahat!”. Azvârle controlerul deoparte şi ridică telefonul.

— Am pierdut, îmi zice.

Din spatele lui apare Theo.

— Nu pari să fii la o nuntă, comentează el. Unde sunteţi?

Nu-i răspund.

— S-ar putea să întârzii, îi zic lui Josh.

— O! Eşti acasă la Lily? întreabă Theo, rânjind şi apropi- indu-se de ecranul telefonului. Până la urmă, ai sărutat-o? Mă aude? Ce replică ai folosit ca s-o convingi să te invite la ea? *Lily, tocmai am văzut cum doi s-au măritat, acum, hai, treci şi tu în...*

închei apelul imediat, ca să nu-i las răgaz să-şi încheie rima. însă Lily a auzit conversaţia. Aşteaptă în faţa mea, cu două pahare cu vin în mâini.

— Cine era la telefon? se miră.

— Theo.

— Câţi ani are?

— Doisprezece.

— Şi îi povesteşti despre noi unui puşti de doisprezece ani?

Pare amuzată. Iau din mâna ei un pahar şi, chiar înainte de
a sorbi din el, îi răspund:

— E psihoterapeutul meu. Avem şedinţă

în fiecare joi, la patru.

Izbucneşte în râs.

— Ai un terapeut care încă e în şcoala generală?

— Da, dar o să-l concediez.

Cuprind cu un braţ mijlocul lui Lily şi o trag lângă mine. Când o sărut, simt gustul vinului. O sărut mai apăsat.

Se desprinde de mine şi zice:

— E cam ciudat.

Habar n-am la ce se referă. Sper că nu vorbeşte despre ce facem acum, fiindcă „ciudat" e ultimul cuvânt pe care l-aş folosi ca să descriu momentul acesta.

— Ce anume? o întreb.

— E ciudat că eşti aici. Că nu e niciun copil în casă. Nu-s obişnuită să am timp liber şi nici să-mi petrec timpul cu un bărbat.

Mai ia o gură de vin, apoi pune paharul pe blatul de bucătărie şi păşeşte spre dormitor.

Mă îndeamnă:

— Vino! Hai să profităm de ocazie!

O urmez cât ai clipi.

Capitolul douăzeci şi doi Lily

Mă străduiesc să mă prefac încrezătoare, dar, îndată ce intru în dormitor, nu mai simt nici urmă din încrederea pe care am simţit-o adineauri.

A trecut atât de mult timp de când n-am mai făcut sex! Probabil că ultima oară s-a întâmplat imediat după ce am rămas însărcinată cu Emmy. După naştere, n-am mai făcut dragoste cu Ryle. Iar cu Atlas s-a întâmplat când aveam şaisprezece ani. Gândurile astea mi se amestecă în minte, într-un vârtej care mă paralizează.

Mă opresc în mijlocul dormitorului. Atlas apare după câteva secunde. îmi pun mâinile în şolduri şi... pur şi simplu stau aşa. Se uită lung la mine. Am senzaţia că, din moment ce eu l-am invitat în dormitorul meu, ar trebui să fac prima mişcare.

îi mărturisesc:

— Habar n-am ce să fac. A trecut ceva timp de când...

Atlas râde şi se apropie de pat. Bineînţeles că îi este cu neputinţă să meargă într-un fel neatrăgător. Fiecare mişcare de-a lui e sexy: felul în care îşi scoate sacoul şi îl aruncă pe pat, modul în care se descalţă. *Doamne! Până şi mişcarea asta e sexy.* Apoi se aşază pe patul meu.

— Hai să vorbim!

Își sprijină spatele de tăblia patului și își încrucișează gleznele. Pare foarte relaxat. *Și sexy.*

Nu prea vreau să mă întind pe pat îmbrăcată cu rochia asta. Ar fi cam incomod și, pe deasupra, mi-ar veni greu să-mi scot rochia, la momentul potrivit.

— Mă duc să mă schimb, îi zic lui Adas.

Intru în dressing și închid ușa.

Dau să aprind lumina, dar nu se întâmplă nimic. S-a ars becul. *Rahat!* Nu pot să mă îmbrac pe întuneric. Plus că, nea- vând telefonul cu mine, nu pot folosi lanterna.

Îmi ia cam un minut să-mi desfac fermoarul. În loc să las rochia să cadă la podea și apoi să pășesc dincolo de ea, încep să mi-o trag peste cap. Bineînțeles că mi-am prins o șuviță de păr în fermoar! Se putea altfel?! Încerc să-mi desprind șuvița, dar rochia e grea. Plus că așa, pe întuneric, îmi ia o veșnicie. Nu pot ieși de-aici ca să merg la oglindă, fiindcă Atlas e în dormitorul meu. Mă chinui să deblochez fermoarul. După câteva minute, Atlas bate la ușa dressingului.

— Hei, ești OK?

— Nu. Nu reușesc să desfac fermoarul.

— Pot să deschid ușa?

Sunt doar în sutien și în chiloți, cu o rochie pe jumătate trasă peste cap.

— Poți să intri, dar să știi că nu-s îmbrăcată.

Atlas pufnește în râs. Când intră și vede care-i situația, intră imediat în acțiune. încearcă să aprindă

lumina. Evident, e în zadar.

Se apropie de mine.

— S-a ars becul. Ce-ai păţit?

— Mi-am prins părul în fermoar.

Atlas îşi scoate mobilul şi foloseşte lanterna ca să mă ajute, frage uşor de o şuviţă de păr şi de rochie, în direcţii opuse. Apoi, ca prin minune, rochia aterizează pe podea.

îmi netezesc părul şi-mi încrucişez braţele la piept.

— Mulţumesc! E cam jenant.

La lumina lanternei, Atlas vede că sunt îmbrăcată doar în lenjerie. închide lanterna. Uşa dressingului e deschisă, iar în dormitorul meu am o lampă, deci mă poate vedea destul de bine.

Şovăim amândoi. Atlas nu ştie dacă ar trebui să iasă de-aici şi să mă lase să mă îmbrac, iar eu nu-mi dau seama dacă vreau să plece.

Şi apoi, deodată, ne sărutăm.

Pur şi simplu s-a întâmplat, de parcă am păşit unul spre celălalt în acelaşi timp. Cu o mână îmi cuprinde ceafa, iar cealaltă coboară pe talie. Degetele lui îmi ating chiloţii.

îi înlănţui gâtul cu braţele şi îl trag spre mine cu atâta putere, încât ne poticnim şi ne izbim de un şir de haine puse pe umeraşe. îi simt zâmbetul pe buze. Se desprinde de mine şi întreabă:

— Ce treabă ai cu dulapurile?

Pe urmă continuă să mă sărute.

Petrecem câteva minute în dressing. în minte îmi revin clipele când ne sărutam pe furiş, în adolescenţa noastră: dorinţa, emoţia, noutatea lucrurilor pe care nu le-ai mai făcut niciodată sau, în cazul de faţă, a lucrurilor pe care nu le-ai mai făcut

de mult.

îmi aduc aminte cât de mult îmi plăcea să stau în pat, cu el. Indiferent dacă ne sărutam, vorbeam său făceam altceva,

amintirile pe care le am cu noi doi, în dormitorul meu, sunt printre preferatele mele.

în timp ce Atlas mă sărută pe gât, îi şoptesc:

— Du-mă în pat!

Nu ezită nicio clipă. Palmele lui coboară imediat pe fundul meu şi mă saltă. Ieşim din dressing, iar Atlas mă duce spre pat. Mă întinde pe saltea, pe urmă se întinde deasupra mea.

Apăsarea trupului său mă face să-l doresc şi mai mult, însă Atlas tratează totul aşa cum trata altădată săruturile noastre: cu răbdare şi plăcere, ca şi cum să ne sărutăm e de ajuns, ca şi cum pentru el e un privilegiu să mă sărute.

Habar n-am cum de are atâta răbdare. Eu, una, vreau să se dezbrace şi să se poarte de parcă acum e singura lui ocazie de-a mă avea. Şi poate că aşa ar proceda dacă ar crede, într-adevăr, că asta va fi singura noastră noapte împreună. O ia încet pentru că l-am rugat asta. Sunt convinsă că, dacă l-aş ruga să nu se reţină, m-ar asculta.

Atlas e respectuos, ca întotdeauna.

În cele din urmă, ajungem într-un punct în care trebuie să hotărâm ce va urma. Păstrez un prezervativ în sertarul noptierei, iar el probabil că mai are timp la dispoziţie înainte să plece. Ne oprim din sărutat şi ne privim. Atlas clatină din cap.

Respirăm greoi şi suntem excitaţi. Se rostogoleşte de pe mine şi se întinde pe spate, în pat.

încă nu s-a dezbrăcat. Eu sunt tot în sutien şi în chiloţi. N-am împins lucrurile mai departe de-atât.

Atlas îmi spune:

— Indiferent cât de mult îmi doresc să facem dragoste, nu vreau să fiu nevoit să plec imediat după aceea.

Se întoarce spre mine, pe o parte, şi îşi pune o palmă pe mijlocul meu. Mă priveşte cu un fel de foame. Mi se pare că vrea să-şi retragă cuvintele şi să facă dragoste cu mine.

Oftez şi închid ochii.

— Uneori, nu-mi place deloc că unii sunt prea responsabili.

Atlas pufneşte în râs. Simt că se trage mai aproape. Mă
sărută în colţul gurii şi zice:

— *Deocamdată* nu trebuie să plec.

Imediat, arătătorul lui mi se strecoară pe sub tivul chiloţilor, mai jos de buric. îl mişcă lent, înainte şi înapoi, aşteptând să-mi vadă reacţia.

îmi salt coapsele. Sper că sunt destul de sugestivă.

Când Atlas mai strecoară două degete în chiloţii mei, simt că tot corpul mi-a luat foc. Iar apoi, când mă mângâie cu toată mâna, îmi pierd minţile. Respir tremurător şi înşfac cearşaful între degete. îmi arcuiesc spatele şi-mi apăs şoldurile pe mâna lui.

îşi apropie gura de a mea, dar nu mă sărută. Se foloseşte de mişcările şi de gemetele mele pentru a-şi da seama ce are de făcut ca să mă poarte spre culme.

E foarte intuitiv şi ştie să-mi interpreteze mişcările, deci nu durează mult până când am orgasm. îi trag gâtul spre mine, ca să-l sărut în timp ce simt valurile de plăcere.

Atlas îşi retrage degetele din chiloţii mei, apoi îşi face mâna căuş acolo, pe deasupra lenjeriei, şi

aşteaptă cât timp eu îmi trag răsuflarea. Pieptul mi se zbate.

Şi Atlas respiră anevoie. E excitat. înainte să mă ocup de el, am nevoie de câteva minute ca să-mi revin.

Mă sărută uşor pe obraz.

— Lily, cred că...

Tace. Deschid ochii şi mă uit la el. îşi mută privirea spre sânii mei, apoi o ridică iar spre mine.

îmi arată cămaşa albă pe care o poartă acum. Văd că e pătată.

Rahat!

Mă uit repede la sutien; e leoarcă. *Dumnezeule!* L-am udat cu lapte de mamă. Ce idioată sunt!

Adas nu pare deloc tulburat. Se ridică din pat şi zice:

— Te las puţin singură.

Sunt stânjenită că mi-am udat sutienul. Mă acopăr cu cearşaful, apoi mă ridic şi eu. Accidentul ăsta a cam stricat atmosfera.

— O să pleci? îl întreb.

— Normal că nu.

Mă sărută, pe urmă iese din cameră, de parcă e foarte firesc ca un bărbat să se sărute cu o femeie care alăptează un copil şi care nici măcar nu-i al lui. îmi închipui că, pentru el, e cel puţin ciudat. însă, dacă se simte stânjenit, se pricepe s-o ascundă.

Petrec următoarele minute în baie, mulgându-mă, pe urmă fac un duş scurt. îmi pun un tricou mult prea larg şi nişte pantaloni scurţi, de pijama. Mă îndrept spre sufragerie.

Atlas e în sufragerie. Mă aşteaptă răbdător, cu telefonul în mână. Mă aude intrând şi mă cântăreşte din privire. încă mă simt stânjenită; prin urmare, nu mă aşez chiar lângă el. Las o distanţă de vreun metru între noi, pe urmă bâigui:

— Scuze pentru adineauri!

— Lily, vino aici.

Ştie că mă simt ruşinată. întinde braţele spre mine. Se sprijină de spătarul canapelei, apoi mă apucă de un picior şi

mă trage uşor spre el, aşa încât să-l încălec. Pe urmă îmi cuprinde mijlocul.

— în seara asta, absolut tot a fost perfect, Lily. Să nu-n- drăzneşti să-ţi ceri scuze!

îmi dau ochii peste cap.

— Ei, pur şi simplu vrei să fii amabil. Ţi-am făcut cămaşa vraişte.

Atlas îmi cuprinde ceafa în căuşul palmei şi mă trage spre el.

— Da, aşa-i, dar s-a întâmplat când ne sărutam. Crede-mă că nu m-a deranjat absolut deloc.

Şi mă sărută iar. Din moment ce-a spus că nu vrea să facem sex acum, s-ar putea să fie o greşeală. Din nou, ne dezlănţuim. Dac-o ţine tot aşa, o să-i fie cu neputinţă să plece de aici. Poate c-ar fi trebuit să-mi pun un alt sutien. Dar chiar am crezut că după micul meu accident o să ne luăm rămas-bun. Nu mi-am închipuit c-o să ne facem de cap pe canapea.

Poziţia asta e perfectă. Atlas geme, iar sunetul ăsta mă încurajează să împing lucrurile ceva mai departe.

Atlas îşi strecoară o mână pe sub tricoul meu şi urcă spre spate. îl simt ezitând când îşi dă seama că nu port sutien. Se desprinde de gura mea şi mă priveşte în ochi. Felul în care se uită la mine mă străpunge până în adâncul fiinţei. Mâna lui se

apropie uşor de sâni. Când îmi cuprinde un sân în palmă, e ca şi cum ceva s-a declanşat în noi.

Ne sărutăm frenetic. încep să-i deschei nasturii de la cămaşă. Nu scoatem niciun cuvânt. Ne smulgem hainele de pe noi şi nici măcar nu ne obosim să ne mutăm în dormitor. Atlas se întinde după portofel. Scoate un prezervativ şi îl potriveşte la locul lui.

Pe urmă, ca şi cum ar fi cel mai firesc lucru din lume, Atlas mă pătrunde fără să se desprindă din sărut. Mă simt la fel de iubită ca atunci când am făcut dragoste pentru prima oară cu el. în mine se îngrămădesc o mulţime de emoţii. Niciodată n-am trăit ceva atât de haotic şi de frumos.

Atlas oftează, cu buzele lipite de gâtul meu. Am impresia că şi el trăieşte aceleaşi emoţii. începe să se mişte încet. în tot acest timp, mă sărută cu blândeţe. Dar peste câteva minute săruturile noastre sunt mai apăsate, mai pline de dorinţă. Amândoi suntem lac de sudoare. Trăiesc atât de deplin această clipă, încât nimic altceva nu mai contează în afară de faptul că suntem din nou împreună şi că totul e aşa cum trebuie să fie. Tot ce se întâmplă acum e exact cum trebuie să fie.

Sunt acolo unde mi-e locul. Sunt iubită de Atlas Corrigan.

Capitolul douăzeci şi trei Atlas

Trebuie să plec acasă, dar mi-e foarte greu să cobor din pat, după ce am petrecut ultimele ore împreună cu ea. După momentul de pe canapea, am trecut la acţiune în duş. Acum suntem mult prea obosiţi; tot ce putem face e să stăm de vorbă.

Lily stă pe spate, cu mâinile petrecute la ceafa. Mă priveşte cu luare-aminte, în timp ce îi povestesc cum a decurs întâlnirea mea cu avocatul, ieri.

— Mi-a zis c-am procedat corect când l-am dus pe Josh la spital. Prin lege, cei de acolo au obligaţia să ia legătura cu Protecţia Copilului. Dar nu ştiu ce să zic. Asta înseamnă că statul are putere de decizie. Ce-o să fac dacă statul hotărăşte că nu e în interesul lui Josh să locuiască acasă la mine?

— De ce ar hotărî asta?

— Muncesc mult şi nu sunt căsătorit, aşa că Josh o să stea singur în majoritatea timpului. În plus, nu am experienţă cu crescutul copiilor. Fiindcă Tim e tatăl lui biologic, poate că autorităţile o să creadă că lui Josh o să-i fie mai bine cu el. Sau statul ar putea să-l trimită înapoi la maică-mea. Nici măcar nu-s sigur că ce-a făcut ea poate fi considerat îndeajuns de grav încât să i se anuleze custodia.

Lily se întinde şi mă sărută pe frunte.

— Atlas, o să-ţi zic ce mi-ai zis prima oară când am vorbit prin FaceTime: te stresezi din cauza unor lucruri care nici măcar nu s-au întâmplat.

Strâng din buze, apoi recunosc:

— Da, aşa am zis.

Lily se lipeşte de mine şi îşi petrece un picior de-a curmezişul meu.

— Atlas, o să se rezolve. Tu eşti cel mai potrivit pentru Josh. Îţi garantez că orice om care îi vrea binele fratelui tău o să-şi dea seama de treaba asta.

O cuprind în braţe şi îmi sprijin bărbia de creştetul ei. E de necrezut cât de mult ne-am schimbat amândoi de când eram adolescenţi, şi totuşi încă ne potrivim perfect, exact ca atunci.

Se îndepărtează puţin de mine şi mă priveşte.

— Vreau să te întreb ceva. Mai ţii minte când am făcut sex prima oară? Ce s-a întâmplat în noaptea aia, după ce te-a bătut tata?

Cuvintele ei nu mă miră. Astă-seară, şi eu tot la asta mă gândesc. E prima oară când facem dragoste după seara aceea care s-a încheiat dezastruos. Prin urmare, e greu să nu fac comparaţie.

Ultima ei însemnare în jurnal a fost despre noaptea cu pricina. M-a durut s-o citesc, pentru că mi-am dat seama cât de mult a suferit Lily. Cât aş vrea ca lucrurile să se fi încheiat altfel atunci!

îi spun adevărul:

— Nu-mi aduc aminte mare lucru din noaptea aia. A doua zi m-am trezit la spital. Eram

confuz. Ştiam că tatăl tău

mă bătuse. Măcar atât îmi aduceam aminte. Nu ştiam dacă se purtase la fel şi cu tine. Am apăsat de mai multe ori butonul de chemare din salon, dar n-a venit nimeni. M-am dat jos din pat şi am reuşit să ies pe coridor. Schiopătam. Aveam o gleznă ruptă. Eram înnebunit. Întrebam întruna dacă eşti teafără, dar biata asistentă habar n-avea despre ce vorbesc.

Pe măsură ce povestesc, Lily mă strânge în braţe tot mai tare.

— Până la urmă, a reuşit să mă mai liniştească. S-a lămurit ce voiam să aflu şi mi-a zis că, dintre noi doi, doar eu fusesem adus la spital. M-a întrebat dacă tatăl tău se numeşte Andrew Bloom. I-am confirmat şi i-am zis că vreau să depun plângere la poliţie. Când am rugat-o să cheme un poliţist ca să dau o declaraţie, asistenta m-a privit cu

milă. îmi aduc aminte ce-a spus de parcă s-ar fi întâmplat ieri: „Legea e de partea lui, scumpule. Nimeni nu-l reclamă pe Andrew Bloom. Nici măcar nevastă-sa".

Lipită de pieptul meu, Lily răsuflă prelung. O sărut pe creştet.

— Şi pe urmă? întreabă ea.

— Chiar şi aşa, tot am depus plângere. Ştiam că, dacă nu îl reclam, mama ta nu avea să scape niciodată de situaţia aia. l-am zis asistentei să ia legătura cu poliţia. în cele din urmă, în după-amiaza aceea, un poliţist a venit la spital, dar nu venise ca să mă asculte. Venise să-mi spună pe şleau că, dacă insistam să aresteze pe cineva, eu aş fi fost singura persoană arestată. Taică-tău ar fi putut să ceară să fiu arestat fiindcă intrasem cu forţa în casa lui şi-i violasem fiica. Exact aşa s-a exprimat poliţistul; de parcă relaţia noastră era o infracţiune. I)upă aceea, m-am simţit vinovat ani întregi.

Lily ridică uşor capul şi îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Cum?! Atlas, între noi doi era o diferenţă de numai doi ani. N-ai făcut nimic rău.

Mă bucură că spune asta, dar tot mă simt vinovat că i-am provocat atâta frământare, atâta stres. Şi, pe de altă parte, mă simt vinovat pentru că după aceea am părăsit-o.

— Cred că, indiferent ce decizie aş fi luat atunci, tot nu mi s-ar fi părut corectă. Nu voiam să rămân în oraş şi să te pun iar în pericol venind la tine acasă. Dar nici nu voiam să fiu arestat, pentru că ar fi însemnat să nu fiu primit în Armată. Am considerat că e cel mai potrivit să plec. După ce avea să treacă un timp, plănuiam să te caut şi să aflu dacă te gândeşti la mine la fel de mult cum mă gândeam eu la tine.

— în fiecare zi, murmură Lily. M-am gândit la tine în fiecare zi.

O mângâi pe spate pentru o vreme, apoi îmi strecor degetele în părul ei. Mă întreb cum de reuşeşte să mă facă să mă simt din nou întreg, când, de fapt, până acum, fără ea, jumătate din mine lipsea.

Evident că Lily mi-a lipsit în acei ani. Dac-aş fi putut să pocnesc din degete şi s-o aduc iar în viaţa mea, nu aş fi stat pe gânduri. însă amândoi ne clădiserăm vieţi unul în absenţa celuilalt: ea era împreună cu Ryle, eu eram foarte ocupat să-mi fac un viitor sigur. Mi-am zis că asta ne era soarta. Dar acum, când Lily chiar a reapărut în viaţa mea, nu cred că voi mai reuşi vreodată să mă simt întreg fără ea. Cu atât mai puţin după ce s-a întâmplat în seara

asta.

Şoptesc:

— Lily...

Nu răspunde. Mă uit la ea. Are ochii închişi. Braţele ei s-au relaxat. Mă tem că, dacă mă mişc, o s-o trezesc. Dar i-am

promis lui Josh c-o să întârzii numai vreo oră, şi uite că deja s-au scurs trei. Nici măcar nu ştiu dacă legal vorbind, am voie să las nişte băieţi de doisprezece ani singuri acasă.

Când l-am întrebat pe Brad dacă băieţii se vor descurca de unii singuri, mi-a răspuns că da. Şi totuşi, dacă Brad nu îl lasă pe Theo să aibă telefon, mă cam îndoiesc că o să-i convină că i-am lăsat singuri în apartamentul meu, în timp ce am ieşit la 0 întâlnire. Oare Brad l-o fi lăsat vreodată singur acasă pe Theo?

Poate c-ar trebui să caut pe Google care e vârsta de la care legea le permite adulţilor să lase copiii singuri în casă.

Prea despic firul în patru. Sunt sigur că băieţii sunt bine. Nu m-au sunat şi nici nu mi-au trimis vreun SMS ca să mă anunţe că a apărut o urgenţă. La urma urmei, uneori copiii de doisprezece ani lucrează ca bone şi au grijă de copii mai mici.

Trebuie să ajung acasă. Nu-l cunosc pe Josh. Dacă dă o petrecere-monstru în apartamentul meu chiar acum? încet, îmi trag braţul de sub Lily şi mă ridic din pat. Mă îmbrac pe

1

ăcute şi mă duc să caut hârtie şi pix. Nu vreau s-o trezesc, dar, mai ales după ce am petrecut seara împreună, nu vreau să plec Iară niciun cuvânt.

Într-un sertar din bucătărie găsesc un carnet şi un pix. Mă aşez la masă şi încep să scriu. După ce termin, rup foaia şi o pun pe pernă, lângă obrazul ei. Pe urmă o sărut de „noapte bună”.

Capitolul douăzeci şi patru Lily

Simt cum îmi bubuie capul.

Simt bubuituri nu numai în capul meu, ci şi *în afara lui.*

Ridic capul de pe pernă Simt că am salivă pe bărbie. O şterg cu un colţ al feţei de pernă. Mă ridic în capul oaselor şi observ că Atlas mi-a lăsat un bilet. Dau să-l citesc, dar apoi aud din nou bătăi în uşă. Strecor biletul sub pernă. O să-l citesc mai târziu. încerc să mă dezmeticesc şi să-mi dau seama ce se petrece.

Emmy e la mama.

Am dormit o noapte întreagă. De vreo doi ani n-am mai avut parte de o noapte de somn ca lumea.

Cineva e la uşă.

întind o mână spre telefonul care zace pe noptieră. Am câteva apeluri ratate de la Ryle. Oare s-a întâmplat ceva rău? Mama mi-a trimis o poză acum jumătate de oră: Emmy mâncând micul-dejun.

Ce bine! Emmy n-a păţit nimic. Mă simt uşurată, însă apoi mă încordez. Probabil că Ryle e cel care bate la uşă.

— Aşteaptă puţin! îi strig.

Mă îmbrac la repezeală – un tricou şi o pereche de jeanşi –, pe urmă îi deschid. Fără să aştepte vreo invitaţie, Ryle păşeşte pe lângă mine şi intră.

— Totul e OK?

Pare panicat şi, totodată, uşurat că sunt în viaţă.

— Dormeam. Nu s-a întâmplat nimic rău.

îşi dă seama că vizita lui mă irită. Se uită de jur împrejur, prin apartament. O caută pe Emmy.

— A stat la mama peste noapte, îi explic.

— Ah…

Pare dezamăgit. îmi explică:

— Am încercat să te sun. Voiam s-o iau la mine pentru câteva ore. N-ai răspuns, plus că, la ora asta, de obicei eşti trează…

Ryle tace brusc când vede canapeaua. Ştiu la ce se uită. Tricoul şi chiloţii mei stau azvârliţi la întâmplare, pe spătar.

— O s-o sun pe mama. îi spun că vii la ea, s-o iei pe Emmy.

Mă duc în dormitor să-mi iau mobilul. Sper că Ryle n-o să
mă ia la întrebări. Fostul meu soţ îmi cam strică buna- dispoziţie pe care o simt încă de aseară, de la vizita lui Atlas.

Intru iar în sufragerie. Caut numărul mamei în agenda telefonului. Ryle ridică un pahar cu vin de pe masă şi îl cercetează. E cel din care a băut Atlas. Al meu e lângă el – o dovadă clară că aseară cineva a fost aici, *cu mine,* şi a băut vin.

înainte ca lenjeria mea să aterizeze pe canapea.

Ryle pune paharul înapoi pe masă şi se uită la

mine. Văd cum gelozia fierbe în el, gata să dea în clocot.

— A stat cineva aici, peste noapte?

Nu mă sinchisesc să neg. Sunt adultă. O adultă celibatară. Ei, e posibil să nu mai fiu celibatară, dar asta-i o altă poveste.

— Ryle, suntem divorţaţi. Nu poţi să-mi pui întrebări de-astea.

Se pare că n-a fost o replică potrivită. Reacţia lui Ryle e instantanee: face doi paşi spre mine.

— Adică n-am voie să te întreb dacă un tip a rămas peste noapte în casa unde *locuieşte* fiica mea?

Fac doi paşi în spate.

— Nu asta am vrut să spun. în plus, n-aş lăsa un străin în preajma ei fără aprobarea ta; tocmai de asta am lăsat-o cu mama.

Ryle îşi îngustează ochii. Expresia lui e acuzatoare. Pare dezgustat de mine.

— Deci nu vrei s-o laşi să stea la mine peste noapte, dar o duci în altă parte atunci când vrei să ţi-o tragi?

Ryle hohoteşte batjocoritor.

— Halal părinte mai eşti, Lily!

Mă înfurii. Decid să ripostez:

— De un an de zile, de când s-a născut Emmy, e abia a doua oară când o las peste noapte în altă parte. Să nu-ndrăzneşti să mă faci să mă simt aiurea fiindcă am vrut să am o noapte numai pentru mine! Şi nu te priveşte ce fac atunci când am o noapte liberă!

în ochii lui văd acea expresie familiară şi distantă, care apare înainte s-o ia razna.

Furia mea se transformă în frică. Fac câţiva paşi în spate. Din gâtlejul lui Ryle ţâşneşte un sunet de furie. Un sunet gutural, încărcat de frustrare.

Iese valvârtej din apartamentul meu, trântind uşa

de la intrare. Odată ieşit în coridor, îl aud urlând:

— Căcat!

Oare ce anume l-a înfuriat? Faptul că mă văd cu altcineva? Faptul că Emmy este acasă la mama? Sau, poate, îl sâcâie că o las pe mama s-o ia pe Emmy la ea peste noapte, dar încă nu mă simt în largul meu ca Ryle să facă acelaşi lucru? Poate că toate astea la un loc i-au stârnit mânia.

Respir adânc, ca să mă calmez. Sunt uşurată că a plecat. Dar în secunda următoare mă trezesc că Ryle deschide iar uşa. Mă ţintuieşte cu privirea şi întreabă pe un ton plat:

— El a fost aici?

îmi simt inima cât un purice. Nu a pronunţat numele lui Atlas, însă la cine altcineva s-ar putea referi? Nu neg imediat. Ryle ia tăcerea mea drept confirmare. îşi ridică ochii spre tavan şi clatină din cap.

— Vasăzică am avut dreptate să-mi fac griji din cauza lui?

Ultimele câteva minute au adus cu ele o învălmăşeală de
emoţii, însă nimic nu m-a tulburat atât de mult precum mă tulbură întrebarea asta. Fac câţiva paşi în faţă. Sunt pregătită să-i închid uşa în nas imediat ce-i zic ce am pe suflet.

— Dacă tu chiar crezi că te-aş fi înşelat, n-ai decât! Nu am energia necesară să te conving că nu-i adevărat. Ţi-am mai explicat şi înainte. N-o să mă repet. Nu te-aş fi părăsit niciodată pentru Atlas. Şi nici *nu te-arn părăsit* de dragul lui, ci fiindcă

merit să fiu tratată mai bine decât te-ai purtat tu cu mine.

Dau să închid uşa, dar Ryle intră în apartament şi mă împinge înapoi, până când ajung să mă lipesc cu spatele de uşa deschisă a sufrageriei. Ochii îi sunt plini de furie. Mâna lui stângă mă strânge de gât, imediat sub bărbie. Mă apasă de parcă vrea să mă ţintuiască în loc. Palma lui dreaptă izbeşte

peretele, chiar lângă obrazul meu. Mă sperie aşa de mult, încât închid ochii, fiindcă nu vreau să văd ce urmează.

Mă cuprinde un val de panică. Mi-e teamă c-o să leşin. Simt pe obraz răsuflarea lui Ryle. Faţa lui e foarte aproape de a mea. Inima îmi bate nebuneşte. Cu siguranţă, îmi simte pulsul, fiindcă degetele lui îmi apasă jugularele. Aş vrea să ţip, dar mă îngrozeşte gândul că, dacă scot un sunet, o să se înfurie şi mai mult.

Se scurg câteva clipe înainte să-şi dea seama ce a făcut – ceea ce, mai mult ca sigur, *a fost pe punctul* să facă.

Deşi încă ţin ochii închişi, îmi dau seama că l-a cuprins remuşcarea. O simt în felul în care se apleacă şi-şi sprijină fruntea de perete, foarte aproape de capul meu. încă mă ţine pironită, însă a slăbit apăsarea de pe gâtul meu. Scoate nişte sunete ciudate, de parcă se forţează să nu izbucnească în plâns.

Asta-mi aduce aminte de ultima seară în care mi-a făcut rău. îmi amintesc cum îmi şoptea, în vreme ce eram pe jumătate inconştientă: *îmi pare rău. îmi pare rău. îmi pare rău.*

Inima mea e ţăndări. Ryle nu s-a schimbat deloc. Indiferent cât de mult am sperat c-o să se schimbe, indiferent cât de mult ştiu că şi-a dorit să se schimbe, e acelaşi bărbat dintot- deauna. M-am agăţat de un fir de speranţă c-o să înveţe să se stăpânească de dragul lui Emmy, dar uite chiar aici dovada de

netăgăduit că am luat hotărârea corectă atunci când am decis să nu o las peste noapte acasă la el.

Ryle se agaţă de mine de parcă eu sunt cea care poate să să-l „repare”. La un moment dat, chiar am crezut că pot. E un bărbat distrus şi defect, şi nu din cauza mea. Era aşa încă dinainte să ne întâlnim. Câteodată oamenii cred că, dacă iubesc îndeajuns de mult o persoană defectă, vor reuşi în cele

din urmă să o repare. Însă problema e că, în timp, ei se „defectează”.

Nu pot permite cuiva să mă frângă pe dinăuntru. Trebuie să fiu întreagă de dragul fetiței mele.

Cu blândețe, îmi proptesc palmele în pieptul lui și îl împing înapoi în coridor. Apoi, după ce las destul spațiu între noi doi, închid ușa și o încui. Imediat, o sun pe mama, îi zic să o ia pe Emmy și să ne întâlnim în parc. În eventualitatea în care Ryle are de gând se meargă acasă la mama, nu vreau ca ea și Emerson să fie acolo.

După ce închei convorbirea cu mama, îmi fac de lucru prin apartament. Dacă stau locului și mă gândesc la ce s-a întâmplat adineauri, s-ar putea să plâng. Iar acum n-am timp de plâns. Mă îmbrac și plec spre parc. Trebuie să fiu alături de fiica mea, în toate felurile posibile.

Înainte de a ieși, iau biletul de la Atlas și îl pun în poșetă. Presimt că vorbele lui vor fi singurul lucru luminos pe ziua de azi.

Presimțirea mea se adevereşte. Îndată ce opresc mașina în parcarea parcului, aud un tunet. Undeva, la răsărit, se pregătește o furtună. Se mișcă încoace. *Se potrivește de minune cu ziua de azi.*

Dar deocamdată nu plouă. Mă uit prin parc, după

mama. O văd. O ţine în braţe pe Emmy şi se dau împreună pe tobogan. încă nu m-a zărit. Scot din poşetă biletul scris de Atlas, încă nu mi-am revenit după interacţiunea cu Ryle. înainte de a-mi saluta fiica, vreau să citesc ceva care – să sperăm – o să-mi redea buna-dispoziţie.

Dragă Lily,

Iartă-mă că am plecat jură să-mi iau la revedere. Să ştii că adormi foarte uşor. Nu mă deranjează, fiindcă îmi place să te privesc când dormi. Chiar dacă se întâmplă să fie într-o maşină, la o întâlnire.

Când eram adolescenţi, uneori te priveam când dormeai. îmi plăcea că păreai foarte senină; când erai trează, aveai mereu un fel de teamă tăcută. însă când dormeai, teama aceea dispărea, iar asta mă făcea să mă simt mai bine.

Nici nu pot exprima în cuvinte cât de mult înseamnă pentru mine ce s-a petrecut în seara asta. Oricum, nu cred că e nevoie s-o spun, fiindcă ai fost cu mine. Şi tu ai simţit ce am simţit eu.

Am zis că m-am simţit foarte vinovat pentru ce s-a întâmplat între noi, însă nu vreau să crezi că atunci am regretat că te iubesc. Am un singur regret: că nu am luptat mai mult pentru tine. Probabil că asta e sursa părerilor mele de rău; ştiu că, dacă nu te-aş fi părăsit, nu ai fi întâlnit un bărbat care te-a rănit în acelaşi fel în care tatăl tău ţi-a rănit mama.

Indiferent cum am ajuns în punctul ăsta, acum suntem împreună. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că am fost demn de iubirea ta încă de la bun început. îmi pare foarte rău că nu ne-am reîntâlnit mai devreme. Sunt atâtea lucruri pe care mi-aş dori să nu fi fost nevoită să le înduri, lucruri pe care le-

aș fi putut împiedica. însă, pe de altă parte, dacă ai fi mers pe un alt drum, nu ai fi avut-o

pe Emerson. Prin urmare, sunt recunoscător că s-a întâmplat aşa.

Îmi place la nebunie să te privesc când vorbeşti despre ea. Abia aştept s-o cunosc. Dar o să vină şi momentul potrivit pentru asta, la fel cum va veni rândul altor lucruri pe care le aştept cu nerăbdare. O s-o luăm oricât de încet vrei. Indiferent că pot să vorbesc cu tine în fiecare zi sau că te văd o dată pe lună, tot e mai bine decât să treacă ani întregi fără să ştiu nimic de tine.

Mă bucur aşa de mult că eşti fericită! E tot ce mi-am dorit pentru tine.

Şi nimic nu se compară cu bucuria de-a şti că sunt cel alături de care eşti fericită.

Cu dragoste,
Atlas

Cineva bate în geamul maşinii. Tresar aşa de violent, încât mai că rup biletul în două. Mama stă lângă maşina mea. Când mă vede, chipul lui Emmy se luminează. Asta-i de ajuns ca să-i zâmbesc şi eu.

Asta plus biletul din mâna mea.

Îl împăturesc şi îl strecor înapoi în poşetă. Mama deschide portiera.

— Lily, s-a întâmplat ceva?

— Nu, totul e bine.

O iau pe Emmy din braţele ei. Mama îmi aruncă o privire bănuitoare.

— Când mi-ai zis să ne întâlnim în parc,

păreai speriată, încerc să minimalizez situaţia:

— Nu s-a întâmplat nimic. Pur şi simplu n-am vrut ca Ryle s-o ia azi pe Emmy. Nu e în toane bune şi ştia că Emerson e cu tine, deci...

Expir prelung. Mă îndrept spre leagănele pustii. Mă aşez şi o iau pe Emmy în poala mea. îmi fac vânt şi încep să mă legăn. Mama se aşază aproape de mine.

Mă priveşte îngrijorată.

— Lily, spune-mi ce s-a întâmplat.

Ştiu că Emmy are doar un an şi că nu poate să înţeleagă ce zic, şi totuşi nu mă simt în largul meu vorbind despre tatăl ei de faţă cu ea. Sunt convinsă că bebeluşii, precum şi copiii mici pot simţi dispoziţia adulţilor din preajma lor, chiar dacă nu înţeleg cuvintele care se rostesc.

încerc să-i explic, dar fără să pomenesc nume.

— Păi, mă văd cu cineva...

Mărturisirea mea sună indecis pentru că eu şi Atlas încă n-am stabilit dacă suntem cu adevărat împreună. Cu toate astea, nu cred că e nevoie să etichetăm ceea ce e între noi ca să ştim încotro ne îndreptăm.

— Serios? Cu cine?

Clatin din cap. Nu vreau să-i zic că e vorba despre Atlas. Chiar dacă i-aş spune, mă îndoiesc că şi-ar aminti de el. Când eram adolescentă, mama l-a văzut de două ori, iar după aceea nu am mai vorbit despre el. în plus, nu cred că mama ar vrea să-şi aducă aminte de Atlas, având în vedere că soţul ei l-a băgat în spital.

într-o zi, poate că o să le fac cunoștință la modul oficial. Dar nu vreau ca mama să se simtă ruşinată.

— Un bărbat pe care l-am întâlnit de curând. Suntem abia la început. Dar…

Oftez şi îmi fac vânt din nou.

— Ryle a aflat. Nu i-a picat deloc bine.

Mama se crispează şi face o grimasă, ca şi cum ştie foarte bine ce înseamnă cuvintele *nu i-a picat deloc bine.*

— Azi-dimineaţă, Ryle a trecut pe la mine. A avut o reacţie care m-a speriat. M-am panicat şi am crezut c-o să se ducă la tine acasă, să o ia pe Emmy. De-asta n-am vrut să fii acasă.

— Ce-a făcut?

Din nou, clatin din cap.

— Sunt teafară. Doar că a trecut ceva timp de când n-am mai văzut latura asta a lui. Sunt puţin cam zdruncinată, dar n-am nimic.

Sărut creştetul lui Emmy. Cu uimire, simt cum o lacrimă se prelinge pe obrazul meu. O şterg iute.

— Pur şi simplu nu ştiu ce să fac în legătură cu vizitele lui. Aproape că-mi doresc ca Ryle *să fi jacut* ceva rău, ca să pot depune plângere. Şi în clipa următoare mă tem că sunt o mamă oribilă fiindcă gândesc aşa despre tatăl ei.

Mama întinde un braţ şi mă strânge de mână. Mă răsucesc spre ea.

— Indiferent ce vei hotărî, să ştii că *nu* eşti o mamă oribilă. Ba dimpotrivă. Te admir pentru deciziile pe care le-ai luat pentru Emmy. Câteodată mă întristează gândul că eu n-am putut fi la fel de puternică pentru tine.

Imediat, scutur energic din cap.

— Mamă, nu poţi face comparaţie între

situaţiile noastre. Eu am avut parte de mult sprijin. Asta m-a ajutat să iau decizia de-a o rupe cu Ryle. Tu nu aveai pe nimeni.

îmi zâmbeşte trist. Apoi se lasă pe spate şi îşi face vânt.

— Indiferent cine-i tipul, e norocos.

îmi aruncă o privire piezişă, după care adaugă:

— Cine e?

Izbucnesc în râs.

— Să ştii că nu-ţi merge! N-o să-ţi povestesc despre el decât când voi fi sigură că e iubitul meu.

— Deja e iubitul tău, Lily. îmi dau seama după cum zâmbeşti.

încep să cadă stropi de ploaie. O iau pe Emmy în braţe şi ne îndreptăm spre parcare. Mama o sărută pe Emmy. O pun în scaunul ei special.

— Te iubesc! Buni te iubeşte, Emmy.

— „Buni"? Săptămâna trecută parcă era „mamaie".

— încă nu m-am hotărât, răspunde mama, apoi mă sărută pe obraz şi se grăbeşte să ajungă la maşina ei.

Urc în maşină exact când cerul se descătuşează. Stropi enormi se izbesc de parbriz, de trotuar, de acoperişul maşinii. Ai crede că o ploaie de ghinde s-a dezlănţuit asupra maşinii mele.

Rămân nemişcată pentru câteva clipe, gândindu-mă încotro s-o apuc. Deocamdată nu vreau să merg acasă, pentru că e posibil ca Ryle să apară iar pe acolo. Şi cu siguranţă nu vreau să merg acasă la Allysa, fiindcă e foarte probabil c-o să dau nas în nas cu el. Doar el şi Allysa locuiesc în aceeaşi clădire.

în clipa asta, mă simt foarte protectoare la adresa fiicei mele. Pe hârtie, Ryle are toate drepturile să vină la mine şi s-o ia acasă la el, pentru o zi, însă nu

am de gând s-o las în preajma lui acum, când ştiu că e cu capsa pusă.

Mă uit în oglinda retrovizoare. Emmy stă liniştită în scaunul ei şi se uită cum plouă. Habar n-are de haosul din jurul existenţei sale, pentru că *eu* sunt întreaga ei existenţă. Se bizuie

pe mine. Depinde de mine pentru orice lucru. Stă cuminte acolo, ca și cum aș fi perfect stăpână pe situație.

Deși nu e așa, încrederea ei în mine mi-e de ajuns.

— Emmy, unde vrei să mergem azi?

Capitolul douăzeci şi cinci Atlas

— La ce oră ai ajuns acasă aseară? mă întreabă Josh.

Intră în bucătărie. Poartă şosete desperecheate: una e
dintr-o pereche nouă pe care i-am cumpărat-o, iar cealaltă e o şosetă de-a mea. Aseară, când am ajuns acasă, Theo şi Josh dormeau. M-am trezit cu trei ore înaintea lor. Acum douăzeci de minute, Brad a plecat de la mine împreună cu Theo.

— Nu-i treaba ta. Nu ţi-ai făcut temele?

îi arăt masa de bucătărie, unde aşteaptă foile lui cu teme. Mi-a promis c-o să le facă ieri dacă îl las pe Theo să stea la mine acasă peste noapte, dar am senzaţia că jocurile video şi desenele animate japoneze nu l-au lăsat pe Josh să se apuce de lucru.

Se uită la teancul de hârtii, pe urmă la mine.

— Nu.

— Treci la treabă!

Tonul meu e încrezător, dar adevărul e că habar n-am ce fac. Până acum, n-a fost nevoie să-i cer unui copil să-şi facă temele. Nici măcar nu ştiu cum să-l pedepsesc în caz că *nu* îşi face temele. Mă simt de parcă aş juca teatru. Chiar aşa e. Sunt un impostor.

— Nu-i vorba că trag de timp – explică

Josh –, doar că m-am împotmolit.

— E prea greu? La mate?

— Nu. Am terminat deja tema la mate. Matematica e uşoară. M-am încurcat la un rahat tâmpit, pe care trebuie să-l fac pentru informatică.

— Vrei să zici un *excrement* tâmpit, îl corectez eu.

Mda, poate că exprimarea asta e la fel de nasoală. Mă aşez lângă el, să văd unde s-a oprit. îmi întinde foaia cu ce are de făcut, iar eu încep să citesc.

E un proiect de genealogie. Semestrul ăsta, clasa lui are de Scut cinci proiecte. Unul dintre ele constă într-un arbore genealogic, şi ar fi trebuit predat vinerea trecută. Un alt proiect, care trebuie predat vinerea viitoare, cere să foloseşti un web-site de genealogie.

— Trebuie să ne găsim rudele folosind nu ştiu ce site, îmi spune frate-miu. Habar n-am cum le cheamă şi nici de unde să-ncep. Tu ştii?

Clatin din cap.

— Nu. L-am văzut o singură dată pe tatăl lui Sutton. A murit când eram mic. Nici nu-mi mai aduc aminte cum îl chema.

— Dar părinţii tatălui meu? întreabă Josh.

— Nu ştiu nimic despre familia lui.

Josh îmi ia hârtiile din mână şi comentează:

— N-ar trebui să-i oblige pe copii să facă chestii de-astea. Oricum, nimeni n-are o

familie normală la cap.

— Să ştii că ai dreptate.

Aud sunetul unei notificări primite pe telefonul meu. Mă duc să verific.

— Ai încercat să-l găseşti pe tata? întreabă fratele meu.

M-am străduit, dar Tim nu mi-a răspuns la mesajul vocal pe care i l-am lăsat. însă nu vreau să-i zic asta lui Josh, fiindcă ştiu c-o să se simtă dezamăgit. Iau telefonul, dar mă întorc la Josh fără să citesc mesajele primite.

— Deocamdată n-am avut timp. Eşti sigur că vrei să-l caut?

— Da. Poate că tata vrea să primească veşti de la mine. Mai mult ca sigur, Sutton s-a străduit să ne ţină la distanţă unul de celălalt.

Simt înţepătura neliniştii. Am sperat că Josh se va simţi destul de bine cu mine încât nu va mai dori să-şi găsească tatăl, dar a fost ridicol să sper aşa ceva. Are doisprezece ani. Normal că vrea să-şi găsească tatăl.

— O să te-ajut să-l găseşti, îi zic, apoi îi arăt hârtiile. Pentru moment, fa ce poţi cu tema asta. Important e să arăţi că te-ai străduit. Profesorul nu poate să-ţi dea o notă mică doar fiindcă nu-ţi cunoşti bunicii.

Josh se apleacă deasupra hârtiilor. în cele din urmă, citesc mesajul. E de la Lily.

Pot să te sun?

Ar trebui să ştie că mă poate suna la orice oră şi că o să-i răspund. Mă duc în dormitorul meu. Nu îi răspund printr-un mesaj. în schimb, o sun direct. Răspunde aproape imediat.

— Bună, Atlas!

— Bună!

— Ce faci?

— îl ajut pe Josh la teme și încerc să mă prefac că nu mă gândesc la tine.

Lily tace. Imediat, simt că e ceva în neregulă.

— Te simți bine?

— Da... Pur şi simplu nu vreau să mă duc acasă. Pot să trec pe la tine?

— Sigur. Emmy e tot cu mama ta?

Lily oftează.

— E cu mine. Ştiu că pare ciudat. îţi explic când ajung la tine.

Dacă o aduce pe Emerson acasă la mine, înseamnă că într-a-
devăr s-a întâmplat ceva. Lily mi-a zis foarte clar că nu vrea s-o aducă pe Emerson în preajma mea înainte ca Ryle să afle despre noi doi.

îi zic:

— îţi trimit un mesaj cu adresa mea.

— Mulţumesc! O să ajung repede.

Lily încheie apelul, iar eu mă întind pe pat, întrebându-mă ce naiba s-a întâmplat de când am plecat de la ea de acasă.

Oare a citit biletul meu? Am scris ceva aiurea?

Vrea să se despartă de mine?

în timp ce o aştept, întrebările astea mi se învârt în neştire prin minte. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la cea mai mare temere a mea. *Oare Ryle a lovit-o?*

Mă uit pe geam, în aşteptarea ei. O văd când opreşte pe :ilee, aşa că-i ies în întâmpinare. îndată ce coboară din maşină, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva rău, însă nu cred că are legătură cu mine, fiindcă Lily pare uşurată să mă vadă. O

sirâng în braţe. Pare să aibă nevoie de o îmbrăţişare.

— Ce s-a întâmplat?

Se trage puţin în spate şi se uită la mine. Pare că ezită să-mi răspundă. Aruncă o privire spre bancheta din spate. Fetiţa ei doarme.

Şi apoi Lily izbucneşte în plâns. îşi îngroapă faţa în pieptul meu şi suspină. Mi se rupe inima. O sărut pe păr şi o las să se descarce.

îşi revine destul de repede, apoi se şterge la ochi.

— Iartă-mă! De azi-dimineaţă, de când a plecat Ryle de la mine, m-am abţinut să plâng.

Simpla pomenire a numelui fostului ei soţ mă face să mă încordez. Ştiam eu că el a făcut ceva care a supărat-o!

— Ştie despre noi, explică Lily.

Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu plec să-l caut pe Ryle. Am senzaţia că oasele îmi trosnesc de furie.

— Ce s-a întâmplat? Eşti teafără?

— Da. Ryle e foarte supărat. Nu vreau să stau singură acasă. Ştiu că n-ar trebui s-o aduc aici pe Emmy, cel puţin deocamdată, dar mă simt mai în siguranţă cu ea, aici, decât dacă ar veni Ryle s-o ia la el. îmi pare rău, Atlas. Pur şi simplu nu vreau să fiu într-un loc unde mă poate găsi.

îi ridic bărbia până când privirile ni se întâlnesc.

— Lily, mă bucur că *amândouă* sunteţi aici. Poţi rămâne toată ziua la mine, dacă vrei.

Răsuflă prelung şi mă sărută.

— Mulţumesc!

Se duce s-o ia pe fetiţă din scaunul ei. Emerson nici măcar nu se trezeşte.

— Am fost cu ea în parc, vreo oră. E ruptă de oboseală.

Mă uit uluit la Emerson, minunându-mă cât de mult seamănă cu Lily. Sunt leite. Sunt foarte bucuros că fetița nu a moștenit trăsăturile lui taicăsău.

— Trebuie să iau vreun bagaj?

— Geanta cu lucrurile ei e lângă volan.

Iau geanta şi intrăm la mine. Când ne aude intrând, Josh ne aruncă o privire, peste umăr. Lily îi face cu mâna, iar el dă din cap, în semn de salut. Când o observă pe Emerson, fratele meu se răsuceşte cu totul pe scaun.

— Hei, ăsta-i un bebeluş!

— Da, îi zice Lily. O cheamă Emerson.

Josh se uită la mine şi mă descoase:

— E copilul tău?

Gesticulează cu un marker înspre Emerson şi adaugă:

— E nepoata mea?

Lily râde stânjenită.

Poate c-ar fi trebuit să-l avertizez înainte ca fetele să apară aici.

— Nu, Josh. Nu sunt tată, iar tu nu eşti unchi.

Frate-miu se zgâieşte la noi vreo zece secunde, apoi ridică
din umeri şi zice:

— OK.

Se răsuceşte iar în scaun şi îşi vede de teme.

— Scuze! îi şoptesc lui Lily.

Las lângă canapea geanta cu scutece.

— Să aduc o pătură pentru Emerson?

Lily dă din cap. Mă reped să iau o cuvertură groasă din dulapul de pe hol şi o întind pe podea. O împăturesc, ca să fie mai moale. Lily o pune pe Emerson pe pătură. Fetiţa nu se trezeşte deloc.

— Nu te lăsa păcălit! Emmy doarme iepureşte.

Lily îşi scoate pantofii şi se aşază pe canapea, trăgându-şi picioarele sub ea. Mă aşez şi eu. Trebuie să aflu de ce e speriată, deci sper că are chef să-mi spună ce s-a petrecut.

Oftează din rărunchi. Se sprijină de canapea şi se răsuceşte spre mine.

— Ryle a venit neanunţat, ca s-o ia pe Emmy. A văzut paharele cu vin, hainele mele pe canapea, a pus totul cap la cap şi a reacţionat exact aşa cum m-am temut c-o să reacţioneze.

— Adică?

— S-a enervat. Dar a plecat înainte s-o ia razna prea rău.

Prea râu? Ce vrea să-nsemne asta?

— Ştie că eu am fost la tine? o întreb.

— Da. A fost prima lui întrebare. S-a supărat, i-am cerut plece, şi pe urmă el… dar…

Lily tace. Pentru prima dată, văd că îi tremură mâinile. Dumnezeule! Cât îl urăsc pe Ryle! O trag mai aproape de mine, până când îi simt obrazul lipit de pieptul meu.

— Lily, ce-a făcut de te-a speriat?

îşi ţine o palmă în dreptul inimii mele. îmi şopteşte:

— M-a împins până m-a lipit de uşă, pe urmă s-a apropiat aşa de mult de mine, încât am crezut c-o să mă lovească sau… nu ştiu. Dar nu m-a lovit.

Probabil că simte cât de tare îmi bate inima. îşi ridică fruntea şi se uită la mine.

— Sunt OK, Atlas. Jur. După aia, nu s-a întâmplat nimic. Doar că a trecut mult timp de când nu l-am mai văzut aşa de furios.

— Te-a împins. Asta nu înseamnă că nu

s-a întâmplat nimic.

Își ferește privirea și își sprijină iar capul de pieptul meu.

— Știu, Atlas. *Știu.* Dar habar n-am ce să fac. Nu știu ce să fac cu Emmy. A fost cât pe ce să mă înduplec s-o las să stea cu el peste noapte, iar acum nu mai vreau nici măcar ca Ryle să aibă parte de vizite nesupravegheate.

— Nu merită să-şi vadă fata nesupravegheat. Trebuie să-l dai în judecată.

Lily oftează. Probabil că relaţia cu Ryle e partea din viaţa ei care o stresează cel mai mult. Nu-mi pot închipui cum se simte când îl vede pe Ryle plecând împreună cu fetiţa şi ştiind ce este capabil să facă. A făcut bine că a adus-o pe Emmy aici. E posibil ca Ryle să apară iar acasă la ea, ca să-şi ceară scuze şi să o ia pe Emmy. O s-o caute în toate locurile unde ştie că Lily obişnuieşte să se ducă.

Aici n-o s-o caute. Pe deasupra, eu şi Lily ştim că relaţia noastră este, mai presus de orice îndoială, una pe termen lung. Nu e cazul să se îngrijoreze că voi crea o legătură cu Emmy, iar apoi o să dispar. Atâta timp cât Lily mă vrea prin preajmă, nu plec nicăieri.

Din nou, ridică privirea spre mine. Lângă tâmplă are o urmă de rimei. O şterg.

— Am încercat să te previn despre conflictul cu Ryle. Ar putea deveni permanent. Mai ales acum, când ştie că te-ai întors în viaţa mea.

A vorbit de parcă vrea să-mi dea ocazia să mă retrag din relaţia noastră. Nu-mi vine să cred că-şi închipuie că m-aş gândi la aşa ceva!

— Chiar dacă ai avea cincizeci de foşti soţi care încearcă să ne facă viaţa un iad, atâta timp cât te am pe tine, n-o să fiu afectat de negativismul altora. îţi promit.

Pentru prima oară de când a ajuns la mine acasă, Lily zâmbește. Nu vreau să fac ori să zic nimic care să șteargă zâmbetul ăsta, așa că schimb subiectul. Nu vreau să mai discutăm despre fostul ei soț jalnic.

— Ți-e sete?

Se ridică de lângă mine şi surâde larg.

— Da. Mi-e şi sete, *şi foame*. De ce crezi că am venit acasă la un chef?

Lily şi Emmy sunt la mine acasă de câteva ore. După ce şi-a terminat temele, Josh a început să se joace cu Emerson. Lily zice că fetiţa face paşi de câteva săptămâni încoace, iar lui Josh i se pare foarte amuzant că Emerson se ţine după el peste tot. Vreo oră s-a plimbat de colo-colo, în vreme ce ea îl urmărea. Acum fetiţa doarme iar. A adormit pe podea, lângă mine, cu capul sprijinit de piciorul meu. Lily s-a oferit s-o ia de pe piciorul meu, dar i-am spus s-o lase în pace.

Ar însemna să mint dacă aş zice că situaţia asta nu mi se pare incredibilă. În adâncul inimii, ştiu că relaţia mea cu Lily o să funcţioneze. Ea e aleasa mea, iar eu sunt alesul ei. Am ştiut-o amândoi din prima săptămână când ne-am întâlnit. Dar e puţin copleşitor gândul că acest copil – Emmy – va deveni o parte imensă din viaţa mea. într-o zi, poate c-o să-i fiu tată vitreg. Cel mai probabil, îi voi influenţa viaţa mai mult decât i-o va influenţa tatăl ei biologic. în cele din urmă, eu şi Lily ne vom muta împreună. Şi, într-o zi, ne vom căsători.

Nu aş exprima gândurile astea cu voce tare. Oamenii ca Theo ar spune că mă ambalez prea tare, dar adevărul este că am pierdut mulţi ani din

relația cu Lily, iar acum simt că am rămas în urmă.

Chiar dacă n-o s-o revăd pe Emerson decât peste câteva luni, ziua de azi e foarte importantă. E prima pe care o petrec cu fetița care s-ar putea să-mi devină fiică, într-o bună zi.

Dau câteva fire subţiri de păr blond-roşcat pe după urechea lui Emerson. încerc să înţeleg de unde izvorăşte furia lui Ryle. Sigur ştie că relaţia lui cu propria fiică se va schimba după ce Lily îşi vede de viaţă şi îşi găseşte pe altcineva. Emerson stă cu mama ei mare parte din timp. Prin urmare, bărbatul pe care îl alege Lily va petrece mult timp în preajma lui Emerson.

Nu-i vorba că încerc să scuz comportamentul lui Ryle. Dac-ar fi după mine, fostul soţ al lui Lily ar trebui să primească o ofertă de muncă în Sudan, să-l vedem o singură dată pe an.

Dar realitatea e alta. Ryle locuieşte în acelaşi oraş cu fiica lui, iar fosta lui soţie şi-a găsit un iubit. Mai mult ca sigur, aşa ceva e greu de suportat pentru oricine. Deşi înţeleg cât de greu îi este, nu voi înţelege niciodată cum de nu realizează că totul s-a întâmplat doar din vina lui. Dacă ar fi fost un bărbat mai matur, mai raţional, Lily nu l-ar fi părăsit şi acum încă s-ar bucura de soţia şi de fiica lui, iar eu şi Lily nu ne-am vorbi.

îmi fac griji pentru Lily. Mă tem că Ryle seamănă destul de mult cu maică-mea şi că se va răzbuna, opunându-se doar de dragul de-a se opune.

— Ai depus vreodată plângere împotriva lui Ryle? o întreb.

Stă pe podea, lângă mine, şi se uită cum doarme Emerson.

— Nu.

în tonul ei simt un strop de ruşine.

— Dar aveţi o înţelegere de custodie, nu?

— Da. Eu am custodie deplină, însă totul vine la pachet cu câteva stipulări, din cauza programului lui de lucru. Mi se cere să fiu flexibilă. Teoretic, are dreptul să stea cu Emmy două zile pe săptămână.

— Ryle plăteşte pensie alimentară?

— Da. N-a întârziat niciodată cu plăţile.

Mă simt uşurat că fostul ei soţ măcar o ajută cu bani. Cu toate astea, având în vedere răspunsurile lui Lily, situaţia ei mi se pare şi mai precară.

— De ce mă întrebi?

Clatin din cap.

— De fapt, nu e treaba mea.

Aşa să fie? Habar n-am. încerc să nu o sufoc pe Lily, însă mă lupt cu acea parte din mine care doreşte s-o protejeze.

— Atlas, *este* treaba ta. Acum suntem împreună.

Replica ei îmi face inima să tresară. Adică relaţia noastră a
devenit oficială?

— Chiar suntem împreună? întreb.

îi zâmbesc şi o trag mai aproape de mine. Pulsul mi se zbate în tâmple.

— Lily Bloom, avem o relaţie la modul oficial?

Mă sărută şi zâmbeşte larg.

încă dinainte de ceea ce s-a petrecut între noi noaptea trecută, amândoi am ştiut că suntem cu adevărat un cuplu. Dacă Emerson n-ar dormi sprijinită de piciorul meu, aş lua-o pe Lily pe sus şi aş învârti-o prin cameră, într-atât de fericit sunt.

Atât de implicat sunt în relaţia noastră.

Valul de adrenalină începe să scadă. Mă gândesc din nou la ce mi-a spus Lily.

Ryle. Custodia asupra lui Emmy. Imaturitatea

fostului ei soț.

Lily își sprijină capul pe umărul meu. își odihnește o palmă pe pieptul meu, deci simte când răsuflu prelung, apăsat. Mă privește neliniștită.

— Atlas, spune-o pur și simplu!

— Ce să zic?

— Ce gândeşti despre situaţia mea. Te-ai încruntat. Am impresia că îţi faci griji.

Ridică o mână şi degetul ei mare îmi netezeşte fruntea.

— Oare e prea târziu să-i zici judecătorului că Ryle a fost un pericol pentru tine? Poate că aşa o să-l împiedici s-o ţină pe Emmy la el, peste noapte.

Lily mă lămureşte:

— Odată ce doi foşti parteneri se pun de acord asupra custodiei, nu poţi folosi dovezi din trecut ca să schimbi aranjamentul. Din păcate, nu am depus niciodată plângere împotriva lui, deci acum nu pot invoca abuzurile lui.

Ce păcat! înţeleg că pe atunci Lily n-a vrut să facă valuri, însă acum mă tem ca politeţea ei să nu i se întoarcă împotrivă.

— E mult prea ocupat, deci n-o să i se acorde jumătate de săptămână cu Emmy, spune Lily. De fapt, nu cred că judecătorul o să-l lase s-o ia la el peste noapte. Mă îndoiesc că Ryle va încerca să obţină custodie comună.

Strâng din buze şi dau aprobator din cap. Sper să aibă dreptate. Nu îl cunosc pe Ryle la fel de bine ca ea, dar, din câte ştiu despre el, e genul de om ranchiunos. Iar oamenii ranchiunoşi simt nevoia să se răzbune. Părinţii procedează aşa foarte des. Nu le convine ce face celălalt părinte, nici noul partener al celuilalt, aşa că se folosesc de propriii copii ca armă. Asta-i ceea ce mă îngrijorează. Nu

mi-e deloc greu să-mi închipui că Ryle o s-o târască iar prin tribunale ca să se răzbune fiindcă eu şi Lily suntem un cuplu. Şi probabil că va primi ce doreşte. Nu a agresat-o niciodată pe Emerson, Lily nu a depus niciodată plângere împotriva lui, nu întârzie niciodată cu plata pensiei alimentare. Şi, pe deasupra, are o carieră înfloritoare. Toate aceste lucruri sunt în favoarea lui.

Când mă uit la Lily, pare pe cale să se prăbuşească. N-am vrut să o necăjesc şi mai mult vorbindu-i despre chestiile astea.

— Scuze! Nu încerc s-o fac pe pesimistul. Hai să vorbim despre altceva!

— Nu eşti pesimist, Adas. Eşti realist. Am nevoie să fii aşa.

. Ridică obrazul de pe umărul meu şi se uită la Emmy, care
încă doarme sprijinită de piciorul meu. Se lipeşte iar de mine şi oftează.

— Ştii, chiar dacă l-aş fi reclamat pe Ryle şi m-aş fi luptat să primesc custodie exclusivă, n-aş fi avut mari şanse de izbândă. Ryle nu are cazier şi îşi permite să angajeze cei mai buni avocaţi. Aproape toţi avocaţii cu care am discutat m-au sfătuit să rezolv situaţia pe cale amiabilă, fiindcă au mai văzut cazuri ca al meu. în momentul acela, înţelegerea cu Ryle era cea mai bună alegere.

îmi împletesc degetele cu ale ei. Lily îşi şterge o lacrimă, îmi pare rău că am adus subiectul în discuţie, însă temerile astea erau în sufletul ei de mult. Mă bucur să ştiu că încearcă să pună la cale un plan. Lily trebuie să fie cu un pas înaintea lui Ryle.

— Orice s-ar întâmpla, nu mai eşti singură.

Lily îmi zâmbeşte cu recunoştinţă.

Emerson începe să se trezească. Deschide ochii,

se uită la mine, pe urmă, imediat, o caută pe Lily. Se caţără în poala mea şi se duce aţă la mama ei. Când Lily o ia în braţe, îmi ridic piciorul şi-l întind. E amorţit. Nu l-am mai mişcat de peste jumătate de oră.

— Ar trebui să plecăm, anunţă Lily. Mă simt vinovată că am venit cu ea încoace. Eu aş turba de furie dacă Ryle ar duce-o pe Emmy acasă la vreo iubită, fără ştirea mea.

— Situaţia ta e destul de diferită de a lui. Ryle nu e nevoit să găsească un loc sigur pentru fiica lui fiindcă se teme de episoadele tale de furie. Nu fi aşa de dură cu tine!

Din nou, Lily mă priveşte recunoscător.

O ajut să-şi strângă lucrurile şi o conduc la maşină. După ce o pune pe Emmy în scaunul ei, Lily se apropie de mine, să-şi ia rămas-bun. O apuc de şolduri şi o trag spre mine. Mă aplec, îi ating uşor nasul cu al meu, apoi o sărut apăsat. Vreau să-mi simtă sărutul tot drumul ei spre casă.

Pe urmă îmi strecor palmele în buzunarele din spate ale jeanşilor ei. O strâng de fund. Lily izbucneşte în râs.

— Deja mi-e dor de tine.

— Ştiu. Şi mie la fel. Sunt cam obsedat de tine, Lily Bloom.

O sărut pe obraz şi mă silesc să-i dau drumul.

Asta e singura parte neplăcută atunci când, în cele din urmă, te reuneşti cu persoana care ţi-e hărăzită: ani de zile tânjeşti să fii în preajma ei, dar după ce devii, în sfârşit, o parte importantă din viaţa ei, cumva, e *şi mai dureros*.

Capitolul douăzeci şi şase Lily

Lily, mă dezamăgeşti.

Mă holbez la ecranul telefonului, şocată.

E o glumă?

Te porţi de parcă-s un monstru. Sunt tatăl ei, ce dracu!

E cinci dimineaţa. M-am trezit şi m-am dus la toaletă, înainte de-a mă băga în pat, ca să mai dorm o oră, am aruncat o privire la telefon.

Toate mesajele sunt de la Ryle. De duminică, atunci când şi-a făcut apariţia la uşa mea, n-am mai primit niciun semn de la el. Au trecut patru zile, iar el nici măcar nu şi-a cerut scuze că s-a pierdut cu firea şi că a fost cât pe ce să mă sugrume. A tăcut patru zile, iar acum îmi scrie *aşa ceva*?

Eram mai fericit înainte să te cunosc.

Citesc valul de mesaje. Sigur era beat azi-noapte, când le-a trimis. Mi l-a trimis pe primul la miezul nopţii. Pe ultimul l-am primit la ora două: **Distracţie plăcută! Sper să i-o tragi zdravăn vagabondului.**

Las telefonul să cadă pe pat. îmi tremură mâinile. Nu pot să cred că mi-a scris asta. Am sperat ca aceste patru zile de tăcere să fie un semn că regretă ce a făcut, dar acum e evident că doar

şi-a rumegat furia.

E mult mai rău decât mi-am închipuit.

Încerc să adorm, dar nu reușesc. Mă ridic și îmi fac o cafea, însă stomacul meu e prea răscolit, așa că nu pot s-o beau. Pentru o jumătate de oră, stau așezată la masa din bucătărie și privesc în gol. Derulez în minte, la nesfârșit, mesajele lui.

Sunt ușurată când Emerson se trezește. Rutina noastră matinală e o distragere binevenită.

Când o duc pe Emmy la mama și ajung la florărie, e opt fix. Am ajuns prima la muncă. Îmi distrag atenția așa cum pot până când sosesc Lucy și Serena. Lucy își dă seama că nu sunt în apele mele. La un moment dat, mă întreabă dacă mă simt bine, iar eu o asigur că totul e în regulă.

Mă prefac că totul e în regulă, dar sunt mereu cu ochii pe ușa de la intrare. Mă aștept ca Ryle să dea buzna în florărie, furios, din clipă-n clipă. Aștept să primesc un alt mesaj plin de mânie. Aștept să-mi sune telefonul.

Orele se scurg, însă nu mai primesc nimic din partea lui.

Toată ziua, nu suflu o vorbă despre ce-a făcut fostul meu soț: nici lui Atlas, nici Allysei. E stânjenitor. E o jignire la adresa lui Atlas și la adresa mea. N-am nici cea mai mică idee cum ar trebui să reacționez, însă știu un lucru: n-am de gând să tolerez genul ăsta de comportament. Refuz să petrec următorii șaptesprezece ani – până când

Emerson va ajunge la majorat – îndurând abuzuri, indiferent de care fel ar fi. Nici măcar abuzuri care vin în forma unor mesaje.

Serena şi-a terminat tura. Când se întâmplă inevitabilul, în florărie suntem doar eu şi Lucy. E trecut de cinci, iar noi ne pregătim să închidem. Trebuie s-o iau pe Emerson de la mama.

Ryle intră în florărie.

Un val de teamă mă răscoleşte ca o explozie de lavă.

Lucy nu l-a simpatizat niciodată pe Ryle. Când îl vede, scoate un geamăt de agasare şi-mi şopteşte:

— Dacă ai nevoie de mine, o să fiu în spate.

— Lucy, stai!

Mă uit la ecranul mobilului, prefacându-mă ocupată. Nu vreau ca Ryle să-mi citească pe buze.

— Rămâi aici, te rog.

O privesc anume ca să-mi citească îngrijorarea în ochi. Lucy dă aprobator din cap şi îşi face de lucru prin apropiere.

Ryle se apropie de mine. Inima mi se zbate în piept. Când ridic privirea spre el, nici măcar nu încerc să-mi compun o expresie neutră. Se holbează la mine pentru câteva secunde, apoi smuceşte din cap în direcţia lui Lucy.

— Putem vorbi între patru ochi? întreabă Ryle.

Rostesc cuvintele iute, pe un ton ferm:

— Mă pregăteam să închid. Trebuie s-o iau pe fiica noastră. Observ că degetele lui se încleştează pe muchia tejghelei, iar muşchii braţului i se încordează.

— Te rog, Lily! N-o să dureze mult. îi zic lui Lucy:

— Mă aştepţi până închid florăria? îmi face sem că o să aştepte. Mă răsucesc pe

călcâie şi intru în birou. îl aud pe Ryle. Se opreşte chiar în spatele meu. înainte de-a mă întoarce spre el, respir adânc şi-mi încrucişez braţele la piept.

M-am săturat până peste cap de regretele şi scuzele lui. Sunt aşa de supărată, încât aş fi în stare să-l pocnesc ca să-i şterg încruntarea idioată.

— îmi pare rău, îmi zice Ryle.

Face o grimasă, îşi trece degetele prin păr şi vine mai aproape.

— Aseară am fost la un eveniment şi am băut prea mult. Şi...

Tac.

— Lily, nici măcar nu ţin minte să fi trimis mesajele alea.

în continuare, nu suflu o vorbă. începe să se foiască de pe
un picior pe celălalt. Tăcerea mea plină de furie îl stânjeneşte.

Bagă mâinile în buzunare şi îşi pironeşte ochii în podea.

— I-ai spus Allysei?

N-o să-i răspund. întrebarea lui mă enervează şi mai mult. Adică îşi face griji mai mult pentru ce-o să creadă soră-sa despre el decât pentru faptul că el m-a rănit?

— Nu i-am spus Allysei. Dar am vorbit cu un avocat.

E o minciună, însă chiar am de gând să iau legătura cu un avocat imediat ce Ryle iese din florărie. începând din momentul ăsta, voi pune pe hârtie tot ce-mi face fostul meu soţ. Atlas are dreptate. Din afară, Ryle pare perfect. Iar dacă o s-o ţină tot aşa cu tacticile lui abuzive, trebuie să ne apăr pe mine şi pe Emerson.

Ryle mă priveşte în ochi.

— Ce-ai zis c-ai făcut?!

— Am trimis mesajele tale avocatului meu.

— De ce?

— Pe bune? Chiar îmi pui întrebarea asta? Duminică m-ai ţintuit de o uşă şi m-ai sugrumat, pe urmă mi-ai trimis mesaje de ameninţare în toiul nopţii. N-am făcut nimic ca să merit aşa ceva, Ryle!

Îşi scoate mâinile din buzunare şi îşi masează ceafa, pe urmă îmi întoarce spatele. Inspiră adânc şi îşi întinde spinarea.

Am impresia că-şi ţine respiraţia şi numără în gând, încercând să strunească furia care începe să fiarbă în el.

Amândoi ştim cât de bine au funcţionat strategiile astea în trecut.

Când se răsucește iar spre mine, expresia lui de regret a dispărut.

— Lily, chiar nu-ţi dai seama care este de fapt problema? Eşti aşa de oarbă?

O, ba da! îmi dau seama foarte bine, dar fiecare dintre noi vede alta ca fiind sursa problemei.

— Lily, ne-am împăcat bine *un an întreg*. Nu am avut nici măcar o situaţie aiurea până când a apărut el. Acum ne certăm tot timpul şi, pe deasupra, ai apelat la un avocat.

Pare că vrea să pocnească pe cineva.

— Ryle, nu mai da vina pe alţii pentru purtarea ta!

— *Lily,* nu mai ignora sursa problemelor noastre, la dracu'! Lucy apare în pragul biroului. Se uită când la mine, când la Ryle şi mă întreabă:

— Lily, eşti bine?

Ryle scoate un hohot exasperat.

— N-are nimic, îi răspunde iritat lui Lucy.

Se îndreaptă spre uşă. Lucy e nevoită să se lipească de cadru, ca fostul meu soţ să nu o îmbrâncească, îl aud mormăind:

— *Avocat?!?* Pun pariu că ştiu cine-a

venit cu ideea asta! Păşeşte apăsat spre ieşirea din florărie. Ieşim amândouă din biroul meu. Cel mai probabil, ne gândim la acelaşi lucru: să încuiem uşa îndată ce Ryle părăseşte floraria.

Înainte de-a ieşi, Ryle se răsuceşte pe călcâie şi îmi aruncă o căutătură urâtă.

— Eu sunt neurochirurg. Tu lucrezi cu *flori,* Lily. Adu-ţi aminte de asta înainte ca avocatul tău să facă vreo tâmpenie care să-mi pună cariera în pericol. Eu sunt cel care plăteşte pentru apartamentul în care locuieşti.

Ameninţarea lui e însoţită de zgomotul uşii trântite.

Am încremenit auzind insultele lui. Lucy încuie uşa. Apoi vine la mine şi mă îmbrăţişează.

Acum înţeleg că, atunci când pui capăt unei relaţii abuzive, cel mai dureros lucru e faptul că pasul ăsta nu înseamnă automat că nu vor mai exista momente neplăcute. Din când în când, vor apărea asemenea momente. Atunci când închei o relaţie abuzivă, pui capăt şi clipelor plăcute petrecute cu fostul partener.

În fosta noastră căsnicie, cele câteva incidente înspăimântătoare au fost mascate de multe perioade bune, însă acum, când relaţia dintre noi s-a terminat, masca aceea a căzut şi trebuie să înfrunt latura urâtă a lui Ryle. A existat o vreme când căsnicia noastră avea substanţă, avea carne şi piele, iar toate astea „îmbrăcau" scheletul. Acum au rămas doar oasele: muchii tăioase şi ascuţite, care mă străpung.

— Te simţi bine? mă întreabă Lucy, netezindu-mi părul.

— Da, dar... Nu ţi s-a părut că a plecat de-aici foarte pornit, ca şi cum se ducea ţintă undeva?

Ochii ei se mută spre uşă.

— Aşa-i. A ieşit valvârtej din parcare. Ar fi bine să-l previi pe Atlas.

Iau imediat telefonul şi îl sun.

Capitolul douăzeci şi şapte Atlas

Abia dacă a trecut o jumătate de oră de când mi-am verificat telefonul, aşa că intru în panică văzând că am câteva apeluri ratate de la Lily, plus câteva mesaje.

Sună-mă, te rog.

Sunt OK, dar Ryle e furios.

A venit pe la tine? Atlas, te rog, sună-mă!

Rahat!

— Darin, preiei tu de-aici, te rog?

Darin termină de aranjat mâncarea pe farfurie. Mă duc în birou şi o sun. Intră mesageria vocală. Sun din nou. Nimic.

Tocmai mă pregătesc să mă duc la maşină, când îmi sună telefonul. Răspund pe loc şi întreb:

— Lily, eşti bine?

— Da.

îmi sprijin un umăr de perete. Răsuflu adânc. Pulsul meu începe să revină la normal.

Din câte îmi dau seama, Lily e la volan.

— Sunt în drum spre mama, ca s-o iau pe Emmy. Voiam să te previn că Ryle e furios. Mi-am făcut griji c-o să apară la restaurantul tău.

— Mulţumesc de avertizare! Eşti sigură că te simţi bine?

— Da. Indiferent cât de târziu ajungi acasă, sună-mă! Chiar în timp ce Lily pronunţă cuvintele astea, Ryle dă buzna pe uşile batante ale bucătăriei. Face destul de mult zgomot. Toată lumea se opreşte din treabă şi se zgâieşte la el. Derek, ospătarul-şef, îl urmează îndeaproape.

— V-am zis c-o să-l chem pe domnul Corrigan! îi reproşează Derek lui Ryle.

Se uită la mine şi ridică braţele în aer, a neputinţă, ca să-mi dea de înţeles că a încercat să se opună.

— Te sun eu în drum spre casă, îi zic lui Lily.

Nu-i spun că Ryle a venit aici. Nu vreau să-şi facă griji. Când închei apelul, ochii lui Ryle poposesc asupra mea.

Nu cred c-a venit ca să mă felicite.

— Cine-i tipul? se interesează Darin.

— Fânul meu numărul unu.

Cu un semn din cap, îi arăt lui Ryle uşa din spate. O ia într-acolo.

Bucătăria intră iar în priză. în afară de Darin, toată lumea îl ignoră pe Ryle.

— E nevoie să fac ceva? mă întreabă prietenul meu.

— Nu. Mă descurc.

Ryle împinge uşa din spate cu atâta putere,

încât se trânteşte de peretele exterior.

Ce caracter are tipul ăsta! îndată ce deschid uşa şi ies pe trepte, Ryle se repede la mine, din stânga. Mă îmbrânceşte. Cad pe asfalt. Când încerc să mă ridic, îmi dă un pumn. Trebuie să recunosc: m-a pocnit zdravăn.

Rahat!

Mă şterg la gură şi mă ridic. Măcar mi-a lăsat un răgaz să mă repliez. Când eşti la podea şi cineva te loveşte, eşti în dezavantaj. Oricum, Ryle nu pare genul de om care luptă cinstit.

Se pregăteşte să mă lovească iar. Fac câţiva paşi în spate, iar el se împiedică. Se ridică imediat. Mă priveşte din priviri, foarte furios. Deocamdată, nu cred c-o să atace din nou.

— Ai terminat? îl întreb.

Nu răspunde. În schimb, îşi netezeşte cămaşa şi rânjeşte.

— Mi-a plăcut mai mult data trecută, când te-ai bătut cu mine.

Încerc să-mi stăpânesc iritarea.

— Nu-mi doresc deloc să mă bat cu tine, Ryle.

Îşi trosneşte gâtul şi începe să-mi dea târcoale. A acumulat atât de multă furie, încât nu-mi pot imagina cum s-a simţit Lily când a fost nevoită să locuiască împreună cu el şi să fie martoră la izbucnirile lui. Ryle respiră anevoie. Şi-a proptit mâinile în şolduri, iar ochii lui mă străpung precum două pumnale. În privirea lui nu văd doar mânie. Văd şi foarte multă suferinţă.

Uneori, încerc să mă pun în locul lui, dar, oricâte eforturi fac, nu reuşesc să-l înţeleg. Nici n-o să-l înţeleg vreodată, pentru că niciun om din istorie nu a avut un trecut atât de nefericit încât să aibă o scuză pentru c-a snopit în bătaie persoana

pe care ar trebui s-o protejeze.

— Zi ce ai de zis! îi cer.

Ryle își șterge sângele de pe încheieturile degetelor. Observ că are mâna dreaptă umflată. Bănuiesc că, înainte de-a veni încoace, a lovit cu pumnul diverse obiecte. Mă bucur să știu că Lily e teafără; dacă n-ar fi așa, Ryle n-ar pleca de aici nebătut.

— Crezi că nu știu că faza cu avocatul a fost ideea ta? mă întreabă.

Habar n-am despre ce vorbește. încerc să-mi ascund surprinderea. *Oare Lily a vorbit cu un avocat despre custodie?* îmi vine să zâmbesc, însă știu că asta l-ar enerva pe Ryle și mai mult. Simplul fapt că exist e de-ajuns ca să-i sară țandăra.

Nu îi răspund. Asta îl sâcâie. Fața lui se schimonosește de furie.

— Deocamdată ai îmbrobodit-o pe Lily. Dar o să te certi cu ea prima oară, și a doua oară, și așa mai departe. O să înțeleagă că o căsnicie nu e numai lapte și miere.

— Poate c-o să ne certăm de o mie de ori, dar îți garantez că niciodată n-o s-o bag în spital.

Ryle râde. încearcă să răstălmăcească lucrurile așa încât eu să par cel ridicol. Dar nu eu am venit cu o falcă-n cer și cu una-n pământ la serviciul lui, pentru simplul fapt că nu sunt în stare să-mi controlez emoțiile.

— Habar n-ai prin ce am trecut eu și Lily, îmi zice Ryle. Habar n-ai prin ce am trecut *eu.*

A venit aici ca să se bată, dar acum, fiindcă nu-i dau satisfacția asta, se descarcă. Poate c-ar trebui să-i dau numărul de telefon al lui Theo, să facă terapie cu el. Eu, unul, n-am idee ce să-i zic.

Nu vreau ca mâine să-mi aduc aminte de acest moment şi să consider că am ratat o ocazie. Singurul meu scop e s-o ajut pe Lily, aşa încât relaţia ei cu acest bărbat să fie una paşnică. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-i îngreunez situaţia. Dar, până când Ryle va pricepe că el este singurul care îşi controlează emoţiile, nu ştiu cum să-l abordez.

Mă aşez pe trepte, dându-i de înţeles că nu are motive să se simtă amenințat de mine. Dacă va încerca să mă atace din nou, de data asta nu voi reacționa la fel de calm. îmi împreunez palmele şi încerc să-i vorbesc astfel încât să înţeleagă.

Dau încet din cap, în semn de aprobare.

— Ai dreptate, Ryle. Habar n-am prin ce ai trecut. Ceea ce s-a petrecut în trecutul tău te-a ajutat să devii un neurochirurg strălucit, iar lumea are nevoie de latura asta a ta. Totuşi, din cine ştie ce motiv, tot trecutul tău e cel care te-a transformat într-un soţ de tot rahatul. Lumea nu are nevoie de această latură a ta. Simplul fapt că ţi se oferă ocazia de a îndeplini un anumit rol nu garantează că o să fii priceput în rolul ăla.

Ryle îşi dă ochii peste cap şi comentează:

— Ce să-ţi povestesc!

— Am fost de faţă când i-au pus suturi la Urgenţe, Ryle. Trezeşte-te dracului, omule! Ai fost un soţ oribil.

Se uită la mine şi întreabă:

— Şi ce te face să crezi că tu o să te descurci mai bine decât mine?

— Să mă port cu Lily aşa cum merită să fie tratată e cea mai uşoară parte a vieţii mele. Ar trebui să fii uşurat că Lily e cu un om ca mine.

Pufneşte în râs.

— Uşurat? Ar trebui să mă simt *uşuraţi*

Din nou, furia lui creşte. Face câţiva paşi spre

mine.

— Din cauza *ta* eu şi Lily nu mai suntem împreună!

Mă silesc din răsputeri să rămân aşezat şi să nu-i răspund
tot cu ţipete.

— Nu, Ryle. Din cauza *ta* nu mai sunteţi împreună. Furia *ta* şi pumnii *tăi* au dus-o până în punctul în care a decis să divorţeze de tine. Când eraţi căsătoriţi, pentru ea eu eram doar o cunoştinţă. Poartă-te ca un adult! Încetează să dai vina pe mine, pe Lily sau pe oricine altcineva pentru faptele tale!

Mă ridic, dar nu ca să-l lovesc. Pur şi simplu simt nevoia să-mi îndrept spinarea, ca să pot respira mai bine. Altfel, nu ştiu cât timp voi rezista fără să ridic tonul la el. Fiindcă ştiu ce i-a făcut lui Lily, mi-e greu să-l privesc fără să-mi pierd cumpătul.

— Fir-ar al naibii! mormăi în barbă. Chestia asta e ridicolă.

Pentru câteva secunde, tăcem amândoi. Poate îşi dă seama
că sunt la capătul răbdării şi că nu mai reuşesc să-mi stăpânesc frustrarea. Mă răsucesc spre el şi îi vorbesc rugător:

— De-acum, asta e viaţa noastră. A ta, a mea, a lui Lily, *a fiicei tale*. Va trebui să ne descurcăm şi să acceptăm situaţia pentru tot restul vieţii. Vor veni vacanţe, aniversări, petreceri de absolvire, nunta lui Emerson. Îţi va fi greu, dar tu eşti singurul care se poate asigura că nu ne va fi greu şi nouă, celorlalţi. Niciunul dintre noi nu e dator să te facă fericit. *Cu atât mai puţin* Lily.

Ryle clatină din cap. Se plimbă încoace şi încolo

ca un leu în cuşcă.

— Şi ce te-aştepţi să fac? Să vă aplaud? Să vă urez de bine? Să te încurajez să fii un tată bun pentru fiica *mea*?

Pufneşte în râs. E clar că ideea i se pare absurdă. îmi păstrez o expresie imperturbabilă.

— Da. *Exact asta* mă aştept să faci.

Răspunsul meu îl descumpăneşte. Tace şi îşi împreunează mâinile la ceafa.

Mă apropii de el. Nu vreau să par amenințător. Pur și simplu nu am chef să țip. Vreau ca Ryle să audă limpede cât de sincer îi vorbesc.

— Oricât de fericită știu că pot s-o fac pe Lily, nu va fi mulțumită pe deplin decât dacă va avea parte de cooperarea ta, de acceptarea ta. în continuare, îi faci viața grea, chiar dacă știi că merită să aibă o viață bună. Și ea, și Emerson merită. Dacă vrei ca fetița ta să crească având lângă ea cea mai bună versiune a lui Lily, te rog, cooperează cu ea! Putem să ne înțelegem cu toții.

Ryle își rotește capul, cu un gest de iritare.

— Adică acum suntem un soi de *echipă*? întreabă batjocoritor.

Mă enervează la culme că o spune de parcă nu e posibil să ne înțelegem omenește cu toții.

— Atunci când la mijloc sunt copii, toate părțile implicate ar trebui să alcătuiască o echipă.

Cuvintele mele îl izbesc în plin. Tresare, apoi înghite în sec. îmi întoarce spatele și se îndepărtează câțiva pași, ca să mediteze la ceea ce-a auzit. Când se întoarce iarăși spre mine, observ că privirea lui nu mai e la fel de înveninată.

— Atunci când n-o să meargă între tine și Lily, iar ea o să aibă nevoie să fugă undeva, să știi că n-o să adun cioburile după tine.

După replica asta, Ryle pleacă. Nu o ia prin restaurant. Se îndepărtează pe alee.

Privesc cu milă în urma lui. Ryle n-o cunoaşte deloc pe Lily.

Absolut deloc.

Lily nu fuge *la* sau *după* alţii. Când am plecat din Mâine, nu a fugit după mine. Când l-a părăsit pe Ryle, nu a alergat *la* mine. în schimb, s-a asigurat că e cea mai bună mamă posibil. Şi totuşi, ce crede Ryle că va face Lily dacă relaţia noastră n-o să reziste? Are impresia că va *alerga* la el, de parcă Ryle ar fi salvarea ei?

Salvarea lui Lily este Emerson, iar dacă Ryle nu înţelege treaba asta, înseamnă că nu ştie pe ce lume se află.

Dacă ar fi rămas cu Ryle, el ar fi născocit toată viaţa tot felul de probleme ca să-şi justifice furia nemăsurată. Nu eu am fost cauza divorţului, iar dacă Ryle s-ar fi purtat altfel, acum nici n-aş face parte din viaţa lui Lily.

Mai demult, am crezut că îl compătimeam, dar acum mi-e cu adevărat milă de el, fiindcă Ryle luptă pentru o femeie pe care nu o cunoaşte cu adevărat, ceea ce înseamnă că se luptă doar de dragul de-a lupta. Are o personalitate foarte asemănătoare cu a maică-mii. Uneori n-ai ce să faci. Pur şi simplu eşti nevoit să găseşti o cale de a conviețui cu genul ăsta de oameni.

Poate că asta va trebui să facem eu şi Lily: să ne trăim viaţa cum putem mai bine şi să suportăm din când în când mânia ridicolă a lui Ryle.

Foarte bine! Pot să îndur chestia asta în fiecare zi, dacă eu voi fi cel care adoarme lângă Lily seară de seară.

Urc treptele şi intru iar în vânzoleala din

bucătărie. Mă întorc la treabă ca şi cum Ryle nici n-a călcat pe-aici. Nu ştiu dacă felul în care am reacţionat în seara asta a îmbunătăţit situaţia, dar cel puţin nu cred c-a înrăutăţit-o.

Darin îmi întinde o cârpă umedă şi îmi arată cu degetul colţul stâng al gurii.

— Sângerezi. Cine-i tipul? Fostul ei soţ?

— Da.

— Totul e-n regulă acum?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. S-ar putea să se înfurie iar şi să se întoarcă. E posibil s-o ducem aşa ani buni.

îi zâmbesc lui Darin şi adaug:

— Dar Lily merită efortul.

Trei ore mai târziu, bat la uşa lui Lily. I-am trimis un mesaj, ca să ştie că vin pe la ea. Mi-am zis că, poate, are nevoie iar de o îmbrăţişare.

Imediat ce deschide uşa, pricep că exact asta îi trebuie. Şi *eu* am nevoie de o îmbrăţişare. Intrăm în sufragerie. Lily îmi cuprinde mijlocul, iar eu o strâng la piept. Rămânem înlănţuiţi pentru câteva minute.

Se uită la mine. Ridică din sprâncene când observă mica tăietură de pe buza mea.

— Ryle e un dobitoc infantil. Ai pus gheaţă pe rană?

— Nu-i grav. Nici măcar nu s-a umflat.

Se ridică pe vârfuri şi depune o sărutare pe tăietură.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Ne aşezăm pe canapea. încerc să-mi amintesc tot ce s-a spus, dar sigur omit câteva lucruri. Când termin de povestit, Lily stă sprijinită de spătarul canapelei, cu un picior petrecut peste picioarele

mele. E atentă la mine. Degetele ei îmi rătăcesc prin păr.

Pentru mult timp, nu scoate nicio vorbă. Apoi, deodată, mă priveşte cu o dulceaţă care-mi topeşte inima.

— Sunt sigură că eşti singurul bărbat de pe planeta asta care, după ce încasează un pumn, îi dă *sfaturi* agresorului.

Nu apuc să-i dau replica, fiindcă Lily mi se urcă imediat în poală şi îşi apropie faţa de a mea.

— Nu-ţi face griji, Atlas! Reacţia ta mi se pare mult mai sexy decât dacă te-ai fi bătut cu Ryle.

Sunt surprins că e în toane aşa de bune. Mi-am închipuit că discuţia asta o s-o întristeze. Dar se pare că tot răul e spre bine: acum Ryle a aflat că Lily şi cu mine suntem un cuplu, eu am avut ocazia să-i zic ce aveam pe suflet şi cu toţii am ieşit din chestia asta relativ teferi.

îi spun:

— Nu pot să rămân mult la tine, dar cred că pot să lungesc îmbrăţişarea asta încă un sfert de oră înainte ca Josh să observe că sunt în întârziere.

Lily ridică dintr-o sprânceană.

— Când zici „îmbrăţişare" te referi la...

— Adică să ne dezbrăcăm. Au mai rămas paisprezece minute.

O întind pe spate şi începem să ne sărutăm. în următoarele paisprezece minute, nu ne oprim. Apoi trec şaptesprezece minute. După aceea, douăzeci.

Abia după o jumătate de oră părăsesc apartamentul ei.

Capitolul douăzeci şi opt Lily

Allysa are o idee genială: să le punem pe fete pe podeaua acoperită cu saci de gunoi, ca după aceea să ne fie uşor să facem curat. în clipa asta, Emmy şi verişoara ei, Rylee, sunt murdare de tort din cap până-n picioare.

Emmy nu prea înţelege ce se petrece, dar se distrează. Până la urmă, am organizat o mică petrecere de ziua ei acasă la Allysa. Sunt de faţă mama mea, părinţii lui Ryle, Marshall şi Allysa.

A venit şi Ryle, dar acum se pregăteşte de plecare. După ce face câteva poze cu telefonul, le pupă pe fete de rămas-bun.

L-am auzit spunându-i lui Marshall că a avut o zi aglomerată la muncă, şi totuşi a reuşit să ajungă la petrecere. M-am bucurat că a venit la timp să asiste la desfacerea cadourilor şi că a rămas până când tortul a fost devorat. Ştiu că într-o zi Emmy va preţui pozele astea.

De când Ryle a ajuns la petrecere, nu ne-am vorbit. Ne-am dat târcoale, prefacându-ne de ochii lumii că totul e OK, dar, de fapt, Ryle nu e deloc în apele lui. Chiar şi atunci când e în celălalt capăt al camerei, tot simt valuri de încordare emanând dinspre el. Cu toate astea, îmi convine mai mult să mă ignore decât să mă acuze. Prefer să nu-mi

vorbească.

Din păcate, tăcerea lui nu durează mult.

Pentru prima dată pe ziua de azi, Ryle se uită în ochii mei. Fac greşeala de a sta de una singură, iar el interpretează acest lucru drept o invitaţie; îşi croieşte drum încoace şi se opreşte lângă mine. Mă încordez. Chiar n-am chef să discut cu el. N-am mai vorbit de săptămâna trecută, de când a intrat în florăria mea şi m-a jignit. Ştiu că trebuie să discutăm, dar petrecerea fiicei noastre nu e un moment potrivit.

Îşi bagă mâinile în buzunare şi îşi propteşte bărbia în piept. Se uită în podea.

— Ce ţi-a zis avocatul? mă întreabă.

Încep să mă înfurii. Mă uit pieziş la el şi clatin din cap.

— N-o să vorbim acum despre chestia asta.

— Şi-atunci, când?

În realitate, nu se pune problema *când o* să discutăm, ci *în prezenţa cui.* N-o să mai vorbesc niciodată între patru ochi cu Ryle. Mi-a dovedit că nu sunt în siguranţă atunci când suntem singuri.

— O să-ţi trimit un mesaj ca să te-anunţ, îi zic.

Pe urmă plec de lângă el. Mama o ţine pe Emmy în braţe. Şterge bucăţelele de tort de pe faţa şi mâinile fetiţei. Dau să mă duc la ele, însă Allysa mă interceptează şi mă trage deoparte.

— Hai să vorbim! îmi zice.

Ne ducem în dormitorul ei şi ne aşezăm pe pat.

Allysa mă duce în camera ei numai atunci când vrea să-mi ceară socoteală pentru ceva. Ca întotdeauna, sincronizarea ei este impecabilă.

îmi dau ochii peste cap şi întreb:

— Ce vrei să ştii?

De vreo două săptămâni n-am mai stat de vorbă, pe îndelete, doar noi două. Probabil că are multe întrebări. în ultimul timp, viaţa mea a fost destul de agitată.

Allysa se întinde pe spate.

— Azi am impresia că e un fel de tensiune între tine şi Ryle.

— Se vede?

— Eu văd tot. Te simţi bine?

Cuget îndelung la întrebarea asta. *Te simţi bine?* Altădată, o evitam pentru că nu mă simţeam bine. Chiar şi la câteva luni după naşterea lui Emmy, când cineva îmi punea întrebarea asta, etalam un zâmbet, deşi simţeam că mă usuc pe dinăuntru.

— Da, mă simt bine.

Pentru prima dată, nu e o minciună.

Allysa mă cântăreşte din privire. După expresia ei, îmi dau seama că mă crede. Mă apucă de mână şi mă trage spre ea, până când mă întind şi eu pe saltea. îşi petrece braţul pe după al meu şi stăm aşa, cu ochii în tavan, savurând acest moment de linişte într-o casă plină de oameni.

Mă bucur că încă o am pe Allysa. M-ar fi durut foarte tare să o pierd după divorţ. Sunt recunoscătoare că prietena mea e aşa de iertătoare şi că are o fire aşa de pozitivă.

Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre fratele ei. Uneori, am impresia că în Ryle există un monstru care caută mereu motive să se simtă

jignit. Latura lui întunecată se alimentează din scandaluri, iar dacă nimeni nu-i oferă prilej de scandal, inventează el unul. Nu mai vreau să particip la jocul ăsta. Ştiu că atunci când m-am căsătorit cu Ryle aveam cele mai bune intenţii; nu contează cât de mult şi-a dorit Ryle ca impresiile lui să fie adevărate, ca să-şi poată justifica purtarea.

— Cum merge treaba cu Adonis?

Pufnesc în râs.

— Te referi la Atlas?

— Nu. Mă refer la zeul ăla de care eşti îndrăgostită.

Continui să mă amuz:

— Nu cumva Adonis s-a născut dintr-un incest?

Allysa mă împinge în joacă.

— Nu mai schimba subiectul! Cum merge relaţia?

Mă răsucesc pe burtă şi mă sprijin în coate.

— Ar merge minunat, dacă am apuca să petrecem împreună mai mult timp. Restaurantul lui se deschide la ora la care noi închidem florăria. Deocamdată, n-am petrecut nici măcar o noapte întreagă în doi.

— Acum Atlas e la muncă?

— Da.

— întreabă-l dacă poate pleca mai devreme de la restaurant. Emmy poate să doarmă la mine în seara asta. Nu avem planuri pentru mâine, deci poţi să vii s-o iei oricând vrei.

Fac ochii mari, recunoscătoare pentru propunere.

— Vorbeşti serios?

Allysa se ridică din pat.

— Lui Rylee îi place la nebunie când

Emmy stă la noi. Du-te să petreci noaptea cu Adonisul tău!

Nu i-am scris lui Atlas, ca să-l anunț că sunt în drum spre Corrigan's. M-a anunțat c-o să lucreze acolo în seara asta, iar eu mi-am zis c-o să fie distractiv să-i fac o surpriză.

Când intru în bucătăria restaurantului, sunt uimită să constat cât de ocupat este. Nimeni nu m-a auzit intrând. Mă uit în jur, în căutarea lui.

Pe măsură ce sunt aşezate pe tăvi, Atlas inspectează fiecare farfurie care e gata să le fie servită clienţilor. Apoi chelnerii ies iute pe uşile duble ale bucătăriei. Locul ăsta pare mult mai elegant decât Bib's. Şi eu crezusem că Bib's e un restaurant elegant! Aici, toţi chelnerii poartă costume. Atlas poartă o uniformă albă, de chef. La fel şi alţi câţiva angajaţi din bucătărie.

Sunt foarte ocupaţi şi sincronizarea lor e perfectă. Mă întreb dacă a fost o idee bună să vin încoace. Mă tem c-o să-l încurc pe Atlas dacă îl întrerup. Deodată, mă simt foarte stânjenită că nu l-am anunţat de venirea mea.

îndată ce îl văd pe Darin, îl recunosc. Şi el mă recunoaşte, îmi surâde şi mă salută dând din cap, apoi îl atenţionează pe Atlas. El se răsuceşte şi mă observă, iar ochii i se luminează. Dar bucuria lui durează doar o clipă; imediat, e înlocuită de îngrijorare. Vine întins la mine, ocolind un chelner care tocmai a intrat în bucătărie, ducând o tavă goală.

— Bună! Totu-i în regulă?

— Da. Allysa a luat-o pe Emmy la ea în seara asta, aşa că am trecut pe aici.

Atlas zâmbeşte, plin de speranţă.

— Emerson rămâne la ea toată

noaptea?

Mă priveşte jucăuş.

îi confirm cu un gest.

— Fierbinte în spate! strigă cineva din spatele meu.

Fac ochii mari, iar Atlas mă trage din calea unui chelner care trece ducând o tavă cu mâncare.

— Vocabular de bucătărie, îmi explică el. Asta înseamnă că stai în calea cuiva care cară mâncare fierbinte.

— Aha!

Atlas râde, apoi aruncă o privire peste umăr. Chelnerii îl aşteaptă să le inspecteze farfuriile.

— Mai am treabă douăzeci de minute şi după aia sunt al tău. OK?

— Sigur! N-am venit aici ca să te rog să pleci mai devreme. O să mă uit cum munceşti. E chiar distractiv.

Atlas îmi arată un blat de bucătărie din metal.

— Aşază-te acolo! O să vezi tot ce se petrece în bucătărie, plus că n-o să dea nimeni peste tine. Pe-aici e cam multă înghesuială. Ne vedem în curând!

îmi ridică bărbia şi mă sărută, apoi se întoarce la treabă.

Mă aşez pe blat, apoi îmi trag picioarele sub mine, ca să nu stânjenesc pe nimeni. Câţiva angajaţi se uită pe furiş la mine, ceea ce mă face să mă simt puţin stânjenită. Dintre toţi cei care lucrează acum, nu-l cunosc decât pe Darin. Mă-ntreb ce părere au despre femeia pe care Atlas tocmai a sărutat-o şi care acum îi priveşte cum muncesc.

Toată lumea se uită la mine de parcă prezenţa mea e ceva anormal. Am senzaţia că de obicei Atlas nu aduce femei aici, în bucătărie.

Imediat ce are puţin timp liber, Darin vine la mine şi mă salută. Mă îmbrăţişează scurt şi zice:

— Lily, mă bucur să te revăd. încă îţi faci veacul cu pokerişti?

Izbucnesc în râs.

— în ultimul timp, nu prea. încă vă strângeţi seara la poker?

Darin clatină din cap.

— Nu. Acum, când Adas are două restaurante, suntem cam ocupaţi. E foarte greu să găsim o seară când ne putem aduna cu toţii.

— Ce păcat! Acum lucrezi aici?

— La modul oficial, nu. Atlas vrea să vadă cum mă descurc cu meniul de la Corrigan's. Vrea să mă promoveze chef principal.

Se apleacă spre mine şi zâmbeşte.

— A zis că vrea să aibă mai mult timp liber. Iar acum cred că ştiu de ce.

Darin îşi aruncă un prosop pe umăr.

— Mi-a părut bine c-am mai stat de vorbă, Lily. De-acum, probabil o să vii pe-aici mai des.

îmi face cu ochiul şi se îndepărtează.

Acum, când am aflat că Atlas face eforturi să nu mai stea atât de mult la muncă, îmi tresaltă inima de bucurie.

Pentru un sfert de oră, mă uit cum munceşte Atlas. Din când în când, se uită la mine şi îmi zâmbeşte, dar în restul timpului se concentrează la treabă. Implicarea şi încrederea lui de sine sunt fascinante.

Deşi nimeni nu pare intimidat de el, toată lumea vrea să-i ceară părerea. Primeşte întrebări tot timpul şi de fiecare dată răspunde cu răbdare. Se strigă mult. Nu sunt genul de strigăte pe care mă aşteptasem să le aud într-o bucătărie de restaurant; doar persoane care anunţă cu voce tare comenzile noi, iar bucătarii le răspund tot pe

un ton ridicat. Locul ăsta e un furnicar zgomotos, însă atmosfera e una pozitivă.

Sinceră să fiu, nu mă aşteptam deloc la aşa ceva. Am crezut că aici voi vedea o altă latură a lui Atlas. Mi-am închipuit c-o să-l aud dând ordine răstit, pe un ton furios şi purtându-se

precum chefii pe care i-am văzut în emisiunile de la televizor. Din fericire, nu-i deloc aşa.

în sfârşit, după o jumătate de oră fascinantă, Atlas termină treaba. Se spală pe mâini şi vine la mine. Când se apleacă şi mă sărută, simt un ghem de emoţii. Parcă nici nu-i pasă că ne pot vedea toţi angajaţii lui.

— Scuze că a durat atât de mult!

— Mi-a plăcut să mă uit cum muncești. E altfel faţă de cum m-am aşteptat să fie.

— Adică?

— Credeam că toţi chefii se poartă ca nişte dobitoci şi ţipă la subalterni.

Atlas râde.

— N-avem dobitoci în bucătăria asta. îmi pare rău să te dezamăgesc.

Se postează între picioarele mele.

— Ghici ce!

— Ce?

— în noaptea asta, Josh doarme la Theo.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Ce coincidenţă minunată!

Atlas mă cântăreşte din ochi, apoi îşi lipeşte buzele de urechea mea.

— Mergem la tine sau la mine?

întreabă.

— La tine. Vreau să fiu într-un pat care are mirosul tău.

îmi muşcă urechea, foarte uşor. Simt fiori. Atlas mă ajută
să cobor de pe blat, apoi i se adresează unui tip care tocmai trece prin dreptul nostru:

— Hei, poţi să preiei tura?

— Sigur!

Atlas se uită iar la mine şi îmi zice:

— Ne vedem la mine.

înainte de-a porni spre Corrigan's, mi-am făcut un bagaj mic, în eventualitatea în care ar urma să petrec noaptea la Atlas. Ajung acasă la el înaintea lui. în timp ce îl aştept, profit de ocazie şi îi trimit un mesaj Allysei.

Emmy a adormit repede?

Da. Cum e seara ta?

Super.;)

Distracţie plăcută! Când ne vedem, vreau să-mi dai raportul.

Maşina lui Atlas opreşte pe alee. încep să-mi strâng lucrurile. Atlas deschide portiera din dreptul meu. Imediat ce cobor, mă sărută nerăbdător. E genul de sărut care strigă în gura mare: *Mi-a fost dor de tine!*

Se trage în spate şi îmi cercetează faţa, cu un surâs.

— Mi-a plăcut când te-ai uitat cum muncesc în bucătărie.

Mă străbate un fior.

— îmi place să te privesc.

Nu pot rosti cuvintele astea fără să zâmbesc. îmi iau geanta de pe banchetă, iar Atlas mi-o ia din mână şi îşi petrece cureaua pe umăr. Intrăm în casă prin garaj. încă mai are cutii nedesfăcute, de

când s-a mutat aici. Văd două coșuri pline cu rufe, lângă o mașină de spălat.

E liniștitor să văd puțină dezordine în garajul lui. începeam să cred că Atlas e prea perfect ca să fie adevărat, dar uite că

Atlas Corrigan a rămas în urmă cu spălatul rufelor, aşa cum ni se întâmplă tuturor.

Descuie uşa şi aşteaptă să intru prima. E o casă mai mică decât cea de dinainte, dar parcă îl reprezintă mai bine. Pe deasupra, nu e genul de casă trasă la indigo, care nu se distinge de altele din acelaşi cartier. Casele din cartierul ăsta au personalitate. Fiecare dintre ele e foarte diferită – începând cu cea de două etaje, văruită în roz, aflată la capătul străzii, până la cea ultramodernă, din sticlă, de la capătul opus.

Casa lui Atlas e destul de mică şi e încadrată de două case mai mari. Data trecută când am fost aici, am observat că, dintre cele trei, a lui are cea mai spaţioasă curte. *într-o zi, aici o să fie loc berechet pentru o grădină...*

Atlas tastează codul de securitate.

— Dacă ai vreodată nevoie de cod, să ştii că e nouă, cinci, nouă, cinci, îmi zice el.

Repet cifrele cu voce tare. Este aceeaşi combinaţie precum codul care îi deblochează telefonul. E un bărbat consecvent. Chestia asta îmi place.

Faptul că mi-a dezvăluit informaţia asta nu e ca şi cum mi-ar fi dat o cheie de la casa lui, dar mi se pare că e la fel de important. Pune geanta mea pe o canapea şi aprinde lumina. Stau cu spatele la perete şi îl privesc. Mă bucur că mi-a zis că-i place când îl privesc, fiindcă să mă uit la el e una dintre

activităţile mele preferate. Nu m-ar deranja să-mi trăiesc viaţa fiind o muscă pe un perete din casa lui.

— Ce faci seara, după ce ajungi acasă? îl întreb.

— Cum adică?

Gesticulez spre cameră.

— Ce faci acasă după ce ajungi de la serviciu? Prefa-te că nu sunt aici.

Se uită la mine fără să zică un cuvânt. Pe urmă se apropie de mine şi se opreşte. Îşi sprijină o palmă de perete, în dreptul capului meu, şi se apleacă.

— Păi... în primul rând, mă descalţ, îmi şopteşte Atlas.

Îşi scoate încălţările. Deodată, e cu doi centimetri mai scund.

Şi mai aproape de gura mea. îmi atinge foarte uşor gura cu buzele lui. Simt cum sub pielea mea izbucnesc artificii.

— Pe urmă...

Mă sărută în colţul gurii.

— ... fac duş.

Se desprinde de perete şi face câţiva paşi în spate. în ochii lui citesc o provocare.

Atlas dispare în dormitor.

După un minut, aud sunetul duşului. Mă descalţ, pe urmă înaintez pe hol. împing uşor uşa pe jumătate deschisă şi, pentru prima dată, îi privesc camera. Am mai văzut-o când am vorbit prin FaceTime, dar când am venit prima dată aici, nu am intrat în dormitorul lui. Recunosc tăblia neagră de pat şi peretele văruit în albastru-închis, dar restul camerei e nou pentru mine. Caut din privire uşa băii.

A lăsat-o deschisă. Tricoul lui zace pe podea, în

prag.

N-am idee de ce îmi bate inima aşa de tare, ca şi cum nu l-aş fi văzut niciodată dezbrăcat. Nu e prima oară când vom face dragoste, nici prima oară când facem duş împreună. Dar, ori de câte ori sunt cu el, inima mea pare să aibă amnezie.

Când privesc dincolo de uşa băii, constat cu dezamăgire că duşul e ascuns în spatele unui zid din piatră. Aud stropii

duşului pe gresia băii, şi fiecare bucăţică din mine se încordează.

Nu mă dezbrac. Mă apropii încet de duş. îmi lipesc spatele de perete şi îmi lungesc gâtul, atât cât să-l văd.

Atlas stă sub jetul duşului, cu ochii închişi. Apa i se scurge pe faţă. îşi trece degetele prin păr. îl contemplu tăcută şi nemişcată. Ştie că sunt aici, dar îmi ignoră prezenţa şi mă lasă să-mi bucur ochii cu această imagine. Vreau să-mi trec degetele peste muşchii umerilor lui, vreau să-i sărut gropiţele de la baza spinării. Atlas e absolut superb.

După ce îşi clăteşte părul şi faţa, se răsuceşte spre mine. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, apoi se îngustează, se întunecă. Privirea mea coboară tot mai mult...

— Lily.

Ridic din nou ochii spre chipul lui. Atlas zâmbeşte cu toată faţa. Dintr-o mişcare iute, ajunge la mine şi mă ia în braţe. Mă trage sub jetul duşului. îmi scapă o exclamaţie de uimire.

Mă sărută. Palmele lui îmi cuprind coapsele. Mă îndeamnă să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui. Spatele meu se lipeşte de peretele duşului. Atlas mă sprijină de perete, ca să-şi poată elibera o mână.

Se foloseşte de ea ca să-mi descheie bluza.

îl ajut. Ne desprindem din sărut atât cât să-mi scoată bluza. Materialul aterizează cu un mic zgomot pe gresia udă. Degetele lui Atlas îşi fac de lucru cu nasturele jeanşilor mei.

Gura lui e flămândă. îşi strecoară palmele pe sub chiloţii mei. Mă apucă de tivul jeanşilor şi se lasă pe vine, încercând să-i tragă în jos. Când pantalonii ajung în jurul gleznelor mele, îi arunc deoparte. Mă apucă de pulpe şi se ridică iar.

întinde braţele şi se pregăteşte să-mi desfacă sutienul. Simt cum stomacul mi se strânge ghem. Gura lui o găseşte din nou pe a mea, dar sărutul e lent şi blând, de parcă experienţa îndepărtării ultimei haine merită să fie savurată pe îndelete.

Palmele lui îmi urcă spre umeri. îşi strecoară degetele pe sub bretele şi le coboară. Sutienul se desprinde de pielea mea, iar Atlas face un pas în spate, ca să mă admire. Palmele lui mă strâng de fund.

îi cuprind gâtul cu braţele. Buzele mele trec uşor peste linia maxilarului, până ajung la urechea lui.

— Şi după aceea ce faci?

Vad cum pielea de pe braţele lui se face ca de găină. Atlas geme şi mă saltă mai mult pe perete, până când mijlocul meu e lipit de al lui. îmi împing şoldurile. Vreau să-i simt erecţia lipită de mine. Atlas îmi răspunde cu o opintire bruscă. îmi scapă un scâncet. E cât se poate de limpede că amândoi dorim să continuăm, dar Atlas se uită la mine, căutând aprobare înainte să mă posede în duş. Am vorbit despre metodele contraceptive şi ne-am făcut analize, ca să ne asigurăm că nu avem nicio boală cu transmitere sexuală. îi răspund dând energic din cap.

— Da! îi şoptesc plină de dorinţă.

îl apuc de umeri şi încerc să-l ajut să găsească poziţia potrivită. Cu braţul stâng îmi susţine greutatea, iar cu mâna dreaptă îşi apucă penisul.

Pe urmă şoldurile lui se opintesc şi urcă, până când îl simt în mine.

Amândoi răsuflăm prelung. Geamătul meu îl încurajează pe Atlas să-mi smulgă alte sunete de plăcere.

Picioarele mele îi strâng mijlocul. Se împinge cu putere în mine. încep să alunec pe gresia udă, dar Atlas mă cuprinde iar

şi mă saltă la loc. Mă pătrunde din nou, îmi scapă un alt geamăt. Adas se opreşte a doua şi a treia oară. Poate că, la nivel estetic, nu e la fel de cuminte şi de plăcut ca atunci când faci sex într-un pat, dar nu mă mai satur să-i văd „obraznică” latura „obraznică”.

Continuăm aşa câteva minute, până când obosim prea mult şi trebuie să ne mutăm activitatea în pat. După ce se retrage din mine şi mă pune jos, pe gresia duşului, Atlas nu spune nimic. Pur şi simplu închide robinetul şi se întinde după prosop. începe să-mi şteargă părul, apoi coboară lent, până când sunt destul de uscată.

Se şterge şi el la repezeală, după care mă ia de mână şi ieşim din baie.

Habar n-am cum de un gest atât de simplu – să ne ţinem de mână, în drum spre dormitorul lui – îmi face inima să cânte.

Atlas ridică aşternuturile şi îmi face semn să urc

în pat. E așa de comod, încât pare că mă cuibăresc pe un nor. Se strecoară și el în pat. Se lipește de mine. Mă răsucește blând, până când stau întinsă pe spate, contopită cu trupul lui.

Îmi place poziția asta. Îmi place cum stă acum, proptit într-un cot, privindu-mă de sus. Îmi place expresia din ochii lui, care dă de înțeles că eu sunt un premiu pe care îl merită cu prisosință.

Capul lui coboară. De data asta, săruturile nu mai sunt delicate. Sărutul lui e apăsat, profund și flămând. Atlas întinde mâna și, fără să se desprindă de buzele mele, ia un prezervativ și îl potrivește. Mă apucă de coapsă și îmi împinge piciorul deoparte, ca să-și facă loc.

în clipa următoare, e deasupra mea. Se opinteşte din nou şi din nou, până când mă destram pe culmile plăcerii.

Atlas stă întins pe spate. Eu sunt lipită de el, cu un picior petrecut de-a curmezişul lui. Acestea sunt clipele pe care le aştept cu cea mai mare nerăbdare. Minutele de linişte pe care reuşim să le furăm din vieţile noastre agitate, când suntem numai noi doi, satisfăcuţi şi fericiţi. Capul meu i se sprijină pe piept, iar degetele lui îmi dezmiardă un braţ.

Mă sărută pe creştet şi spune:

— Cât timp a trecut de când ne-am întâlnit pe stradă, din întâmplare?

— Patruzeci de zile.

Da, le-am numărat.

Scoate un sunet care-i trădează surprinderea.

— De ce întrebi? Ţi se pare c-a trecut mai mult de-atât?

— Nu, pur şi simplu voiam să ştiu dacă şi tu ai numărat zilele, ca mine.

Râd şi-mi lipesc buzele de pielea lui, chiar deasupra inimii.

— Cum a fost la petrecerea de azi?

Ştiu ce vrea să ştie. Nu-i nevoie să o spună direct. Vrea să afle cum s-a purtat Ryle cu mine.

— A fost bine. Am vorbit vreo cinci secunde cu Ryle.

— S-a purtat aiurea?

— Nu. în mare, am încercat să ne evităm cât mai mult.

Atlas îşi trece degetele prin părul meu.

— Pare că situaţia s-a mai îmbunătăţit. Să sperăm că, de-acum încolo, o să fie din ce în ce mai uşor.

— Da, să sperăm.

Chiar sper ca relaţia mea cu Ryle să devină mai simplu de gestionat. în orice caz, n-o să mai permit ca reacţiile lui să-mi controleze fericirea. Vreau să mă dedic total relaţiei cu Atlas. Dacă asta îl deranjează pe Ryle, va trebui să poarte singur povara propriilor emoţii.

îi zic:

— Mă gândeam să avem o discuţie săptămâna asta: eu, Allysa şi Ryle. Vreau să vorbim despre ce s-a întâmplat, despre ce urmează să facem. Dar nu vreau să fiu singură cu el.

— Bravo! Procedezi înţelept.

Poate că eu şi Ryle niciodată nu ne vom putea purta mai mult decât civilizat unul cu celălalt, dar mie mi-ar conveni chiar şi o astfel de relaţie. Ceea ce nu-mi convine sunt insultele, mesajele amenințătoare, izbucnirile lui. Ryle trebuie să muncească mult ca să învețe să se controleze. în sfârşit, o să-i cer s-o facă.

Probabil c-ar fi trebuit să pun piciorul în prag mai demult, însă până acum am încercat să rezolv totul cu cât mai puţin scandal posibil. Dar m-am săturat; n-o să mă mai dau peste cap ca să-l împac pe Ryle.

îmi păstrez loialitatea pentru oamenii care aduc energie pozitivă în viaţa mea, pentru cei care vor să mă sprijine şi să mă vadă înflorind. Doar de ei voi ţine cont atunci când voi lua decizii importante.

Voi continua să fac tot ce pot. Chiar dacă e

posibil să nu fi luat toate deciziile corecte la timpul potrivit, o să mă concentrez doar pe faptul că am avut curajul să le iau.

Atlas îmi ridică bărbia şi se uită în ochii mei. Expresia de pe chipul lui îmi spune că se află exact acolo unde îşi doreşte să fie.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de mult mi-a plăcut.

Mă trage mai aproape de el şi mă saltă uşor, aşa încât ochii noştri să fie la acelaşi nivel. Mă mângâie pe tâmplă.

— Aş vrea să fii în patul meu, ca acum, în fiecare noapte. Vreau să fee duş cu tine, să gătesc cu tine, să mă uit la televizor cu tine şi să merg la cumpărături cu tine. Vreau să fac *totul* cu tine. Nu-mi place deloc că trebuie să ne prefacem că nu ştim deja c-o să ne petrecem tot restul vieţii împreună.

E incredibil cât de repede mi s-a dublat pulsul. îi ating buzele.

— Nu ne prefacem, Atlas. Chiar ne vom petrece tot restul vieţii împreună.

— Cât mai avem de aşteptat până să-ncepem?

îi răspund:

— Mi se pare că deja am început.

— Cât mai trebuie să aştept înainte să te rog să te muţi cu mine?

Un val de căldură îmi urcă în piept.

— Cel mult şase luni.

Atlas dă aprobator din cap.

— Şi cât am de aşteptat până să te cer de soţie?

Mi-e greu să înghit. Simt că mi s-a pus un nod în gât.

— Un an, poate un an şi jumătate.

— Un an de când ne mutăm împreună sau un an începând de acum?

— începând de acum.

Zâmbește larg și mă strânge la piept.

— E bine de știut.

Nu mă pot abține; pufnesc în râs, cu gura lipită de gâtul lui.

— M-ai luat prin surprindere cu discuția asta, îi zic.

— Da. Când o să-i povestesc, terapeutul meu o să mă strângă de gât.

Zâmbesc şi eu. Mă rostogolesc de pe el şi mă întind pe o parte. Mă cuibăresc în scobitura cotului lui Atlas. îmi plimb vârfurile degetelor pe pieptul lui, coborând tot mai mult, spre abdomen. Muşchii i se încordează şi se văluresc sub atingerea mea.

— Te duci la sală? mă interesez.

— Da, când am timp.

— Se vede.

Atlas râde.

— Lily, nu cumva flirtezi cu mine?

— Ba da.

— N-am nevoie de complimente. Deja eşti goală, în patul meu. Nu mai trebuie să faci nimic. M-ai cucerit cu ani buni în urmă.

Ridic capul şi rânjesc ca şi cum mi-a adresat o provocare.

— Chiar crezi că nu mai am de făcut nimic?

Clatină din cap, cu un surâs leneş. îşi trece degetul mare de-a lungul buzei mele de jos.

— Sunt pe deplin mulţumit. S-ar putea ca în seara asta să fi atins starea de iluminare.

Continui să-l privesc în ochi, dar îmi schimb poziţia şi încep să cobor de-a lungul corpului său.

— Cred că încă te pot impresiona, îi zic.

Când îl sărut ceva mai jos de buric, Atlas lasă să-i scape o răsuflare prelungă. Nu-mi desprind ochii de chipul lui. Atlas mă privește. îmi place la nebunie când expresia lui se tulbură de dorință.

Dau cearşaful la o parte de pe mijlocul lui. înghite în sec şi ochii i se întunecă.

— *Rahat! Lily...*

îndată ce limba mea alunecă de-a lungul penisului, capul lui Atlas cade pe pernă.

Scoate un geamăt când îl cuprind cu totul în gură. Şi apoi îi dovedesc cât de tare s-a înşelat: încă îl mai pot surprinde.

Capitolul douăzeci şi nouă Atlas

Nu mă mai satur de ea. Dar şi reciproca e valabilă. Azi-di- mineaţă, Lily m-a trezit încălecându-mă şi sărutându-mă pe gât.

După câteva secunde, a aterizat pe spate, cu gura mea între coapsele ei.

Poate că suntem atât de flămânzi de trupul celuilalt deoarece ştim că nu se va întâmpla des să ne bucurăm de astfel de zile. Sau poate fiindcă nea fost dor de celălalt atâţia ani.

Ori poate că aşa e atunci când eşti îndrăgostit. Am mai avut relaţii, dar sunt convins că Lily e singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat. Sentimentele mele faţă de ea cresc. Nu seamănă cu nimic din ce am simţit până acum. Sunt mai puternice chiar şi decât sentimentele pe care leam avut pentru ea în adolescenţă. Acum e altfel: o emoţie mai puternică, mai profundă, mai incitantă. Acum n-aş mai pleca de lângă ea cu niciun chip.

Ştiu că la optsprezece ani gândeam altfel. Eram foarte influenţat de motivele pentru care îmi închipuiam că trebuie să mă ţin departe de ea. Dar acum sunt implicat trup şi suflet. Urăsc din toată inima gândul de-a o lua încet. Înţeleg de ce e nevoie să înaintăm pas cu pas, dar asta nu înseamnă că trebuie

să-mi şi placă, vreau să fie lângă mine în fiecare zi, pentru că, în zilele când n-o văd, mă simt neîmplinit.

Acum, după ce am petrecut noaptea împreună, presimt că o să-mi lipsească din ce în ce mai mult. O să devin neliniştit dacă o să treacă prea mult timp fără s-o văd. În clipa asta stă lângă mine, în timp ce ne spălăm pe dinţi, iar mie deja mi-e groază că trebuie să plece.

Poate că, dacă mă ofer să-i pregătesc micul-dejun, o s-o am lângă mine pentru încă o oră.

— De ce ai o periuţă de dinţi de rezervă? mă întreabă Lily, după care scuipă în chiuvetă şi îmi face cu ochiul. Se-ntâmplă des să rămână musafiri aici peste noapte?

îi zâmbesc şi-mi clătesc gura fără să-i răspund. Am luat periuţa aia pentru ea, însă nu vreau să recunosc cu voce tare. De-a lungul anilor, am făcut tot felul de mici gesturi, toate cu scuza *în caz că Lily o să...*

Acum doi ani, când a plecat de la mine, în timp ce se ascundea de Ryle, am cumpărat multe lucruri, în caz că Lily ar fi avut nevoie să se întoarcă la mine acasă: o periuţă de dinţi de rezervă, nişte perne mai comode pentru camera mea de oaspeţi, nişte haine de schimb, în caz că şi-

ar fi făcut apariţia aici, pentru o urgenţă.

Se poate spune că aveam „o trusă pentru Lily, în caz de urgenţă". Acum s-a transformat într-o trusă pentru ocaziile în care Lily stă la mine peste noapte. Da, când m-am mutat, am luat toate astea cu mine. Am sperat mereu că, într-o zi, eu şi Lily vom fi împreună.

Dacă e să fiu cinstit, mi-am dorit foarte mult să se întâmple. Am luat multe decizii luând în considerare posibilitatea ca Lily să apară iar în viaţa mea. Până şi casa asta am ales-o

datorită faptului că are o curte mare. Mi s-a părut că Lily s-ar putea îndrăgosti de curtea asta.

îmi şterg gura cu un prosop, pe urmă i-l întind.

— Pot să-ţi pregătesc micul-dejun, înainte să pleci?

— Da, dar mai întâi sărută-mă! Am un gust mult mai bun decât când ne-am trezit.

Se ridică pe vârfuri. O iau în braţe şi o ridic până când gura ei o atinge pe a mea. O sărut în vreme ce o scot din baie, apoi o întind pe pat. Mă aşez deasupra, sprijinindu-mă în palme.

— Ce vrei să mănânci? Clătite? Omletă? Biscuiţi cu sos?

Nu apucă să-mi răspundă, pentru că sună cineva la uşă.

— A venit Josh, îi zic, sărutând-o iute. îi plac clătitele. îţi convine să mănânci clătite?

— Le ador.

— Atunci, o să fac clătite.

Mă duc la uşă. Când o deschid, încremenesc. în prag stă maică-mea.

Oftez de frustrare că nu m-am uitat mai întâi pe vizor.

Se uită la mine, cu braţele încrucişate la piept.

— Ieri m-a vizitat un asistent social.

Privirea ei e acuzatoare, dar bine că măcar nu ţipă.

N-o să port discuţia asta când Lily e aici. Ies în coridor şi încerc să închid uşa, dar maică-mea o împinge violent şi strigă:

— Josh, treci aici!

Mă străduiesc să nu ridic tonul.

— Nu-i aici.

— Unde e?

— Acasă la un prieten de-al lui.

Scot mobilul şi mă uit la ceas. Brad a zis c-o să-l aducă pe Josh acasă la zece, dar e deja zece şi un sfert. *Doamne, te rog, fa să nu apară când Sutton e aici!*

— Sună-l! îmi cere maică-mea.

Uşa e larg deschisă, aşa că zăresc cu coada ochiului cum Lily apare din hol.

Nu aşa am vrut să se încheie dimineaţa mea cu Lily. îmi pare tare rău. îi transmit din ochi că regret situaţia, pe urmă sunt din nou atent la Sutton.

— Ce-a zis asistentul? o întreb.

Maică-mea strâmbă din buze, pe urmă priveşte undeva în stânga ei.

— Nici măcar n-o să înceapă o anchetă. Dacă nu mi-l aduci pe Josh azi, o să depun plângere.

Ştiu ce etape trebuie să parcurgă Protecţia Copilului atunci când face o anchetă. Deocamdată, nici măcar nu au luat legătura cu Josh, ca să discute cu el.

— Minţi. Vreau să pleci.

— O să plec când o să-mi iau fiul de-aici.

Expir prelung.

— în momentul ăsta, Josh nu vrea să locuiască cu tine.

Aş vrea să-i zic „şi n-o să vrea niciodată", dar mă abţin.

Sutton îmi repetă cuvintele, cu un hohot de râs:

— Nu vrea să *locuiască* cu mine. Care copil de vârsta lui *vrea* să locuiască cu părinţii lui? Şi câţi părinţi *nu* şi-au plesnit puştiul de doisprezece ani? Custodia nu se anulează doar dintr-atâta lucru, *Hristoase!*

Din nou, îşi încrucişează braţele la piept. Adaugă:

— Faci chestia asta doar ca să te răzbuni pe mine.

Dacă m-ar cunoaşte, ar şti că, spre deosebire de ea, nu sunt răzbunător. Dar bineînţeles că Sutton trage o concluzie care se potriveşte cu personalitatea ei.

— Ţi-e dor de el? o întreb, menţinându-mi vocea calmă. Spune-mi sincer: chiar îţi lipseşte? Dacă faci chestia asta doar ca să demonstrezi ceva, las-o baltă! *Te rog*.

Maşina lui Brad apare pe stradă şi aş vrea să-l rog să nu oprească aici. însă nu apuc să-i trimit un mesaj, fiindcă deja se pregăteşte să parcheze. Sutton îmi urmăreşte privirea şi îl vede pe Josh exact când fratele meu mai mic deschide portiera.

Porneşte imediat spre maşină. Când o observă, Josh încremeneşte. Nu ştie ce să facă.

Sutton pocneşte din degete, apoi face semn spre maşina ei.

— Hai să mergem! Plecăm.

Josh se uită imediat la mine. Clatin din cap şi îi fac semn să intre. Brad intuieşte că se-ntâmplă ceva neobişnuit. Parchează şi coboară din maşină.

Josh pune capul în pământ. Traversează curtea, trece de Sutton şi dă fuga la mine. Sutton îl urmează îndeaproape, aşa că încerc să-l bag cât mai repede în casă şi să închid uşa în nasul maică-mii, dar mi-o ia înainte. Nu vreau s-o lovesc cu uşa. Prin urmare, o las să intre.

Până la urmă, se pare c-o să discutăm acum.

Gesticulez spre Brad, ca să-i transmit că poate pleca. Apoi mă uit la Lily. Stă lipită de perete.

Asistă la ceea ce se petrece, cu o expresie uimită.

Mimez din buze: *îmi pare rău.*

Josh îşi trânteşte rucsacul pe podea şi se aşază pe canapea, cu braţele încrucişate la piept.

— Nu vin cu tine, îi spune lui Sutton.

Maică-mea i-o trânteşte:

— Nu decizi tu asta.

Josh ridică spre mine o privire imploratoare şi îmi reproşează:

— Ai zis că pot să stau aici!

— Aşae.

Sutton îmi aruncă o căutătură urâtă, de parcă am sărit calul. Poate că aşa este. Poate că nu ar trebui să intervin între o mamă şi copilul ei, dar ar fi fost cazul ca maică-mea să se aştepte la aşa ceva, dat fiind că sunt fratele lui. Nu pot să închid ochii în faţa acestei situaţii şi să sper că Josh o să scape teafăr.

Sutton îl ameninţă:

— Dacă nu vii cu mine, o să pun poliţia să-l aresteze pe frate-tău.

Josh loveşte canapeaua cu palmele şi ţâşneşte în sus.

— De ce nu pot să aleg *eui* strigă la ea. De ce sunt obligat să locuiesc cu unul dintre voi? V-am zis că vreau să locuiesc cu tata, dar nimeni nu vrea să mă ajute să-l *găsesd*

Vocea i se frânge. Ne întoarce spatele şi păşeşte pe hol. Tresar când uşa camerei lui se trânteşte. Sau poate că tresar din cauza cuvintelor lui.

Mă doare ceea ce-a spus, iar Sutton îşi dă seama de asta. Se zgâieşte la mine, analizându-mi reacţia.

Pe urmă începe să râdă.

— Of, *Atlaș*. Chiar ai crezut că poți să creezi o *legătură* cu el?

Clatină din cap și ridică brațele, într-un gest de înfrângere.

— Du-l la tăticul lui! Peste o săptămână, o să dea fuga acasă la mine, exact cum ai făcut și tu când ai avut nevoie de mine.

Se apropie de uşă şi pleacă. Sunt prea bulversat de cele petrecute. Nu mă duc să încui.

Lily se ocupă de asta.

Se apropie de mine, cu o expresie de compătimire. Dar îndată ce întinde braţele, ca să mă îmbrăţişeze, scutur din cap şi mă îndepărtez de ea.

— Am nevoie să fiu singur pentru un minut.

Capitolul treizeci Lily

Atlas intră în dormitorul lui şi închide uşa. Rămân singură în sufragerie.

îmi pare aşa de rău pentru amândoi! Nu-mi vine să cred că asta e mama lui. *De fapt, pot să cred.* După câte am auzit despre ea, mi-am închipuit că e instabilă emoţional, dar m-am aşteptat ca ea şi Atlas să arate diferit. Când colo, atât Atlas, cât şi fratele lui seamănă aşa de mult cu ea, încât mi-e greu să pricep cum de un om care se aseamănă cu Atlas se poate purta aşa. El şi Sutton sunt la poluri complet opuse.

Mă aşez pe marginea canapelei. Sunt şocată că am fost martoră la aşa ceva. Niciodată nu l-am văzut pe Atlas atât de zdruncinat. Vreau să mă duc la el şi să-l îmbrăţişez, dar îl înţeleg perfect: are nevoie de un răgaz ca să fie singur şi să-şi pună gândurile în ordine.

Şi Josh la fel. Bietul băiat!

Nu vreau să plec fără să-mi iau rămas-bun de la Atlas, dar nici nu vreau să-l deranjez înainte să-şi vină în fire. Intru în bucătărie şi deschid frigiderul. Caut ingrediente ca să le pregătesc micul-dejun.

Am gătit ceva simplu pentru că asta-i tot ce știu să fac. Am pregătit omletă și șuncă. Am pus în cuptor o tavă cu biscuiți. Când sunt aproape gata, mă duc să bat la ușa lui Josh. Măcar să-i dau ceva de mâncare cât timp aștept ca Atlas să iasă din camera lui.

Josh întredeschide ușa. Mă privește.

— Vrei să mănânci micul-dejun?

— Sutton a plecat?

Dau din cap, în semn că da. Josh iese și mă urmează în bucătărie. Își toarnă ceva de băut, iar eu scot biscuiții din cuptor și pun farfurii pe masă. Mă așez la masă, în fața lui. În vreme ce mănâncă, fratele lui Atlas mă măsoară din cap până-n picioare.

— Unde-i Emerson? se interesează.

— Cu mătușa ei.

Josh înghite un dumicat, apoi își continuă interogatoriul:

— De când ești împreună cu frate-miu?

Ridic din umeri.

— Depinde. îl cunosc de când aveam cincisprezece ani, dar am început să ieșim împreună acum o lună și jumătate.

Pe fața băiatului se citește uimirea.

— Pe bune? Deci erați prieteni sau ceva de genul ăsta?

— Da. Ceva de genul ăsta.

Sorb din cafea, apoi pun ceaşca pe masă, cu multă grijă.

— Când ne-am cunoscut, fratele tău nu avea unde să locuiască, aşa că l-am ajutat pentru o vreme. A locuit cu mine.

Josh se sprijină de spătarul scaunului.

— Serios? Credeam că locuia cu mama.

— Da, atunci când mama ta şi tatăl tău îi dădeau voie. Dar fratele tău a trebuit să se descurce pe cont propriu mult timp, ca să supravieţuiască.

Sper că nu dezvălui prea multe. Simt că Josh trebuie să-l înţeleagă mai bine pe Atlas.

— Poartă-te frumos cu fratele tău! Ţine foarte mult la tine.

Josh se uită lung la mine, apoi schiţează un gest aprobator.

Se apleacă iar deasupra farfuriei şi ia o gură de omletă. Pe urmă o lasă să cadă înapoi în farfurie şi se şterge la gură.

— Atlas gătea mai bine, comentează Josh.

Izbucnesc în râs.

— Eu am gătit.

— Aoleu! Rahat! Scuze!

Nu mă simt deloc jignită. Sunt convinsă că s-a obişnuit cu mâncarea pregătită de Atlas.

— Vrei să devii chef, ca el? Atlas mi-a spus că-ţi place să-l ajuţi la restaurant, în bucătărie.

Josh dă din umeri.

— Nu ştiu. E distractiv să găteşti. Poate c-o să mă fac bucătar. Dar cred c-o să mă satur de gătit. Atlas lucrează noaptea de multe ori. Presimt că, după câţiva ani, o să mă plictisesc indiferent ce carieră aleg. Nu ştiu ce o să lucrez când o să cresc.

Îi mărturisesc:

— Uneori, şi eu am impresia că nu ştiu ce vreau să fac în continuare.

— Atlas mi-a zis că ai o florărie.

— Aşa e. înainte de asta, am lucrat într-o firmă de marketing.

îmi împing farfuria deoparte şi îmi încrucişez mâinile pe masă.

— Dar tot mă mai simt aşa cum te simţi tu. Mi-e teamă c-o să mă plictisesc de munca mea. Adică de ce se aşteaptă lumea să alegem o singură activitate în viaţă şi să încercăm să avem succes practicând-o? Şi dacă vreau să lucrez într-un domeniu cu totul diferit, din cinci în cinci ani?

Josh dă din cap, ca şi cum e perfect de acord cu mine. îmi spune:

— Profesorii de la şcoala mea vorbesc de parcă trebuie să hotărâm că ne place un singur gen de muncă şi să facem doar asta, dar eu vreau să încerc o mie de chestii.

îmi place mult că vorbeşte atât de însufleţit. îmi aduce aminte foarte mult de Atlas, când era mai tânăr.

— Ce ai vrea să faci?

— Vreau să lucrez ca pescar profesionist. Nu ştiu să pescuiesc, dar pare distractiv. Vreau să fiu şi chef. Uneori, îmi zic că ar fi foarte tare să fac un film.

— Din când în când, visez să-mi vând florăria şi să deschid un butic cu haine.

— Vreau să fac vase din lut şi să le vând la târguri.

Duc jocul mai departe:

— Iar mie mi-ar plăcea să scriu o carte, cândva.

— Vreau să fiu căpitan de navă, zice Josh.

— Cred c-ar fi fain să devin profesoară

de artă.

— Cred c-ar fi tare să lucrez ca bodyguard într-un club de striptease.

Izbucnesc în râs, dar constat că nu sunt singura care râde. Eu şi Josh ridicăm privirile spre Adas. S-a oprit în prag şi se distrează de discuţia noastră.

Sunt uşurată că e într-o dispoziţie mai bună decât era atunci când a plecat mama lui. îmi surâde cu multă căldură.

— Lily ne-a pregătit micul-dejun, îl anunţă Josh.

— Vad.

Atlas se apropie şi mă sărută pe obraz, apoi ia o gură de omletă.

— E cam nasoală, îl avertizează băiatul, cu jumătate de gură.

— Dac-o mai jigneşti pe iubita mea, n-o să-ţi mai gătesc.

Atlas şterpeleşte ultima bucată de omletă din farfuria lui
Josh.

— Ai făcut o mâncare grozavă, Lily! spune Josh, cu entuziasm prefăcut.

Râd cu poftă în vreme ce Atlas se aşază lângă mine. Indiferent cât de mult aş vrea să-mi petrec toată ziua aici, cu el, deja am stat mai mult decât plănuisem.

în plus, el şi Josh au de discutat.

— Trebuie să plec, îi zic cu părere de rău.

Atlas dă din cap. Mă ridic de la masă.

— Mă duc să-mi iau lucrurile.

Intru în dormitor, însă nu închid uşa. în timp ce-mi fac bagajul, îi aud vorbind.

— Azi ai chef să facem o excursie? întreabă Atlas.

— Unde mergem?

— Am găsit adresa tatălui tău.

Mă apropii de uşă, ca să aud răspunsul lui Josh.

— Serios? Ştie că venim la el?

Glasul băiatului este plin de entuziasm.

— Nu. Doar i-am găsit adresa. Nu ştiu cum să iau legătura cu el. Oricum, ai avut dreptate: locuieşte în Vermont.

Chiar şi de aici, din dormitorul lui, deşi încearcă s-o ascundă, îmi dau seama că Atlas e îngrozit de perspectiva acestei vizite. *Doamne, ce rău îmi pare pentru el!*

Josh dă fuga în camera lui, strigând:

— Tata o să fie şocat să ne vadă acolo!

Cu inima grea, termin de făcut bagajul. Când mă întorc în bucătărie, Atlas stă în faţa chiuvetei şi se uită în gol, pe geamul bucătăriei. Nu mă aude intrând. Îi pun o mână pe umăr.

Imediat, mă strânge în braţe şi mă sărută pe păr.

— Vino! îmi zice. Te conduc până la maşină.

îmi duce bagajul până la maşină şi îl pune pe bancheta din spate. Deschid portiera. Ne mai îmbrăţişăm o dată, înainte să urc.

E genul de îmbrăţişare pe care mi-a dăruit-o Atlas în seara în care a trecut pe la apartamentul meu fiindcă ştia că aveam nevoie de aşa ceva. îmbrăţişarea e lungă şi are un iz melancolic. Nu vreau să-i mai dau drumul.

— Ce crezi c-o să se întâmple când o să ajungeţi acasă la tatăl lui?

Atlas se desprinde de mine, dar ţine o mână pe şoldul meu. Se sprijină de maşină. Oftează şi-şi petrece un deget printr-o gaică a jeanşilor mei.

— Nu ştiu. Oare de ce îmi fac atâtea griji pentru Josh?

— Pentru că-l iubeşti.

Ochii lui îmi cercetează faţa.

— De-asta îmi fac mereu griji pentru tine? Pentru că te iubesc?

La auzul întrebării, mai că mi se taie respiraţia.

— Nu ştiu. Mă iubeşti?

Atlas mă cuprinde de talie şi mă trage spre el. Cu un deget, îmi atinge tatuajul.

— Lily, ştii că te iubesc de ani buni.

Mă sărută pe tatuaj. Declaraţia asta şi gestul lui mă copleşesc.

— Şi eu te iubesc de tot atâta timp, Atlas.

Atlas dă din cap.

— Ştiu. Nimeni din lumea asta nu mă iubeşte aşa cum mă iubeşti tu.

îmi cuprinde faţa în palme şi mă sărută. Când se retrage, mă priveşte cu dor, de parcă deja am plecat de lângă el. Sau poate că doar îmi imaginez ce simte el, pentru că asta simt *eu*.

— Te sun diseară. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc. Mult succes!

în drum spre casă, sunt asaltată de emoţii contradictorii. Fiecare clipă petrecută cu el în ultimele două zile mi-a depăşit toate speranţele, dar acum, ştiind ce-l aşteaptă, simt că mi se frânge inima.

O să mă gândesc la el toată ziua. Sper să nu-l găsească pe Tim. Dar, dacă-l vor găsi, sper că Josh va lua hotărârea corectă.

Capitolul treizeci şi unu Atlas

Călătoria cu maşina durează trei ore. Pe drum, Josh n-a spus mare lucru. A citit însă, iar dacă viitoarea noastră întâlnire îl nelinişteşte la fel de mult cum mă nelinişteşte pe mine, nu cred c-a înregistrat cine ştie ce din ce-a citit. De cinci minute n-a mai dat pagina. Se presupune că desenul de pe pagină zugrăveşte o scenă de luptă, dar eu văd mai degrabă decolteuri generoase.

— *Manga* asta e potrivită pentru un băiat de doisprezece ani? îl întreb.

Se foieşte puţin în scaun, până când nu pot să văd decât coperta cărţii.

— Da.

Vocea îi coboară cu o octavă când spune minciuna asta. E bine că măcar nu se pricepe să mintă. Dacă va decide să locuim împreună, o să-mi fie destul de uşor să-mi dau seama când minte şi când nu.

Dacă va rămâne cu mine, poate ar trebui să-i cumpăr nişte cărţi de self-help, ca să compenseze. O să-i cumpăr câte romane grafice doreşte, iar apoi, pe furiş, o să-i strecor pe raft câteva cărţi alese de mine, ca să echilibreze faptul că deocamdată n-am cine ştie ce abilităţi de tutore legal. De exemplu,

De neîmblânzit, Man Enough, Arta subtilă a nepăsării. Poate c-o să-i cumpăr şi câteva texte sacre din fiecare religie majoră a lumii. O să mă folosesc de orice mi-ar putea fi de ajutor.

Cu atât mai mult după ziua de azi. Indiferent dacă fratele meu crede că această călătorie o să fie doar dus, în adâncul meu sunt convins c-o să se întoarcă în Boston, cu mine. Sper că n-o să revină cu inima ţăndări.

Când GPS-ul anunţă că tocmai am intrat pe strada unde locuieşte Tim, degetele lui Josh strâng mai tare romanul grafic. Deşi tot n-a dat pagina, nu ridică ochii din carte. Zăresc casa lui Tim şi opresc maşina. Josh se preface fascinat de romanul lui.

— Am ajuns.

Lasă cartea deoparte şi, în sfârşit, ridică ochii. îi arăt casa, iar Josh se zgâieşte la ea vreo zece secunde. Apoi îşi pune cartea în rucsac.

Şi-a adus cu el aproape toate lucrurile lui – hainele pe care i le-am cumpărat, o parte dintre cărţi. Le-a îndesat pe toate în rucsac, până când fermoarul n-a mai putut fi tras. îl ţine în poală, plin de speranţă că măcar celălalt părinte o să-l primească.

— Putem să mai aşteptăm puţin? îmi cere.

— Sigur.

Cât timp aşteaptă, îşi face de lucru cu te miri ce: gurile de aerisire, centura de siguranţă,

telefonul lui. Se scurg zece minute. Sunt răbdător. îi las timp să-şi ia inima în dinţi şi să deschidă portiera.

Mă uit la casă. Pe alee stă parcat un Ford alb, vechi. Probabil de-asta n-are curaj Josh să traverseze strada şi să sune la uşă. Prezenţa maşinii e un semn că e cineva acasă.

Nu am încercat să-l conving să se răzgândească. Ştiu cum e să-ţi doreşti să-ţi cunoşti tatăl. Josh o să trăiască într-o amăgire până când va fi capabil să înfrunte realitatea. Când eram copil, şi eu am sperat din inimă c-o să am parte de o familie adevărată, dar, după ce ani de zile am avut parte doar de dezamăgiri, am înţeles: simplul fapt că te-ai născut într-un anumit grup nu înseamnă automat că acei oameni sunt cu adevărat familia ta.

într-un sfârşit, Josh întreabă:

— Să mă duc să bat la uşă?

E speriat. Sincer să fiu, în clipa asta nici eu nu mă simt prea curajos. Am pătimit multe din cauza lui Tim. Nu mă încântă deloc gândul c-o să-l revăd. Şi, categoric, mi-e groază de cum se va sfârşi „întâlnirea" lui cu Josh.

Nu cred că acest loc este potrivit pentru fratele meu, însă nu se cade să-i zic că nu are voie să ia legătura cu propriul tată. Teama mea cea mai mare este că va alege să rămână aici, că Tim o să se poarte cu el la fel ca maică-mea şi o să-l primească pe Josh cu braţele deschise doar pentru că ştie că nu vreau nici în ruptul capului s-o facă.

— Dacă vrei, pot să vin cu tine, îi propun, deşi e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Voi fi nevoit să stau faţă în faţă cu omul acela şi să pretind că nu vreau să-l pocnesc în mutră pentru ce i-a făcut lui frate-miu.

Pentru o vreme, Josh nu face nicio mişcare. îmi

butonez telefonul, prefacându-mă răbdător, când nu vreau decât să bag în marşarier şi să-l duc departe de-aici.

Deodată, simt cum degetele lui ating uşor o cicatrice de pe braţul meu. Se uită lung la el, analizând cicatricile pe care le am după tot ce-am îndurat din partea lui Sutton şi a lui Tim.

Până acum, Josh nu m-a întrebat niciodată cum m-am ales cu ele.

— Tim ţi-a făcut asta?

— Da, dar s-a întâmplat demult. E posibil să se poarte cu totul altfel cu fiul lui biologic decât s-a purtat cu fiul lui vitreg.

— Dar chestia asta n-ar trebui să conteze, corect? Dacă s-a purtat aşa cu tine, de ce să primească o şansă cu mine?

Pentru prima dată, Josh recunoaşte că tatăl lui nu-i tocmai un erou.

Nu-mi doresc să fiu persoana pe care va da vina în viitor, pentru că nu are o relaţie cu tatăl lui, dar trebuie să-i zic că are dreptate. Tatăl lui *nu ar trebui* să mai primească o şansă. L-a părăsit fără să se uite în urmă. Nu există niciun motiv care poate justifica faptul că ţi-ai părăsit fiul.

Există convingerea dăunătoare cum că o familie ar trebui să fie unită pentru simplul fapt că e o familie. în ciuda acestei convingeri, cea mai bună decizie din viaţa mea a fost atunci când am ales să plec de lângă maică-mea. Mă sperii când mă gândesc unde-aş fi acum dacă n-aş fi făcut alegerea aceea. Şi mă îngrozeşte să-mi închipui cum o să ajungă Josh dacă n-o să facă aceeaşi alegere.

Se uită la casa lui Tim. Când face ochii mari, mă uit şi eu într-acolo.

Tim e afară. Se îndreaptă spre maşina lui. Eu şi Josh îl privim în tăcere, uluiţi.

Tim pare fragil, mai bătrân şi mai scund decât mi-l aminteam. Poate că atunci mi se părea impunător pentru că eram copil.

Deschide portiera camionetei şi ia o ulumă sorbitură dintr-o doză de bere. Aruncă doza golită în remorcă, apoi se apleacă pe geam. Caută ceva înăuntru.

— Nu ştiu ce să fac, şopteşte Josh.

Acum chiar că pare doar un copil de doisprezece ani. Mi se rupe inima să-l văd aşa de agitat. Ochii lui Josh se întorc spre mine. Mă roagă în tăcere să-i zic adevărul, ca şi cum ar avea nevoie să-l călăuzesc spre drumul cel bun.

Nu i-am zis nici măcar un cuvânt de rău despre Tim. Pe de altă parte, ştiu că nu-i fac un serviciu dacă nu îi zic adevărul. Poate că tăcerea mea ar fi mai rea decât dacă s-ar confrunta cu adevărul.

Oftez şi îmi pun telefonul deoparte. Vreau să mă concentrez pe deplin asupra lui. Nu că n-aş fi fost atent la Josh şi înainte, dar am încercat să-l las în pace, ca să poată gândi limpede. Acum Josh nu pare că are nevoie să fie lăsat în pace. Vrea să aibă parte de sinceritate – chiar şi brutală, dacă trebuie. Care-i rostul unui frate mai mare dacă nu să fie complet sincer cu fratele lui mai mic?

încep să-i povestesc:

— Nu-mi cunosc tatăl biologic. îi ştiu numele, dar cam atât. Sutton mi-a zis că ne-a părăsit când eram foarte mic. Probabil aveam aceeaşi vârstă pe care o aveai tu când Tim a plecat. Altădată mă deranja că nu-mi cunoşteam tatăl. îmi făceam griji pentru el. îmi închipuiam că

ceva oribil îl ţinea departe de mine; de exemplu, că era în închisoare, condamnat pe nedrept. Născoceam tot felul de scenarii fanteziste care să-l scuze fiindcă nu ştia despre existenţa mea. La urma urmei, ce fel de bărbat care ştie că are un fiu nu şi-ar dori să-l cunoască?

Deşi ochii lui Josh sunt pironiţi asupra camionetei lui Tim, îmi dau seama că e numai ochi şi urechi la povestea mea.

— Tatăl meu nu ne-a trimis niciun sfanţ pentru pensie alimentară. Nu a făcut absolut niciun efort pentru mine. Nu s-a sinchisit nici măcar să-mi caute numele pe Google; dacă ar fi căutat, m-ar fi găsit cu uşurinţă. Ce naiba! Chiar *şi tu*, la doisprezece ani, m-ai găsit pe Google! Ai dat de mine, deşi eşti un copil. Or taică-miu e om în toată firea.

încerc să mă asigur că mă bucur de toată atenţia lui Josh.

— Şi Tim e om în toată firea. E un bărbat matur, în putere, iar dacă i-ar fi păsat de orice altceva în afară de sine, ar fi făcut un efort să te caute. Ştie cum te cheamă, ştie în ce oraş locuieşti, ştie câţi ani ai.

Ochii lui Josh încep să se umple de lacrimi.

— Pur şi simplu nu pricep cum se face că omul ăsta are un fiu care *îşi doreşte* să facă parte din viaţa lui, şi totuşi nu a ridicat un deget ca să-l găsească. Josh, tu eşti un privilegiu. Crede-mă că, dacă aş fi ştiut mai devreme despre tine, aş fi dărâmat munţii ca să te găsesc.

Imediat ce termin de vorbit, o lacrimă i se rostogoleşte pe obraz. Josh îşi fereşte iute chipul. Se uită pe geam, desprin- zându-şi privirea de mine şi de casa lui Tim. Mi se rupe inima când îl

văd ştergându-se la ochi.

În plus, mă înfurie la culme că mi-au ascuns cu bună-ştiinţă faptul că am un frate. Mama ştia că i-aş fi fost un frate bun şi tocmai de asta n-a vrut să ne cunoaştem. Ştia că dragostea mea pentru Josh ar fi depăşit iubirea pe care ea e în stare s-o nutrească. Prin urmare, din egoism, s-a asigurat că rămânem departe unul de celălalt.

Cu toate astea, nu vreau ca supărarea mea îndreptată spre Tim şi spre maică-mea să influenţeze hotărârea lui Josh. E destul de mare încât să ia o decizie pe cont propriu. Tot ce pot face e să-i ofer sinceritatea mea. îl voi susţine, indiferent de ce va hotărî.

în sfârşit, Josh ridică privirea spre mine. Ochii lui sunt încă plini de lacrimi, de întrebări şi de nesiguranţă. Se uită la mine de parcă vrea să iau această decizie în numele lui.

Clatin din cap.

— Josh, Sutton şi Tim ne-au răpit doisprezece ani în care am fi putut fi împreună. Nu cred că-i pot ierta, dar n-o să mă supăr dacă tu decizi că vrei să-i ierţi. Voi fi mereu sincer cu tine. Tu ai voinţă proprie, iar dacă alegi să-i acorzi tatălui tău şansa de-a te cunoaşte, o să-mi trântesc un zâmbet pe faţă şi o să te conduc până la uşa lui. Tot ce ai de făcut e să-mi spui cum vrei să te susţin, şi te asigur că o s-o fac.

Josh dă aprobator din cap. Se şterge la ochi cu poalele tricoului. Inspiră adânc şi zice:

— Are o camionetă.

Nu pricep încotro bate.

Fratele meu mă lămureşte imediat:

— Până acum, am crezut că Tim e foarte sărac şi că nu cum să vină în Boston. M-am gândit până şi că are o pro blemă de sănătate şi că nu poate conduce până la

Boston; de genul că nu vede bine sau ceva asemănător. Dar are o camionetă, şi totuşi nici măcar n-a încercat să mă caute.

Nu intervin în raţionamentul lui. Vreau doar să fiu de faţă atunci când Josh îl duce până la capăt.

— Aş zice că nu mă merită, nu-i aşa…

O rosteşte ca pe o declaraţie, nu ca pe o întrebare.

— Niciunul dintre ei nu te merită, Josh.

Pentru un minut întreg, nu se clintește. Se uită în gol, pe geam. Dar pe urmă se îndreaptă de spate și îmi aruncă o privire fermă.

— Mai ții minte că rămăsesem în urmă cu tema aia despre arborele genealogic?

Josh își potrivește centura de siguranță, apoi adaugă:

— Profesorul nu mi-a zis cât de mare ar trebui să fie arborele ăla. Pur și simplu o să desenez un lăstar. Lăstarii n-au crengi.

Fratele meu bate ușor în panoul de bord și zice:

— Hai să mergem!

Râd din toată inima. M-a luat prin surprindere. Felul în care puștiul ăsta strecoară un strop de umor în cele mai triste clipe mă umple de speranță. Cred că Josh o să se descurce foarte bine fără Tim.

Pornesc motorul și îmi pun centura de siguranță.

— Vasăzică un lăstar? E ca lumea!

Josh zice:

— O să desenez un lăstar cu două crenguțe mici de tot: una pentru tine, una pentru mine. O să ne cultivăm propriul arbore genealogic. Unul care începe cu noi.

Simt că mai am puțin și-o să plâng. Iau ochelarii de soare de pe bord și mi-i pun pe nas.

— Da. Un arbore genealogic nou-nouț,

care începe cu noi. îmi place ideea.

Fratele meu mai mic dă din cap.

— Şi noi o să ne pricepem mult mai bine să avem grijă de el, decât părinţii noştri de rahat.

— Da, n-o să fie greu deloc.

Sunt nespus de uşurat că a luat decizia asta. E posibil ca în viitor Josh să se răzgândească, însă presimt că, chiar dacă va lua legătura cu tatăl lui, n-o să-l aleagă niciodată în defavoarea mea. Josh îmi aminteşte mult de mine însumi, iar loialitatea este una dintre trăsăturile noastre de caracter.

îndată ce maşina începe să înainteze, Josh îmi zice:

— Adas, pot să-i arăt degetul mijlociu?

Mă uit lung la Tim, la camioneta şi la casa lui. Rugămintea lui Josh e infantilă, dar sunt bucuros să-i răspund afirmativ.

— Da, chiar te rog!

Josh se apleacă mult spre geamul din dreptul meu. Cobor geamul şi claxonez. Tim se uită în direcţia noastră, iar maşina mea demarează pe loc.

Josh îi arată degetul mijlociu şi îi strigă:

— *Hei, asswhole*!

După ce trecem de casa lui Tim, fratele meu se lasă să cadă pe scaunul lui, prăpădindu-se de râs.

— Se zice *asshole*, Josh.

Josh repetă cuvântul, pronunţând corect.

— Mulţumesc! Şi de-acum încolo să nu mai foloseşti expresia asta. Ai doisprezece ani, ce Dumnezeu!

Capitolul treizeci şi doi Lily

Eşti acasă?

Mesajul e de la Adas. îi răspund:

Da, dar sunt pe picior de plecare. De ce?

Pun mâncare pentru bebeluşi în geanta de scutece, pe urmă îi aleg un schimb de haine. Fiindcă n-o mai alăptez, azvârl în geantă şi nişte lapte praf, pe urmă o iau pe Emmy în braţe.

— Eşti gata să mergem la Rylee?

Când rostesc numele prietenei sale, Emmy zâmbeşte.

Azi-dimineaţă, când m-am dus acasă la Allysa ca s-o iau pe Emerson, am discutat cu ea şi cu Marshall despre ce s-a întâmplat în ultimul timp cu Ryle. Allysa mi-a spus că a fost o mişcare isteaţă să-i arăt avocatului meu SMS-urile de la Ryle. De asemenea, m-a aprobat când i-am anunţat că vreau să port o conversaţie foarte serioasă cu el. Mă simt agitată, dar mă mai linişteşte gândul că ea şi Marshall sunt de partea mea.

Cum ajung la uşa de la intrare, cineva bate. Mă uit pe vizor şi constat cu bucurie că e Atlas. Dar în secunda următoare inima mea se face cât un purice, pentru că nu îl văd şi pe Josh. *Oare a ales să stea cu tatăl lui biologici*

Deschid repede uşa.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Josh?

Zâmbetul încrezător al lui Atlas mă umple de uşurare.

— Josh e bine. E la mine acasă.

Răsuflu apăsat.

— Ah, ce bine! Şi-atunci, de ce ai venit?

— Sunt în drum spre restaurant. Am zis să trec pe-aici şi să-ţi fur o îmbrăţişare.

Surâd. Nu mă poate îmbrăţişa cum trebuie, pentru că o ţin pe Emmy sprijinită pe un şold. în schimb, Atlas mă sărută iute pe tâmplă.

— Mincinosule! Apartamentul meu nici măcar nu e în drumul tău spre restaurant. Unde mai pui că azi e duminică. E închis restaurantul.

— Fleacuri! zice el. Unde te duci?

— La Allysa. în seara asta iau cina cu ei.

îmi salt geanta pe umăr, dar Atlas mi-o ia.

— Te conduc la maşină.

Emmy întinde mâinile spre el. Amândoi suntem surprinşi când fetiţa se mută de bunăvoie în braţele lui. îşi sprijină capul pe pieptul lui. Scena asta mă face să mă opresc în loc. Atlas îmi zâmbeşte, după care începe să coboare scările. Mă ţine de mână tot drumul până la maşina mea.

O iau pe Emmy şi o pun în scaunul ei special. în sfârşit, acum ne putem îmbrăţişa în voie. Atlas mă trage spre el. îmbrăţişarea lui pare să fie cât o

conversație întreagă. Felul în care mă strânge îmi lasă impresia că are nevoie să-i insuflu putere, că vrea să ia cu el o bucățică din mine.

— Unde-ai zis că te duci? îl întreb.

— Chiar sunt în drum spre restaurant. I-am zis lui Sutton că ne vedem acolo. Trebuie să purtăm o discuție serioasă

— ... despre Josh, între patru ochi. Îi place să se dea în spectacol, așa că prefer să nu aibă spectatori.

— Uau! De fapt, și eu o să discut în seara asta cu Ryle, acasă la Allysa. Ți-am mai povestit. Se pare că azi este duminica rezolvării problemelor, nu?

Atlas râde.

— Să sperăm!

Îl sărut și-i urez noroc.

— Și ție la fel, Lily! Ai grijă de tine și sună-mă imediat ce poți!

Mă sărută. Când ne desprindem unul de celălalt, îmi zice:

— Te iubesc, scumpo!

Pleacă spre mașina lui. Declarația lui m-a făcut să mă fâstâcesc. în timp ce urc în mașină, zâmbesc. *Te iubesc, scumpo!* Zâmbetul meu se prelungește și când ies din parcare. Având în vedere ce urmează să fac, mă surprinde că sunt într-o dispoziție așa de bună. Chiar voi lua cina acasă la Allysa și la Marshall, dar Ryle habar n-are că mă duc acolo cu un scop bine definit.

Marshall îmi deschide uşa.

— Aţi gătit lasagna? îl întreb.

Simt încă de-aici mirosul de usturoi şi de roşii.

— Da. E mâncarea preferată a Allysei, îmi răspunde, închizând uşa în urma mea, apoi întinde braţele spre Emmy. Hai la unchiul Marshall!

îndată ce începe să se strâmbe la ea, Emmy izbucneşte în râs. Marshall e printre preferaţii ei, dar, dacă mă gândesc

mai bine, cu greu ai găsi vreun copil care nu-l adoră pe Marshall.

— Allysa e în bucătărie?

— Da.

Dă aprobator don cap şi şopteşte:

— Şi el e tot acolo. Nu i-am zis că vii.

— OK.

Pun pe podea geanta cu lucrurile lui Emmy şi mă duc spre bucătărie. Le văd pe Rylee şi pe mama Allysei în sufragerie. îi fac cu mâna, iar ea îmi zâmbeşte, dar nu mă opresc să stau de vorbă. O caut pe Allysa.

Când intru în bucătărie, Ryle stă aplecat deasupra barului. Vorbeşte cu Allysa pe un ton relaxat, dar când mă vede, se încordează şi îşi îndreaptă spinarea.

Eu nu reacţionez deloc. Nu vreau ca fostul meu soţ să creadă că mai are vreun strop de control asupra mea.

Prietena mea mă aşteaptă. Mă salută dând din cap, pe urmă închide uşa de la cuptor.

— Ai venit la ţanc! îmi zice.

Lasă mănuşile de bucătărie pe blat şi îmi face semn să mă aşez.

— Peste trei sferturi de oră, lasagna o să fie gata.

Allysa ne îndeamnă pe mine şi pe Ryle să luăm

loc.

— Ce se-ntâmplă aici? întreabă Ryle.

Se uită când la mine, când la sora lui.

— O să stăm de vorbă.

Ryle îşi dă ochii peste cap. Se aşază în faţa mea şi a Allysei fără tragere de inimă, apoi se sprijină de spătar şi îşi încrucişează braţele la piept. Allysa îmi aruncă o privire, în semn că pot să încep.

N-am idee de ce nu mă simt speriată în clipa asta. Poate că m-a mai liniştit faptul că Adas a discutat deja cu Ryle. în plus, Allysa şi Marshall sunt cu noi aici, lucru care îmi acordă o anumită protecţie. La fel şi prezenţa mamei lui Ryle, cu toate că ea habar n-are ce urmează să se petreacă. Dat fiind că fostul meu soţ îşi controlează pornirile de faţă cu mama lui, sunt recunoscătoare că e şi ea cu noi.

Nu mai stau să analizez sursa puterii mele, ci mă grăbesc să profit de ocazie.

— Ieri m-ai întrebat dacă am vorbit cu avocata mea, îi zic lui Ryle. Chiar am discutat cu ea şi are câteva sugestii.

Ryle îşi muşcă buza de jos. Apoi ridică o sprânceană, în semn că mă ascultă cu atenţie.

îi zic:

— Vreau să faci şedinţe de terapie pentru controlul furiei.

Imediat, izbucneşte în râs. Se ridică de la masă. E gata să
dea scaunul deoparte şi să pună capăt conversaţiei. în secunda următoare, sora lui îi spune:

— Te rog, stai jos!

Ryle se uită când la mine, când la ea. încearcă să-şi dea seama ce se petrece. Bănuiesc că se simte tras pe sfoară, dar nu am venit aici ca să

empatizez cu el. Acelaşi lucru e valabil pentru Allysa.

Ryle îşi iubeşte sora şi o respectă. Prin urmare, în ciuda enervării, se aşază iar.

— Cât timp te duci la psihoterapie, vreau s-o vizitezi pe Emerson fie aici, fie într-un loc unde Marshall sau Allysa sunt de faţă.

Ochii lui fulgeră spre soră-sa. Altădată, privirea asta mi-ar fi stârnit fiori reci, dar acum nu mai are niciun efect asupra mea. Continui:

— în funcţie de felul cum vei interacţiona cu mine de acum încolo, noi vom decide, în calitate de familie, când ne vom simţi în largul nostru să-ţi acordăm dreptul de a le vizita pe fete fără supraveghere.

— Pe *fetei* repetă Ryle.

Nu-i vine să creadă.

Se uită la Allysa şi ridică tonul.

— Te-a convins că nepoata mea nu e în siguranţă cu mine?

Marshall intră în bucătărie.

— Mama ta stă cu fetele, o anunţă pe Allysa. Am pierdut ceva?

— Tu eşti la curent cu treaba asta? întreabă Ryle.

Marshall îl ţintuieşte din priviri şi se apleacă spre el.

— Mă întrebi dacă sunt la curent cu faptul că săptămâna trecută te-ai înfuriat pe Lily şi ai lipit-o de uşă? Vrei să ştii dacă sunt la curent cu SMS-urile pe care i le-ai trimis? Sau cu faptul că ai ameninţat-o atunci când ţi-a zis că discută cu avocata ei?

Ryle se holbează la prietenul lui. Se înroşeşte la faţă, dar nu reacţionează. Ştie prea bine că e strâns cu uşa.

— Mi-aţi întins o cursă, ca să mă luaţi la întrebări? mârâie el, scuturând din cap.

Se simte iritat şi un pic trădat. E de înţeles. însă are de ales: fie cooperează, fie pierde şi bruma de relaţii pe care le mai are.

Ryle îmi aruncă o privire plină de cinism.

— Ce alte pretenţii mai ai? mă întreabă.

— Ryle, ştii că am fost foarte răbdătoare cu tine. Dar să fii convins că, începând de acum, mă interesează doar binele lui Emerson! Dacă faci ceva ca să ne răneşti ori să ne ameninţi pe mine ori pe fiica noastră, o să vând tot ce am ca să te pot târî prin tribunale.

— Iar eu o s-o ajut, intervine Allysa. Te iubesc, dar o s-o ajut pe Lily.

Un muşchi din falca lui Ryle zvâcneşte. în rest, are o expresie goală. Se uită la Allysa, apoi la Marshall. Tensiunea din cameră e palpabilă, dar, în acelaşi timp, simt că mă bucur de sprijinul prietenilor mei. Sunt aşa de recunoscătoare că-i am, încât îmi vine să plâng.

Şi îmi vine să plâng pentru toate victimele care *nu au* alături astfel de oameni.

Pentru vreo zece secunde, Ryle cântăreşte situaţia. Liniştea din jurul nostru e apăsătoare. Am spus tot ce aveam de spus şi m-am exprimat cât se poate de clar: nimic din ce-am zis nu este negociabil.

în cele din urmă, Ryle se ridică de la masă. îşi pune mâinile în şolduri şi se uită în pământ. Apoi trage încet aer în piept şi se îndreaptă spre uşa bucătăriei. înainte de a ieşi, ne aruncă o privire peste umăr, dar nu se uită în ochii noştri.

îmi spune:

— Joia asta sunt liber. Dacă eşti de acord s-o aduci atunci pe Emerson aici, o să vin la Allysa la ora zece.

îndată ce Ryle pleacă, armura mea se destramă şi izbucnesc în lacrimi. Allysa îmi cuprinde umerii cu un braţ. Dar nu plâng fiindcă sunt supărată, ci pentru că sunt nespus de uşurată. Chiar simt că am făcut un pas foarte important.

O îmbrăţişez şi-i spun:

Nu ştiu ce m-aş face fără voi doi.

Ea îşi răsfiră degetele prin părul meu şi glumeşte:

— Lily, ai fi super-nefericită.

Izbucnim amândouă în râs.

Capitolul treizeci şi trei Atlas

După ce l-am lăsat pe Josh acasă la mine, am sunat-o pe Sutton şi am rugat-o să ne întâlnim la Bib's. Ajung acolo cu mult înainte de ora stabilită. N-am gătit niciodată pentru ea. Sper că, într-un fel, faptul că-i pregătesc de mâncare o s-o îmbuneze. Poate că aşa o să se binedispună. M-aş folosi bucuros de orice i-ar înmuia dispoziţia belicoasă.

Primesc o notificare. Mă îndepărtez de aragaz şi mă uit la ecranul telefonului. I-am zis să mă anunţe când ajunge aici, ca să-i descui uşa. A venit cu cinci minute mai devreme.

Traversez restaurantul întunecat şi, în drum spre uşa de la intrare, aprind câteva becuri. Sutton aşteaptă şi fumează o ţigară. Când vede că se deschide uşa, azvârle ţigara în stradă şi mă urmează înăuntru.

Mă întreabă:

— Josh e aici?

— Nu. Suntem doar noi doi.

Gesticulez spre o masă.

— Ia loc! Vrei să bei ceva?

Mă cântăreşte din ochi pentru o clipă.

— Vin roşu. Nu contează de care fel.

Se aşază într-un separeu, iar eu mă întorc în bucătărie, ca să pun mâncarea pe farfurii. Am gătit creveţi cu nucă-de- cocos. Ştiu că e mâncarea ei preferată. Când aveam nouă ani, am fost de faţă când maică-mea s-a îndrăgostit de felul ăsta de mâncare.

S-a întâmplat în prima şi ultima excursie în care m-a luat cu ea. Am mers până la Cape Cod, adică nu foarte departe de Boston. A fost singura ocazie în care mama şi cu mine am făcut ceva distractiv împreună, când avea liber. De obicei, în zilele ei libere Sutton dormea sau bea ca să-şi omoare timpul. Prin urmare, fireşte că am apreciat călătoria aceea.

Pun paharele şi farfuriile pe o tavă şi le duc la masă. îi pun vinul şi mâncarea în faţă, apoi mă aşez. îi întind tacâmurile.

Sutton se uită lung la farfurie.

— Tu ai gătit?

— Da. Creveţi cu nucă-de-cocos.

îşi desface şervetul şi întreabă:

— Cu ce ocazie? Ai vrut să-ţi ceri scuze fiindcă ai crezut că poţi să creşti un puşti ca el?

Râde ca şi cum ar fi spus o glumă, dar liniştea din restaurant îi înăbuşă hohotul. Clatină din cap. Duce paharul la buze şi soarbe din vin.

Ştiu că mama l-a avut pe Josh alături doisprezece ani, dar pun pariu că deja îl cunosc mai bine decât ea. Şi Josh mă cunoaşte mai

îndeaproape decât mă cunoaşte ea, deşi am locuit în aceeaşi casă şaptesprezece ani.

— Când eram copil, care era mâncarea mea preferată? o întreb.

Sutton se uită la mine în tăcere.

Poate că e o întrebare prea dificilă.

— Bine. Atunci, care era filmul meu preferat?

Linişte.

— Culoarea mea preferată? Muzica mea preferată?

îi mai pun câteva întrebări, în speranţa că va putea da măcar un răspuns.

Dar nu poate. Dă din umeri şi pune paharul pe masă.

— Ce fel de cărţi îi plac lui Josh? o întreb.

— Asta-i o întrebare-capcană?

Mă sprijin de spătarul scaunului. Deşi încerc să nu-mi manifest agitaţia, simt că trepidez.

— Nu ştii absolut nimic despre oamenii pe care ¡-ai născut.

— Atlas, v-am crescut singură pe amândoi. N-aveam timp să mă gândesc la ce-ţi plăcea să citeşti. Eram prea ocupată încercând să supravieţuiesc, pentru Dumnezeu!

Lasă furculiţa să-i cadă din mână.

— Nu te-am rugat să vii aici ca să te fac să te simţi aiurea, îi zic.

Sorb din apă, urmăresc buza paharului cu vârful unui deget, după care adaug:

— Nici eu, nici Josh n-avem nevoie să auzim scuze de la tine.

îi arunc o privire pătrunzătoare. Sunt şocat de ceea ce mă pregătesc să spun. Nu asta aveam în

plan.

— Vreau să-ţi dau ocazia de a fi o mamă mai bună pentru Josh.

— Aş zice că el ar trebui să fie un fiu mai bun.

— Are doisprezece ani. E aşa cum trebuie să fie. în plus, relaţia ta cu el nu e responsabilitatea lui.

Sutton se scarpină pe obraz, apoi mâna ei ţâşneşte în aer.

— Ce se-ntâmplă aici? De ce am venit? Vrei să-l iau înapoi pe Josh fiindcă nu te descurci cu el?

— în niciun caz! Vreau să-mi cedezi în scris drepturile părinteşti asupra lui. Dacă nu, o să te dau în judecată. O să ne coste o grămadă de bani, iar niciunul din noi nu vrea să plătească pentru aşa ceva. Dar, dacă e nevoie, o să plătesc. O să te târăsc la tribunal, în faţa unui judecător care, după o singură privire pe istoricul tău ca părinte, o să te oblige să faci cursuri de *parenting*. Şi amândoi ştim că aşa ceva nu te interesează nici cât negru sub unghie.

îmi împreunez palmele şi le sprijin de masă, apoi mă aplec spre ea.

— Vreau să deţin custodia legală, dar nu îţi cer să dispari din viaţa lui. Nu asta îmi doresc. Ultimul lucru pe care-l vreau e ca băiatul ăsta să crească simţindu-se neiubit de tine, aşa cum am crescut eu.

Sutton ascultă încremenită de vorbele mele. Iau furculiţa şi încep să mănânc.

Se holbează la mine cât timp mestec şi sorb din apă. Sunt convins că scotoceşte prin minte după vreo insultă sau vreo ameninţare, dar nu găseşte nimic.

— în fiecare seară de marţi, eu şi Josh vom lua masa aici, ca o familie. Eşti binevenită să ni te alături. Sunt sigur că Josh ar fi încântat. N-o să-ţi cer niciun sfanţ. Tot ce vreau să faci e să vii

aici o dată pe săptămână şi să te arăţi interesată de el, chiar dacă trebuie să te prefaci.

Când întinde mâna după paharul cu vin, observ că îi tremură degetele. Mai mult ca sigur, şi ea a băgat de seamă, înainte să atingă paharul, Sutton strânge mâna pumn şi o lasă să cadă în poală.

— Dacă ai impresia că sunt o mamă groaznică, înseamnă că nu-ţi aduci aminte de excursia noastră la Cape Cod.

— Ba îmi aduc aminte. E amintirea de care mă agăţ ca să nu te urăsc cu totul. Dar, în timp ce tu ai impresia că ai făcut ceva minunat oferindu-mi acea unică amintire frumoasă, eu vreau ca Josh să aibă parte de aşa ceva în fiecare zi din viaţa lui.

în timp ce vorbesc, se uită în pământ. Pentru prima oară în viaţa ei, pare că simte şi altă emoţie, în afară de furie şi iritare.

Poate că şi eu mă simt altfel. Azi, în drum spre casă, după ce ne-am dus acasă la Tim, am hotărât să port conversaţia asta cu ea. Chiar intenţionam s-o elimin definitiv din viaţa noastră. Dar nici măcar monştrii nu pot supravieţui fără să aibă în piept o inimă care bate.

Undeva, în adâncul ei, există o inimă. Poate că nu i s-a spus niciodată că cineva se bucură de faptul că inima asta încă bate.

îi zic:

— îţi mulţumesc!

Ochii i se ridică brusc spre ai mei. Crede că o pun la încercare.

Clatin din cap. încă nu ştiu ce să cred despre cuvintele pe care urmează să le rostesc.

— Ne-ai crescut singură şi ştiu prea bine că nici tatăl meu, nici al lui Josh nu te-au ajutat deloc. îmi închipui că ţi-a fost foarte greu.

Poate că te simţi singură. Poate că eşti deprimată. Deşi nu-mi dau seama de ce nu poţi considera un dar faptul că eşti mamă, iată-te aici! Ai venit, iar faptul că ai făcut efortul ăsta merită mulţumiri.

Îşi pironeşte iar ochii în poală. Reacţia ei mă ia complet prin surprindere: umerii încep să i se zguduie. încearcă din

răsputeri să-şi reţină lacrimile. începe să-şi iacă de lucru cu şervetul. însă nu e nevoie să-l folosească; nu lasă nici măcar o lacrimă să i se prelingă pe obraz.

Nu ştiu prin ce încercări a trecut de-a ajuns aşa de împietrită pe dinăuntru, atât de înverşunată să nu-şi expună vulnerabilitatea. Poate că într-o zi o să-mi povestească. Dar, înainte ca noi doi să ajungem în acel punct, Sutton are de dovedit că e într-adevăr capabilă să fie o mamă bună pentru Josh.

îşi îndreaptă spinarea.

— La ce oră o să luaţi cina marţea?

— La şapte.

Sutton dă din cap şi pare că se pregăteşte să se ridice.

— Dacă vrei să iei mâncarea cu tine, pot să ţi-o dau la pachet.

— Da, mi-ar plăcea. Creveţii cu cocos au fost mereu mâncarea mea preferată.

— Ştiu. îmi aduc aminte de Cape Cod.

Mă duc să-i pun mâncarea la pachet.

Când ajung acasă, Josh doarme pe canapea. Pe ecranul televizorului rulează un episod din nu ştiu ce *anime*. Apăs pe butonul *Pause* şi pun telecomanda pe măsuţa de cafea.

Pentru o vreme, îl privesc cum doarme. După ziua de azi, mă simt cuprins de uşurare. Lucrurile ar fi putut lua o cu totul altă întorsătură. Mă lupt cu epuizarea emoţională. Deodată, am o revelaţie. Mă uit la fratele meu aşa cum Lily se uită la Emerson: plin de mândrie.

îl învelesc cu o pătură, apoi mă apropii de masa unde zac împrăştiate foile cu tema lui Josh. A făcut toate exerciţiile, inclusiv cel cu arborele genealogic.

A desenat un lăstar micuţ. Are doar două crengi. Pe una a scris *Josh,* iar pe cealaltă *Atlas.*

Capitolul treizeci şi patru Lily

Azi-dimineaţă eram aşa într-o grabă, încât aproape că nu am văzut biletul. A fost strecurat pe sub uşa de la intrare şi a nimerit sub preş.

O sprijineam pe Emmy pe un şold, aveam pe un umăr poşeta şi geanta cu lucrurile lui Emmy, iar în mâna liberă ţineam un pahar cu cafea. Am reuşit să mă aplec şi să iau biletul de jos fără să vărs cafeaua. O, da! Sunt o Super-Mamă!

îndată ce am avut un mic răgaz la muncă, am citit biletul. Când am despăturit hârtia şi am văzut că scrisul de mâna e al lui Atlas, m-am cutremurat de uşurare – nu pentru că aş fi crezut că biletul ar fi de la altcineva în afară de Atlas. Suntem împreună de câteva luni, iar el îmi lasă bilete foarte des. Dar de data asta, când am desfăcut biletul, pentru prima oară nu m-am mai temut că există posibilitatea să-mi fi scris Ryle.

îmi însemnez data în minte, pentru că e un moment important.

în ultima vreme, am căpătat un obicei nou: îmi notez în minte lucruri şi împrejurări importante care sunt semne că, în sfârşit, viaţa mea a intrat pe un făgaş normal. N-o mai fac la fel de des ca la început, însă asta e de bine. Acum Ryle ocupă un loc atât de neînsemnat în viaţa mea, încât uneori

îmi aduc

aminte cum mă temeam că situaţia avea să rămână complicată veşnic.

Ryle încă face parte din viaţa lui Emmy, dar i-am cerut să aibă un program mai organizat. Câteodată protestează fiindcă sunt foarte strictă cu privire la vizitele lui, însă n-o să fiu liniştită decât când fiica noastră o să poată spune cu propriile cuvinte cum se poartă Ryle în timpul vizitelor. Sper că şedinţele pentru controlul furiei o să-i fie de ajutor. Timpul va demonstra dacă e aşa.

Interacţiunile mele cu fostul meu soţ mai sunt şi tensionate câteodată. Când am divorţat, singura mea dorinţă era să scap de povara fricii. Acum simt că într-adevăr sunt în punctul unde voiam să ajung.

Mă ascund în debaraua din biroul meu, pentru că vreau să citesc în linişte, fără întreruperi. Au trecut multe luni de când l-am silit pe Atlas să se ascundă aici, şi totuşi mi se pare că debaraua încă păstrează mirosul lui.

Despăturesc hârtia şi urmăresc cu degetul inimioara pe care Atlas a desenat-o în colţul din stânga, de sus. Nici măcar n-am început să citesc, şi deja surâd.

Dragă Lily,

Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar, în mod

oficial, suntem împreună de jumătate de an. Cuplurile sărbătoresc aniversările de jumătate de an? Ţi-aş fi trimis flori, dar nu-mi place să pun florarul să muncească peste măsură.

Aşa că am decis să-ţi dăruiesc biletul ăsta.

Se spune că orice poveste are două versiuni. Am citit câteva poveşti de-ale tale pe care, deşi s-au petrecut aşa cum le-ai descris, eu le-am trăit cu totul altfel.

Deşi ştiu că pentru tine a fost destul de important atunci când te-ai dus să-ţi faci tatuajul, nu prea ai scris despre asta. Nu cred că-ţi dai seama cât de mult a însemnat acel moment pentru mine.

Ai zis că primul nostru sărut a avut loc în patul tău, dar eu nu sunt de aceeaşi părere. Consider că primul sărut s-a întâmplat într-o luni, în toiul zilei.

Mă îmbolnăvisem, iar tu mă îngrijeai. îndată ce m-am strecurat în camera ta, pe fereastră, ţi-ai dat seama că eram bolnav. Ai acţionat imediat, din câte-mi amintesc. Mi-ai dat medicamente, apă şi pături şi m-ai forţat să dorm în patul tău.

În viaţa mea nu mi-a fost aşa de rău ca atunci. Chiar cred că ai fost martoră la cea mai urâtă zi din viaţa mea. Şi crede-mă că am avut parte de destule zile nasoale. Când stomacul ţi-e întors pe dos şi te-ai pricopsit cu o intoxicaţie alimentară, ai senzaţia că e cel mai neplăcut lucru din lume.

Nu-mi amintesc multe despre noaptea aceea, însă mi-a rămas în minte imaginea mâinilor tale. Erau mereu în apropierea mea, fie verificând dacă am febră, fie şter- gându-mi faţa de sudoare, fie ţinându-mă de umeri noaptea, ori de câte ori trebuia să mă aplec peste marginea patului tău şi

să vomit.

Da, îmi aduc aminte de mâinile tale. Te dăduseşi cu ojă roz-pal. îmi amintesc până şi cum se numea culoarea aia, fiindcă eram amândoi atunci când ţi-ai lăcuit unghiile.

Nuanța ojei era Crin-Surprizâ. Mi-ai zis că ai ales oja aceea tocmai datorită numelui'.

Abia dacă eram în stare să-mi țin ochii deschiși, dar când ridicam pleoapele, zăream mâinile tale subțiri, unghiile tale date cu ojă Crin-Surprizâ. Degetele tale îmi întindeau o sticlă cu apă, îmi dădeau medicamente, îmi mângâiau bărbia.

Da, Lily, îmi aduc aminte de acele clipe, chiar dacă nu ai scris despre ele.

După ce am zăcut ore bune, îmi aduc aminte că m-am trezit – sau cel puțin am devenit mai conștient de ce era în jurul meu. Capul îmi crăpa de durere, îmi simțeam gura uscată și pleoapele mele păreau să cântărească o tonă, dar te-am simțit.

Ți-am simțit respirația pe obraz. Degetele tale erau pe bărbia mea. Mă mângâiai.

Credeai că dorm, că nu simt cum mă atingi, cum mă privești. Și totuși, în momentele acelea simțeam mai multe ca niciodată.

Exact atunci mi-am dat seama că te iubesc. Nu mi-a convenit deloc că descoperisem un lucru monumental în toiul unei zile așa de nasoale. Oricum, revelația asta m-a izbit în plin și așa de puternic, încât am crezut c-o să plâng pentru prima dată după ani întregi. Nu știam ce să fac cu sentimentul acela.

Dumnezeule! Lily, până atunci trăisem fără să știu cum e să iubești. Nu experimentasem iubirea pe care ar trebui s-o împărtășească un

fiu şi o mamă, sau un tată şi un fiu, sau doi fraţi.
Până să apari tu, nu petrecusem

Lily, numele protagonistei, se traduce prin „crin”.

mult timp cu cineva care nu-mi era rudă; şi cu atât mai puţin cu o fată. Nu petrecusem destul timp alături de o fată încât să ne cunoaştem cu adevărat sau ca legătura dintre noi să devină mai profundă. Nicio altă fată nu se arătase aşa de bună, de grijulie şi de blândă cu mine.

Nu pretind că atunci a fost momentul în care am înţeles că eram ÎNDRĂGOSTIT de tine. Pur şi simplu, pentru prima dată în viaţa mea, mi-am dat seama că iubeam ceva sau pe cineva. A fost prima oară când inima mea a reacţionat într-un mod pozitiv. în trecut, purtarea unor oameni faţă de mine îmi făcuse inima să se strângă, dar niciodată nu simţisem că inima mea mai are puţin şi-mi va ieşi din piept.

în timp ce degetele tale îmi adiau pe bărbie, asemenea unor stropi de ploaie, mi-am zis că inima mea o să se umfle până când va exploda.

M-am prefăcut că mă trezesc încet. Mi-am dus un braţ la ochi, iar tu ţi-ai retras repede mâna. îmi aduc aminte că mi-am lungit gâtul şi m-am uitat pe fereastra ta, ca să verific dacă se luminase de ziuă. Soarele era aproape de răsărit, aşa că m-am ridicat încet din pat. M-am prefăcut că nu ştiu că eşti trează. Te-ai ridicat şi m-ai întrebat dacă plec. A trebuit să înghit în sec de câteva ori până să-mi regăsesc glasul. Ţi-am spus ceva de genul: „Părinţii tăi o să se trezească în curând".

Mi-ai zis c-o să chiuleşti de la şcoală şi c-o să

vii să mă iei peste câteva ore. Am dat din cap şi n-am mai adăugat nimic. Trebuia să plec mai repede din camera ta, ca să nu spun sau să fac ceva care m-ar fi stânjenit de moarte. Nu aveam încredere că eram capabil să stăpânesc sentimentul

care ardea în mine, care-mi stârnea nevoia aprigă de-a te privi şi de a spune: *Te iubesc, Lily!* Ciudat că, atunci când trăieşti dragostea pentru prima dată, simţi imediat nevoia să o mărturiseşti celuilalt. Aveam senzaţia că declaraţia de dragoste prindea formă chiar în pieptul meu. Cu toate că, eram foarte slăbit, în viaţa mea n-am deschis fereastra ta şi nu m-am strecurat afară aşa de repede.

Am închis geamul, apoi mi-am lipit spatele de zidul rece al casei tale şi am răsuflat prelung. Respiraţia mea s-a preschimbat în abur. După ce trăisem cele mai neplăcute opt ore din existenţa mea, am găsit cumva puterea de a zâmbi.

Toată dimineața aceea m-am gândit la iubire. Chiar și după ce ai venit să mă iei la tine, după ce părinții tăi plecaseră, iar eu am petrecut încă vreo două ore acasă la tine, fiindu-mi rău, tot la iubire mă gândeam. Ori de câte ori unghiile tale lăcuite cu ojă Crin-Surpriză îmi treceau pe dinaintea ochilor, atunci când verificai dacă mai am febră, mă gândeam la iubire. Ori de câte ori intrai în camera ta și-mi potriveai cuverturile sub bărbie, mă gândeam la iubire.

În cele din urmă, aproape de ora prânzului, am început să mă simt puțin mai bine.

În acea zi am știut că se petrecuse ceva important. Pentru prima dată, intuisem cum poate fi viața cu adevărat. înainte, nu mă prea gândisem la cum ar fi să mă îndrăgostesc, să am o familie la un moment dat; nici măcar nu mă gândisem cum ar fi să am o carieră de succes. Pentru mine, viața fusese de la bun început o povară pe care trebuia s-o îndur, ceva apăsător și tulbure, din

cauza căruia îmi venea greu să mă trezesc și din cauza căreia mă temeam să adorm. Dar așta se explică prin faptul că trăiserăm optsprezece ani fără să știu cum este să ții atât de mult la un om, încât să-ți dorești ca fața acestuia să fie primul lucru pe care îl vezi dimineața, când te trezești. Mai mult de atât: acum îmi doream să devin cineva, pentru că erai prima persoană de dragul căreia voiam să fiu un om mai bun.

În aceeași zi, am stat împreună pe canapea și mi-ai zis că vrei să ne uităm împreună la desenul tău animat preferat. A fost prima dată când te-ai

cuibărit lângă mine. Stăteai cu spatele lipit de pieptul meu, sub pături, iar eu te cuprinsesem cu un braţ. îmi era greu să mă concentrez la televizorfiindcă vorbele Te iubesc încă îmi stăruiau în gâtlej, gata să iasă la iveală. Dar nu voiam şi nu puteam să le rostesc. Nu voiam să crezi că mă pripesc sau că aceste cuvinte nu au greutate pentru mine. De fapt, le simţeam greutatea până în adâncul fiinţei mele.

Lily, mă gândesc foarte des la ziua aceea. Nu ştiu dacă alţii simt iubirea aşa cum am simţit-o eu atunci: ca şi cum un avion se prăbuşise, aterizând peste mine. Majoritatea oamenilor au parte de dragoste de la începutul până la sfârşitul vieţii. Se nasc înconjuraţi de dragoste, toată copilăria şi-o petrec însoţiţi de dragoste şi au alături oameni către care se îndreaptă iubirea lor. Prin urmare, habar n-am dacă alţii resimt iubirea aşa de puternic cum o simţeam eu.

Purtai un tricou care-mi plăcea la nebunie. îţi era prea larg şi îţi aluneca mereu pe un umăr. Deşi ar fi trebuit să mă uit la televizor, nu mă puteam împiedica să

mă zgâiesc la bucăţica aceea de pielе dezgolită care se întindea de la gâtul tău până la umăr. Şi, în timp ce o priveam, am simţit din nou nevoia copleşitoare de a-ţi spune *Te iubesc*. Cuvintele îmi stăteau pe vârful limbii, şi M-am aplecat şi mi-am lipit buzele de pielea ta, depunând acolo declaraţia mea de iubire.

Şi a stat acolo şase luni, ascunsă şi tăcută, până când mi-am făcut curaj şi am rostit-o cu voce tare.

N-am ştiut că îţi aminteşti sărutul acela şi nenumăratele ocazii în care te-am sărutat acolo. Da, ai scris despre asta în jurnalul tău, dar ai trecut repede peste momentul acela, ca să ajungi la ceea ce tu consideri a fi primul nostru sărut.

Așa că, până când ți-am văzut tatuajul, nici nu mi-am închipuit că avea vreo însemnătate pentru tine. Nici nu-ți poți imagina cât de mult înseamnă pentru mine faptul că ți-ai tatuat inima noastră chiar acolo unde altădată am îngropat, în secret, cuvintele Te iubesc.

Lily, vreau să-mi promiți ceva. Când te uiți la tatuajul tău, vreau să te gândești doar la cuvintele pe care ți le-am scris aici. Și de fiecare dată când te sărut pe tatuaj, vreau să-ți aduci aminte de ce te-am sărutat prima dată acolo. Din iubire. Am descoperit iubirea, am dăruit-o, am primit-o, m-am îndrăgostit, am trăit în prezența iubirii, am plecat de lângă tine din iubire.

Îți scriu vorbele acestea stând pe podea, în camera lui Josh. În seara asta, datorită lui mi s-a descătușat memoria. Are o intoxicație alimentară. Poate că nu îi este la fel de rău cum îmi era mie în ziua când am înțeles că te

iubesc, dar, în orice caz, se simte nasol. Sia molipsit de la Theo.

Până acum n-am mai îngrijit pe cineva bolnav, aşa că n-am deloc medicamente în casă. O să dau o fugă la farmacie. Pe drum, cred c-o să mă opresc la tine şi o să-ţi strecor pe sub uşă biletul ăsta.

Nu e distractiv să îngrijeşti un bolnav. Din cauza sunetelor, a mirosului, a lipsei de somn, e neplăcut şi pentru cel care are grijă de bolnav. Ori de câte ori îi verific temperatura sau îl oblig să bea apă, îmi amintesc de tine, de cât de bine m-ai îngrijit tu atunci. încerc să reproduc aceeaşi grijă acum, când îl îngrijesc pe Josh, dar nu cred că mă pricep la fel de bine ca tine.

Erai foarte tânără – cu doar câţiva ani mai mare decât Josh. Cu toate astea, sunt convins că te simţeai mult mai matură. Şi eu mă simţeam la fel. Amândoi trecuse- răm prin experienţe pe care niciun copil n-ar trebui să le cunoască. Asta mă face să mă întreb dacă şi Josh se simte mai matur decât este în realitate, din cauza a ceea ce-a trebuit să îndure.

Vreau să se simtă tânăr cât mai mult posibil. Vreau să se simtă bine în compania mea şi să ştie cum e să simţi dragostea mult mai devreme decât am cunoscut-o eu. Şi sper ca iubirea să se

strecoare în el încetul cu încetul, ca să nu-l izbească din senin, așa cum mi s-a întâmplat mie. Vreau să crească alături de iubire, învăluit și înconjurat de ea. Vreau să fie martor la iubire.

îmi doresc să fiu un exemplu pentru el. Vreau ca noi amândoi să fim un exemplu pentru el și pentru Emerson. Tu și eu, Lily.

Au trecut deja şase luni.
Mută-te cu mine!

Cu dragoste,
Atlas

îndată ce termin de citit, pun biletul deoparte şi mă şterg la ochi. Dacă plâng aşa de mult când Atlas mă roagă să ne mutăm împreună, atunci nu ştiu cum voi supravieţui când o să mă ceară de soţie.

Ca să nu mai vorbim despre jurămintele de nuntă.

Iau telefonul şi îl sun. Vreau să vorbim prin FaceTime. După zece secunde, Atlas răspunde. Văd că stă întins pe canapeaua din sufrageria lui. Deşi e epuizat fiindcă l-a vegheat toată noaptea pe Josh, găseşte puterea să-mi zâmbească.

— Bună, frumoaso! îmi spune cu o voce somnoroasă.

— Bună!

îmi sprijin obrazul în pumn, străduindu-mă să-mi stăpânesc zâmbetul enorm care vrea să iasă la iveală.

— Cum se simte Josh?

— Mai bine. Acum doarme. Am stat treaz atât de mult timp, încât mă simt prea agitat ca să dorm.

îşi înăbuşă un căscat. Pare stors de puteri.

— Atlas, ai nevoie să vin pe la tine ca să te îmbrăţişez?

— Vrei să ştii dacă am nevoie să vii

acasă, pentru o îmbrățișare?

Zâmbesc.

— Da. Exact! Vrei să vin *acasă* și să te îmbrățișez?

Atlas dă iute din cap.

— Da, Lily. Vino acasă!

Capitolul treizeci şi cinci Atlas

— Credeam că eşti bogat, îmi zice Brad. N-ai putut să angajezi pe cineva ca să facă asta în locul tău?

— Am două restaurante. Nu-s nici pe departe bogat. Şi de ce să angajez pe cineva, când vă am pe voi?

— Hei, bine că măcar avem de coborât, nu de urcat, zice Theo.

— Ia aminte la fiul tău, Brad! El ştie să vadă partea plină a paharului.

Nu au mai rămas multe de mutat. Dat fiind că la mine acasă am tot ce trebuie, Lily n-a mai avut nevoie să-şi aducă aici toate lucrurile, aşa că le-a donat unui adăpost pentru victimele violenţei conjugale. Până după-amiază, cred că apartamentul ei va fi complet gol.

Brad e singura persoană pe care o cunosc şi care are o camionetă, deci el şi Theo ne-au ajutat, urcând în camionetă obiectele care n-au încăput în maşina mea şi a lui Lily.

Spre norocul lui, Josh are antrenament de baseball, aşa că n-a fost nevoit să ne ajute cu mutatul.

Acum câteva luni, m-a luat prin surprindere când mi-a dezvăluit că s-a înscris la selecţii pentru

echipa de baseball a şcolii. A fost admis în echipă şi e foarte implicat. Ne-am

asigurat că fie eu, fie Lily suntem prezenți la fiecare meci în care joacă Josh.

I-am trimis maică-mii programul meciurilor lui de base- ball, dar deocamdată n-a apărut la niciunul. A venit o singură dată la restaurant, ca să ia parte la cina noastră de familie. Am sperat că-şi va dori să se implice mai mult în viaţa lui Josh, dar nu mă mir să văd că nu e cazul. Probabil că nici Josh nu se miră. Noi doi nu ne concentrăm prea mult asupra chestiunilor care nu merg aşa cum ne-am dori. Am ales să ne îndreptăm atenţia asupra lucrurilor care funcţionează. Şi chiar avem motive să fim recunoscători. Cele două mari izbânzi sunt: unu – faptul că am reuşit să obţin custodia asupra lui Josh; doi – Lily şi Emerson se mută cu noi. E de-a dreptul ciudat felul în care viaţa se poate suci dintr-odată la o sută optzeci de grade.

Atlas cel de anul trecut n-ar fi ştiut ce să creadă despre Atlas cel de anul ăsta.

Când ajung în capătul de jos al scării, văd că Lily se pregăteşte să urce. Zâmbeşte larg şi îmi dă în grabă un sărut, apoi îşi continuă drumul.

Theo clatină din cap şi comentează:

— Tot nu-mi vine să cred c-ai ajuns aşa de departe cu ea.

Se ajută de un genunchi ca să salte cutia, apoi deschide uşa ajutându-se de spate. Aşteaptă ca eu şi Brad să ieşim. Când ajung în garaj, încremenesc.

în parcare, ceva mai departe de camioneta lui Brad, zăresc o maşină care tocmai s-a oprit în parcare. Seamănă cu a lui Ryle.'

Mă cuprinde un val de groază. Din ziua când a încercat să se bată cu mine, la restaurant, n-am mai avut de-a face cu el.

Dar asta s-a petrecut cu luni bune în urmă. După cum se uită la mine, e limpede că nu-i convine gândul că eu şi Lily suntem împreună.

Nu a venit singur. Un bărbat coboară de pe locul pasagerului. Din câte mi-a povestit Lily despre el, cred că e cumnatul lui Ryle. Am făcut cunoştinţă cu mama lui Lily, cu Allysa şi cu Rylee, dar n-am avut ocazia să-l cunosc pe Marshall.

în timp ce mă apropii de camioneta lui Brad şi pun în ea cutia pe care o car, sunt cu ochii pe maşina lui Ryle. Theo şi Brad nu au observat că Ryle e aici, aşa că intră amândoi în casă netulburaţi. Marshall o ia pe Emerson din scaunul ei special şi închide portiera. Ryle rămâne în maşină. Marshall se apropie de mine şi îmi întinde o mână.

— Salut! Tu eşti Adas, corect? Eu sunt Marshall.

îi strâng mâna.

— Da, eu sunt Adas. Mă bucur de cunoştinţă.

Când Emerson dă cu ochii de mine, întinde braţele în direcţia mea, iar Marshall e nevoit să o ţină bine, ca fetiţa să nu cadă. Mă apropii şi o iau în braţe.

— Bună, Emmy! Te-ai distrat azi?

Marshall mă avertizează:

— Ai grijă! Azi a vomitat pe Ryle de

două ori.

— Nu se simte bine?

— Ba da, numai că a stat toată ziua cu noi. Ea şi Rylee au mâncat ceva dulce la micul-dejun, pe urmă au luat o gustare, apoi a urmat prânzul şi *a doua* gustare, aşa că...

Marshall flutură din mână şi adaugă:

— Lily şi Allysa sunt obişnuite cu vomitatul.

Emerson se întinde şi îmi ia ochelarii de soare. încearcă să şi-i potrivească pe nas, dar îi pune strâmb. O ajut să-i aşeze cum trebuie. îmi zâmbeşte larg. îi răspund tot cu un zâmbet.

Marshall aruncă o privire spre maşina lui Ryle.

— Scuze că Ryle nu coboară! Pentru el, încă e puţin cam aiurea că ea se mută cu tine.

Marshall nu se referă la Lily. în schimb, se uită la Emerson. Dau aprobator din cap. Chiar înţeleg.

— Nu-i nicio problemă. îmi închipui că nu-i este uşor.

După ce o ciufuleşte în joacă pe Emmy, Marshall spune:

— O să plec. Vă las să terminaţi treaba. Mi-a părut bine să te cunosc.

— Şi mie mi-a părut bine să te cunosc.

Am spus-o cu sinceritate. în alte împrejurări, chiar m-aş împrieteni cu un om precum Marshall.

Dă să se îndrepte spre maşina lui Ryle, dar pe urmă se răsuceşte din nou spre mine.

— îţi mulţumesc! Nevastă-mea ţine mult la Lily, aşa că... da. Mulţumesc că o faci fericită pe Lily! Merită să fie fericită.

îndată ce termină de vorbit, ridică braţele în aer, clatină uşor din cap şi face un pas înapoi.

— Acum plec, până nu devine prea stânjenitor pentru amândoi.

Se îndepărtează. îmi pare rău că trebuie să

plece aşa de repede. Aş fi vrut să-i mulţumesc la rândul meu. Ştiu cât de mult a însemnat sprijinul lui pentru Lily.

Ryle porneşte motorul şi iese din parcare.

Mă uit la Emmy, care îmi mozoleşte ochelarii de soare.

— Vrei s-o saluţi pe mami?

Mă apropii de intrarea în clădire, însă mă opresc când observ că Lily stă în prag.

Mă vede. Se răsucqte iute cu spatele şi se şterge la ochi. Nu prea ştiu de ce plânge. încetinesc pasul, ca să-i las timp să-şi şteargă lacrimile înainte de a-şi întâmpina fiica. După câteva clipe, se răsucește spre noi, cu un zâmbet uriaş. O ia în brațe pe Emmy.

— Te-ai distrat cu tăticul tău? o întreabă, înainte de-a o copleşi cu săruturi.

Când ridică ochii spre mine, mă uit cu luare-aminte la ea. Mă întreb de ce a plâns. Lily gesticulează spre parcare, acolo unde era maşina lui Ryle acum câteva minute.

— A fost mare lucru, îmi explică Lily. Ştiu că Marshall era cu Ryle, dar faptul că s-a înduplecat să o lase pe Emmy cu

Ochii i se umplu iar de lacrimi. Oftează, agasată de propria reacție.

— Mă bucur că bărbaţii din viaţa ei sunt capabili măcar *să dea impresia* că se înțeleg, de dragul ei.

Ca să fiu sincer, şi eu mă bucur. îmi pare bine că Lily era la etaj când a apărut Ryle. Da, fostul ei soţ a stat deoparte, în maşină, cât timp Marshall a adus-o pe Emmy, dar e un pas pe drumul cel bun. Poate că şi eu, şi Ryle aveam nevoie de o astfel de interacțiune.

Tocmai am dovedit că putem coopera, chiar dacă încă e dureros pentru el.

Șterg obrazul ud de lacrimi al lui Lily și o sărut.

— Te iubesc!

O călăuzesc spre scară.

— Mai avem de făcut un drum, înainte să te pricopseşti cu mine pentru totdeauna.

Lily râde.

— Abia aştept să mă pricopsesc cu tine pentru totdeauna!

Capitolul treizeci şi şase Lily

M-am cuibărit pe canapeaua lui Atlas, epuizată după mutare.

De fapt, e canapeaua *noastră*.

O să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc cu gândul că locuim împreună.

Adas a muncit la restaurant până noaptea târziu, aşa că Theo şi Josh m-au ajutat să despachetez restul lucrurilor mele şi ale lui Emerson. Eu mă trezesc devreme, Atlas ajunge acasă târziu, dar e minunat că acum ne putem bucura mai mult unul de celălalt, descoperind laturi noi, chiar dacă uneori e pe fugă. Pe deasupra, ne petrecem duminicile împreună.

Azi e vineri. Mâine e sâmbătă, cea mai aglomerată zi din săptămână pentru Atlas. Stau cu Josh şi cu Theo, aşteptând ca mama să vină la noi cu Emerson. Ne-am uitat împreună la *În căutarea lui Nemo*. Filmul e pe terminate.

Sinceră să fiu, n-am crezut că băieţii o să se uite până la capăt, pentru că sunt la vârsta la care preadolescenţii vor s-o rupă de tot cu filmele Disney de animaţie. Dar descopăr că Generaţia Z e altfel. Cu cât petrec mai mult timp împreună cu Josh şi cu Theo, cu atât mai mult mi se pare că nu seamănă cu nicio altă generaţie de dinaintea lor.

Nu sunt aşa de vulnerabili la presiunile

din partea anturajului. În plus, susţin exprimarea individualităţii fiecăruia. Sunt puţin invidioasă.

Când începe să se deruleze genericul de final, Josh se ridică.

— Ţi-a plăcut?

Dă din umeri.

— Chiar dacă filmul a început cu asasinarea caviarului, a fost amuzant.

Ia punga goală de popcorn şi intră în bucătărie. Theo încă se uită la televizor, clătinând uşor din cap.

încă mă gândesc la cum a descris Josh începutul filmului...

— Nu înţeleg, zice Theo.

— Ce anume? Comentariul despre caviar?

— Nu. Nu înţeleg de ce ţi-a spus Atlas că, în sfârşit, aţi ajuns la mal. Asta nici măcar nu e vreo replică din film. Atlas mi-a zis că ţi-a spus replica datorită filmului *În căutarea lui Nemo*. Am tot aşteptat să aud cuvintele astea.

Va trebui să mă obişnuiesc cu multe acum, când locuiesc cu Atlas, dar, mai mult ca sigur, n-o să mă obişnuiesc niciodată cu faptul că Atlas discută cu puştiul ăsta despre relaţia noastră.

Brusc, lui Theo îi pică fisa.

— Aha! Deci, chiar şi atunci când viaţa îi loveşte, ei înoată în continuare. Vasăzică Atlas a vrut să spună că viaţa n-o să mai... OK...

Parcă văd cum se mişcă rotiţele din mintea lui. Se ridică de pe podea.

— Tot mi se pare o replică răsuflată, mormăie Theo.

Telefonul lui scoate un bâzâit.

— A venit tata. Trebuie să plec.

Josh s-a întors în sufragerie. îl întreabă pe Theo:

— Nu stai la noi peste noapte?

— Nu pot. Ai mei mă duc la o chestie mâine-dimineaţă.

— Vreau să merg şi eu la chestia aia, zice Josh.

Theo şovăie.

— Mda... Nu ştiu ce să zic...

— Unde vă duceţi? insistă Josh.

Ochii lui Theo fulgeră spre mine, apoi se întorc spre Josh.

— La o paradă, răspunde încet, de parcă ar vrea să-l pună pe prietenul lui în gardă.

Josh nu se dă bătut:

— O paradă? De ce te porţi aşa de ciudat? Ce fel de paradă? De gay?

Theo pare foarte stânjenit. Am impresia că el şi Josh n-au discutat despre treaba asta. Am emoţii pentru Theo, dar în ultimele luni am stat prin preajma lui Josh destul de mult ca să-mi dau seama că preţuieşte prietenia lui Theo.

Fratele lui Atlas îşi ia pantofii şi începe să se încalţe.

— Şi ce vrei să zici? Că n-am voie să merg la un eveniment pentru gay din cauză că-mi plac fetele?

Theo se foieşte de pe un picior pe altul.

— Nu-i vorba de asta. Ai voie să mergi, doar că... N-am avut idee că ştii că sunt gay.

Josh îşi dă ochii peste cap.

— Theo, poţi afla multe despre un om,

în funcţie de ce fel de *manga* îi plac. Nu-s cretin.

— Josh! îl apostrofez repede.

— Scuze! Pot să stau la Theo în noaptea asta? mă întreabă, luând o geacă din dulap.

Atitudinea foarte relaxată cu care întâmpină un moment aşa de important îmi aduce aminte foarte mult de Atlas.

Josh cel amabil.

Întrebarea lui mă pune în dificultate. Locuiesc aici abia de patru zile. Până acum, Josh nu mi-a cerut voie să facă vreun lucru, iar eu şi Atlas nu am discutat despre regulile casei.

Îi răspund:

— Sigur! Dar să-l anunţi pe fratele tău unde eşti.

Chiar nu cred că pe Atlas o să-l deranjeze. Acum, dat fiind
că locuim toţi laolaltă, ca o familie, vom avea de pus la punct nişte reguli, să stabilim care dintre noi joacă rol de părinte, pentru cine, când şi în cel fel. E chiar palpitant! Îmi place să-mi organizez viaţa împreună cu Atlas.

Mama încă n-a ajuns la noi. După ce pleacă băieţii, casa e goală şi tăcută pentru prima dată de când m-am mutat aici. Îmi petrec timpul plimbându-mă prin camere, deschizând uşile dulapurilor şi familiarizându-mă cu noua mea casă.

E distractiv să pronunţ cuvintele *noua mea casă*.

Ies pe verandă şi mă aşez pe un scaun, cu faţa spre curtea din spate. E perfectă pentru o grădină – o chestie de necrezut, având în vedere că această casă e în inima oraşului. Ai crede că Atlas a căutat una care să aibă un spaţiu ideal pentru o grădină, în eventualitatea în care aş fi reapărut în viaţa lui. Îmi dau seama că nu din acest motiv a

ales-o, dar e amuzant să-mi închipui contrariul.

Sunetul telefonului mă face să tresar. Mă sună Atlas, pe FaceTime.

— Bună!

— Ce faci? mă întreabă.

— Aleg un loc pentru grădina mea. Josh a vrut să stea la Theo peste noapte. L-am lăsat să plece. Sper că nu te superi.

— Sigur că nu. Băieţii te-au ajutat vreun pic?

— Normal! Aproape că am terminat de despachetat. Atlas pare uşurat să-mi audă răspunsul. îşi trece o palmă peste faţă, ca şi cum vrea să se elibereze de stres. Cred că a avut o zi plină, însă îşi ascunde oboseala sub un zâmbet.

— Unde-i Emerson?

— O s-o aducă mama. încă n-au ajuns.

Atlas oftează ca şi cum e trist că nu poate s-o vadă.

— Fata asta începe să-mi lipsească, zice Atlas.

O spune încet şi pronunţă iute cuvintele, de parcă se teme să admită că începe să-mi iubească fiica. Dar i-am imortalizat replica în minte şi am pus-o la păstrare, împreună cu celelalte lucruri frumoase pe care mi le-a spus.

— Ajung acasă peste vreo trei ore. O să fii trează?

— Dacă nu sunt, ştii ce ai de făcut.

Atlas surâde în colţul gurii.

— Te iubesc! Ne vedem în curând.

— Şi eu te iubesc.

îndată ce închei conversaţia, aud glasul dulce al lui Emmy. Mă răsucesc pe călcâie. Mama stă în prag, ţinând-o în braţe. Zâmbeşte. Probabil că a auzit ultima parte din discuţia mea cu Atlas.

Mă duc s-o iau pe Emerson, care se agaţă imediat de mine. Cred c-o să fie o noapte uşoară. Când vrea să se ghemuiască la pieptul meu, e un

semn că e gata să adoarmă. îi fac mamei semn să se aşeze lângă mine.

— E drăguţ pe-aici, îmi spune.

E prima dată când intră în noua mea locuinţă. Aş vrea să-i fac turul casei, dar Emerson deja a început să-şi frece obrazul de pieptul meu, încercând să lupte cu oboseala. Vreau să-i las timp să adoarmă, înainte de a mă ridica.

— E un loc superb pentru o grădină, declară mama. Crezi că a ales anume locul ăsta, sperând c-o să te întorci în viaţa lui?

— Chiar adineauri mă întrebam acelaşi lucru, dar nu vreau să-mi dau cu presupusul.

Tac câteva clipe. Deodată, mă răsucesc spre ea. Tocmai mi-am dat seama de exprimarea ei. *Să mă întorc în viaţa lui?* Niciodată nu i-am zis mamei că Atlas e un vechi prieten pe care l-am cunoscut când locuiam în Mâine. Pur şi simplu mi-am închipuit că nu-şi aduce aminte de el.

N-am crezut că ştie că acest Atlas e cineva din trecutul meu.

Văzând uimirea întipărită pe faţa mea, îmi explică:

— Adas are un nume deosebit, Lily. îmi aduc aminte de el.

Zâmbesc. Nu pricep de ce nu a pomenit niciodată despre
Atlas. Suntem împreună de şase luni, iar mama a stat prin preajma lui de câteva ori.

însă n-ar trebui să mă mir. Mama a fost dintotdeauna aşa: se deschide mai greu în faţa celorlalţi. O înţeleg. A petrecut mulţi ani alături de un bărbat care i-a interzis să se exprime, să-şi folosească vocea. Probabil că i-a fost greu să înveţe iar cum s-o folosească.

— De ce n-ai zis nimic până acum? o întreb.

— Am vrut să-ţi spun, dar n-am vrut să te simţi aiurea în prezenţa lui, mai ales după tot ce i-a făcut tatăl tău.

îşi desprinde ochii dintr-ai mei. Se uită spre curtea din spate.

— Nu ţi-am zis până acum: am vorbit cu Atlas o dată. într-o zi, am venit mai devreme de la muncă şi v-am găsit dormind pe canapea. închipuie-ţi ce şoc! Credeam că eşti inocentă, dar uite că stăteai culcată pe canapeaua mea, lângă un

— băiat. Mă pregăteam să tip la tine, dar apoi Atlas s-a trezit. Părea foarte speriat, dar nu din cauza mea. Cred că mai degrabă se temea de posibilitatea de a te pierde. A plecat în grabă. Am ieșit din casă, în urma lui. Voiam să tip la el, să-l amenințe, să-i zic să nu se întoarcă niciodată la noi acasă. Dar, Lily, apoi a făcut ceva foarte ciudat.

îmi simt inima cât un purice.

— Ce anume?

— M-a îmbrățișat.

Tonul mamei e ușor amuzat.

Rămân cu gura căscată.

— Te-a *îmbrățișați* Tu l-ai prins dormind lângă fiică-ta, iar el a făcut așa ceva?

— Da. Iar îmbrățișarea aia mi-a spus

multe. Am avut senzaţia că lui Atlas chiar îi părea rău pentru mine. Am simţit-o în atingerea lui. Parcă mă încuraja sau mă alina. Apoi, pur şi simplu, a plecat. N-am mai apucat să ţip la el fiindcă eraţi singuri în casă, fără nimeni prin preajmă. Poate că a fost un truc. Poate c-a vrut să mă manipuleze. Nu ştiu ce să zic.

Clatin din cap.

— Nu a fost un truc.

Atlas cel amabil. Ca întotdeauna.

— Ştiam că te vezi cu el pe ascuns mai degrabă fiindcă nu voiai să afle tatăl tău, nu din cauză că te temeai de mine. Prin urmare, nu m-am supărat pe tine. Nu m-am amestecat. îmi plăcea gândul că aveai pe cineva, Lily.

Mama schiţează un gest spre casa din spatele nostru.

— Iar acum, uite! îl ai pentru totdeauna.

Mica ei poveste m-a emoţionat. O strâng mai tare pe Emerson.

— Sunt fericită să ştiu că în viaţa ta există un bărbat care ştie cum să ofere îmbrăţişări aşa de elocvente.

— Ştie să facă mai mult de-atât! i-o trântesc pe loc. Mama pufneşte, scandalizată.

— Lily, te rog!

Se ridică şi clatină uşor din cap, după care mă anunţă:

— Mă duc acasă.

Râd de una singură. După ce pleacă, îi trimit un mesaj lui Atlas.

Te iubesc aşa de mult, prostuţule!

Capitolul treizeci şi şapte Atlas

— Pe bune că vrei să faci chestia asta? întreabă Theo.

Stau în faţa oglinzii şi îmi potrivesc cravata. Theo e pe canapea. încearcă să mă convingă să-i citesc jurămintele pe care le-am compus pentru nuntă.

— Să ştii că nu ţi le citesc.

— O să te faci de râs, mă previne el.

— Ba nu. Jurămintele mele sunt foarte bune, exact ce trebuie.

— Haide, Atlas! încerc să te ajut. Pun pariu c-ai încheiat cu ceva precum *Şi încă ceva la care m-am gândit mereu, ai vrea să fii peştişorul meu?*

Izbucnesc în râs. De doi ani purtăm aceeaşi discuţie, şi încă are destulă inspiraţie să născocească asemenea versuri.

îl întreb:

— Când stai întins în pat, noaptea, compui insulte în minte?

— Nu. îmi vin spontan.

Se aude o bătaie în uşă, apoi cineva o întredeschide şi mă anunţă:

— Mai sunt cinci minute.

Mă mai privesc o dată în oglindă şi mă răsucesc

spre Theo.

— Unde-i Josh? Vreau să mă asigur că e pregătit.

— Nu am voie să-ţi zic, îmi răspunde Theo.

— Theo, unde e?

— Ultima dată când l-am văzut, era în foişor, cu limba în gura unei fete. în curând, o să te trezeşti bunic.

— Sunt fratele lui. Aş fi unchi, nu bunic.

Privesc pe geam. Văd că nu e nimeni în foişor.

— Te rog, du-te să-l cauţi.

Eu şi fratele meu semănăm mult, dar, spre deosebire de mine, e mai încrezător cu fetele decât eram eu la vârsta lui. De curând, a împlinit cincisprezece ani. Deocamdată nu-mi place deloc etapa asta din viaţa lui. Sunt convins că anul viitor, când va fi destul de mare ca să conducă, o să îmbătrânesc cu zece ani.

Trebuie să-mi distrag atenţia de la gândurile astea. Deja sunt agitat. Poate că Theo are dreptate: ar fi bine să recitesc încă o dată jurămintele pe care le-am scris, să mă asigur că nu trebuie modificat ceva.

Scot hârtia din buzunar şi o desfac, apoi iau un pix, ca să fiu pregătit.

Dragă Lily,

M-am obişnuit să-ţi compun scrisori pe

care nu le va citi nimeni în afară de tine. Probabil că asta explică de ce mi-a fost greu să compun jurămintele. Mă cam îngrozea ideea că urmează să ţi le citesc cu voce tare, în faţa altor persoane.

Dar jurămintele de nuntă nu sunt menite să fie citite între patru ochi. Ele reprezintă o promisiune făcută cu

bună-ştiinţă, în faţa unor martori – indiferent dacă martorul e Dumnezeu sau dacă asistă prietenii şi rudele mirilor.

Pe de altă parte, mă întreb de ce e nevoie ca jurământul să fie făcut în public. M-am gândit că în trecut s-a întâmplat ceva care a creat nevoia ca iubirea să aibă martori.

Să însemne asta că la un moment dat o astfel de promisiune a fost încălcată? Oare s-au sfărâmat inimi?

Dacă stai să te gândeşti mai bine, e dezamăgitor. Dacă am putea avea încredere că oricine este capabil să-şi respecte cuvântul dat, atunci n-ar mai fi nevoie de jurăminte. Oamenii s-ar îndrăgosti şi ar rămâne împreună, credincioşi unul altuia pentru totdeauna.

Dar nu e aşa. Suntem oameni, iar oamenii pot fi de multe ori o sursă de dezamăgire.

Revelaţia asta mi-a purtat gândurile mai departe, în timp ce îmi compuneam jurămintele. M-am întrebat: dacă se întâmplă atât de des ca oamenii să-i dezamăgească pe cei apropiaţi lor şi dacă e o raritate ca iubirea să dăinuie pentru totdeauna, ce am putea face noi doi ca să ne asigurăm că iubirea noastră va trece testul timpului? Dacă jumătate dintre căsnicii se încheie cu un divorţ, înseamnă că jumătate dintre jurămintele care se fac sunt încălcate. Cum să

procedăm aşa încât să nu devenim unul dintre cuplurile care dau greş?

Lily, din nefericire, nu putem avea această garanţie. Tot ce putem face este să sperăm că vorbele pe care ni le spunem astăzi nu vor sfârşi, peste câţiva ani, într-un dosar al unui avocat specializat în divorţuri.

îmi cer scuze! îmi dau seama că jurămintele mele aruncă asupra căsniciei o lumină nu tocmai pozitivă. O fac să semene cu un ciclu deprimant, care se prelungeşte in mod fericit doar în jumătate dintre cazuri.

Dar pentru un om ca mine, e o informaţie chiar încurajatoare.

În jumătate dintre cazuri?

Adică fifty-fifty.''

Una din două?

Dacă în adolescenţa mea cineva mi-ar fi spus că am atâtea şanse de a-mi trăi toată viaţa alături de tine, m-aş fi simţit cel mai norocos om de pe pământ.

Dacă mi-ar fi zis că am cincizeci la sută şanse de a fi iubit de tine, m-aş fi întrebat ce naiba am făcut ca să merit aşa un noroc.

Dacă mi s-ar fi zis că ne vom căsători şi că voi avea şansa de a-ţi oferi luna de miere la care visezi, în Europa, şi că există cincizeci la sută şanse ca mariajul nostru să fie unul de succes, aş fi întrebat imediat ce mărime porţi la inelar, ca să începem pregătirile încă de pe-atunci.

Poate că e o chestiune de perspectivă când lumea crede că, dacă o poveste de iubire se sfârşeşte, e ceva negativ. Din punctul meu de vedere, faptul că o poveste de iubire ia sfârşit înseamnă că, la un moment dat, acea iubire a existat. Iar înainte ca tu să apari în viaţa mea, nu cunoscusem deloc dragostea.

Adolescentul Atlas nu ar fi considerat că e rău să te alegi cu inima frântă. Invidiam pe oricine iubise ceva sau pe cineva îndeajuns de mult încât să treacă prin experienţa pierderii acelui lucru sau acelei persoane.

Dar pe urmă ai păşit în calea mea şi totul s-a schimbat. Am avut ocazia de a fi primul băiat care s-a îndrăgostit de tine, dar totodată am cunoscut suferinţa unei inimi frânte odată cu tine. Şi apoi, ca prin minune, mi s-a dat şansa de a mă reîndrăgosti de tine.

M-am îndrăgostit de tine de două ori în aceeaşi viaţă.

Îţi dai seama cât de norocos sunt?

Luând toate astea în considerare, faptul că eu am ajuns în acest punct, faptul că noi am ajuns în acest punct, în ziua nunţii noastre, depăşeşte orice am visat că voi primi în viaţă. O s-o iau pas cu pas: respiraţie după respiraţie, sărut cu sărut, zi cu zi, an cu an. O viaţă întreagă. Voi primi cu drag orice îmi vei dărui şi jur că voi preţui fiecare clipă pe care am norocul de-a o petrece cu tine, de acum înainte, tot aşa cum am preţuit fiecare clipă pe care am petrecut-o împreună până acum.

Dacă suntem optimişti, e posibil să ne petrecem toată viaţa împreună, fericiţi, până când o să ajungem bătrâni, iar mie îmi va lua o zi întreagă doar ca să ajung la buzele tale şi să te sărut de noapte bună. Dacă se va întâmpla aşa, jur că voi fi nespus de recunoscător pentru dragostea care ne-a purtat prin viaţă.

Dacă suntem pesimişti, chiar mâine se poate să ne frângem reciproc inima. Ştiu că nu se va

întâmpla, dar, chiar şi în caz contrar, jur că voi fi foarte recunoscător până în ziua morţii pentru dragostea pe care am trăit-o şi care a dus la acea suferinţă. Dacă mi-e sortit să fac parte dintr-o statistică, nu mi-aş dori să se întâmple alături de altcineva în afară de tine.

Mi-ai zis odată că sunt realist, deci vreau să închei jurămintele ca un realist. Cred că după ziua de azi vom avea în faţă un drum presărat cu dealuri, cu văi, cu piscuri ţi canioane. Uneori, vei avea nevoie să te ţin de mână când coborâm văile, iar alteori eu voi avea nevoie de tine, să mă călăuzeşti în urcuşul pe munte. Orice-ar fi, de acum înainte, vom trăi totul împreună. Tu şi cu mine, Lily. La bine şi la rău, săraci sau bogaţi, sănătoşi sau bolnavi, în trecut şi în viitor, tu eşti persoana mea preferată.

Ai fost şi vei fi pentru totdeauna persoana mea preferată.

Te iubesc! Iubesc tot ceea ce eşti şi reprezinţi.

Atlas

Răsuflu apăsat. Hârtia tremură în mâna mea. Jurămintele sunt întocmai aşa cum vreau să fie. încep să împăturesc hârtia la loc. Josh intră în cameră, împreună cu Darin, Brad, Theo şi Marshall.

Marshall ţine uşa deschisă.

— Eşti gata? Trebuie să mergem.

încuviinţez cu un gest din cap. Sunt mai mult decât pregătit, dar, înainte de a strecura hârtia în buzunar, decid să fac o mică adăugire. Nu modific nimic din ce am scris. în schimb, adaug o frază la sfârşit.

P.S. Şi încă ceva la care m-am gândit

mereu, ai vrea să fii peştişorul meu?

Mulţumiri

Eram foarte hotărâtă că nu voi scrie niciodată o urmare pentru cartea *Totul se termină cu noi*. Simţeam că s-a încheiat acolo unde trebuia să se încheie şi nu doream s-o supun pe Lily la şi mai mult stres.

Dar apoi au apărut #BookTok, petiţia online, mesajele şi înregistrările video de la voi. Aşa mi-am dat seama că, de fapt, nu îmi cereaţi să fac personajele să sufere mai mult decât suferiseră deja. Tot ce doreaţi era să-i vedeţi fericiţi pe Lily şi pe Atlas. Iar când am început să schiţez un plan pentru continuarea romanului, am înţeles repede cât de mult îmi doream şi eu să-i văd fericiţi. Va mulţumesc vouă, tuturor celor care aţi cerut să citiţi continuarea! Fără voi, acest roman nu ar fi existat.

Trebuie să le mulţumesc multor oameni, şi nu neapărat pentru existenţa cărţii *Totul începe cu noi*, ci mai degrabă pentru sprijinul lor necontenit de-a lungul anilor, sprijin care m-a încurajat să compun o carte pe care nu crezusem că voi avea curajul să o duc până la capăt. Fără să respect o ordine anume, vreau să transmit un mare MULŢUMESC familiei mele, prietenilor mei, bloggerilor, cititorilor, editorilor şi agenţilor literari. Vă mulţumesc pentru că mă susţineţi neîncetat şi pentru că, datorită vouă, iubesc în

continuare să scriu romane.

Levi Hoover, Cale Hoover, Beckham Hoover şi Heath Hoover, sunteţi bărbaţii mei preferaţi de pe toată planeta. Dacă n-aş fi avut încurajarea şi sprijinul vostru, n-aş fi reuşit să realizez atât de multe.

Lin Reynolds, Murphy Fennel şi Vannoy Fite, voi sunteţi fetele mele preferate.

Toată recunoştinţa mea se îndreaptă către echipa de la Bookworm Box şi Book Bonanza!

De asemenea, le mulţumesc agentelor mele, Jane Dystel şi Lauren Abramo, precum şi echipei agenţiei Dystel, Goderich & Bourret.

Le sunt recunoscătoare editorului meu, Melanie Iglesias Pérez; agentei mele de presă, Libby McGuire; şi întregii echipe de la Editura Atria.

Stephanie Cohen şi Erica Ramirez, vă mulţumesc că m-aţi ajutat să-mi transform visurile în realitate şi pentru că vă gândiţi întotdeauna la binele meu. Vă iubesc nespus de mult pe amândouă. De fiecare dată când intru în biroul nostru, simt că mă întorc acasă.

Pamela Carrion şi Laurie Darter, vă mulţumesc pentru tot ceea ce faceţi şi pentru că mă distraţi zi de zi.

Mulţumiri se îndreaptă şi către echipa de la Simon & Schuster Audio, pentru că au insuflat viaţă cărţilor mele.

îi mulţumesc scriitoarei Susan Stoker deoarece îi susţine cu entuziasm pe ceilalţi scriitori şi

pentru că ne transmite săptămânal mesaje de felicitare, ţinându-ne la curent cu evenimentele literare.

Le mulţumesc din inimă următoarelor persoane, pentru că mi-au fost mereu alături: Tarryn Fisher, Anna Todd, Lauren Levine, Shanora Williams, Cheile Lagoski Northcutt, Tasara

Vega, Vilma Gonzalez, Anjanette Guerrero, Maria Blalock, Talon Smith, Johanna Castillo, Jenn Benando, Kristin Phillips, Amy Fite, Kim Holden, Caroline Kepnes, Melinda Knight, Karen Lawson, Marion Archer, Kay Miles, Lindsey Domokur şi mulţi alţii.

Va mulţumesc, CoHorts, BookTok, Weblich, vouă, blogge- rilor, librarilor şi tuturor celor care se implică trup şi suflet în răspândirea şi încurajarea dragostei de lectură!

Mai presus de toate, îi mulţumesc fiecărui om care şi-a rupt din timpul personal pentru a trimite un mesaj sau un e-mail vreunui autor, pentru a le transmite cât de dragi şi de importante sunt anumite cărţi pentru el. Voi sunteţi unul dintre marile motive pentru care noi, autorii, continuăm să scriem.

în urma unei greşeli tragice, Kenna Rowan a petrecut cinci ani în închisoare. După ce a fost eliberată, se întoarce în oraşul unde a avut loc evenimentul fatidic şi speră să-şi vadă fiica, acum în vârstă de patru ani. însă e foarte greu să adune laolaltă cioburile existenţei sale frânte. Toţi cei din jurul fetiţei sunt hotărâţi s-o ţină la distanţă, indiferent cât de mult se străduieşte tânăra să dovedească faptul că merită să facă parte din viaţa ei.

Singura persoană care nu o respinge de tot pe mamă este Ledger Ward, proprietarul unui bar din oraş şi, totodată, una dintre puţinele verigi care o leagă pe Kenna de fiica ei. Treptat, Ledger devine o parte importantă din viaţa mamei îndurerate. Dar dacă acest lucru s-ar afla, amândoi ar risca să se trezească într-o postură extrem de dificilă.

în ciuda presiunilor la care sunt supuşi din afară, între cei doi se înfiripă o poveste de iubire. însă, pe măsură ce relaţia lor evoluează, cresc şi riscurile. Dacă vrea să se vindece sufleteşte şi să-şi construiască un viitor plin de speranţă, Kenna trebuie să găsească o cale de a fi iertată şi de a se ierta

Morgan Grant şi fiica ei de şaisprezece ani, Clara, au un lucru în comun: nu doresc să îşi semene.

Morgan a rămas însărcinată la şaptesprezece ani. De atunci, nu a trăit pentru sine şi nu a avut şansa de a afla cine este cu adevărat, dincolo de rolurile de mamă şi soţie. Prin urmare, e hotărâtă să o împiedice pe Clara să facă aceeaşi greşeală. Pe de altă parte, Clara nu vrea să calce pe urmele mamei sale, care, în opinia ei, e cel mai previzibil om din lume.

Chris, soţul lui Morgan, pare să fie elementul de echilibru între cele două. Tocmai de aceea, armonia din familia Grant dispare când acesta e implicat într-un tragic accident de maşină, alături de Jenny, sora lui Morgan.

Încercând să supravieţuiască emoţional în mijlocul dezastrului, Morgan îşi găseşte alinarea lângă o persoană cu totul neaşteptată, în timp ce Clara caută sprijin în băiatul cu care i s-a interzis să aibă o relaţie. Fiecare zi scoate la iveală noi secrete dureroase, motive de resentimente şi

neînțelegeri care adâncesc prăpastia dintre mamă și fiică. Trebuie să găsească repede ceva sau pe cineva care să le reunească, înainte să fie prea târziu.

„Un roman excelent, în care trădările, secretele și relațiile schimbătoare din sânul unei familii vă vor acapara. [...] Aici, proza lui Hoover e la cel mai înalt nivel." – *Publishers Weekly*

„Emoțiile sunt intense, conversațiile – profunde, iar relațiile evoluează și se destramă cu o iuțeală amețitoare." – *Kirkus Reviews*

Iubirea poate să te bântuie sau să te vindece.

Când Leeds o cunoaşte pe Layla, e convins că-şi va petrece tot restul vieţii alături de ea. Dar apoi, în urma unui atac neaşteptat, Layla se luptă să supravieţuiască. După săptămâni petrecute în spital, fata îşi revine fizic, dar cicatricile emoţionale şi psihice au schimbat-o pe tânăra de care Leeds s-a îndrăgostit. Vrând să-şi salveze relaţia, Leeds o duce la pensiunea unde s-au cunoscut. Însă, odată ajunşi acolo, purtarea fetei se schimbă în mod inexplicabil. Iar aceasta e abia prima dintr-un şir de întâmplări neobişnuite.

Leeds se simte înstrăinat de Layla şi, în curând, îşi găseşte consolarea lângă Willow – un alt oaspete al pensiunii –, de care începe să se simtă legat. Pe măsură ce curiozitatea

lui față de Willow crește, hotărârea lui Leeds de-a o ajuta să găsească răspunsuri îl plasează în conflict direct cu sănătatea lui Layla. în curând, tânărul își dă seama că trebuie să facă o alegere, deoarece nu le poate ajuta pe amândouă. Dar, dacă face alegerea greșită, s-ar putea ca toți să aibă de suferit.

* Fund (din engl.)